

ЗАКОН

ЗА изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс

(Обн., ДВ, бр. 105 от 2005 г.; изм. и доп., бр. 30, 33, 34, 59, 63, 73, 80, 82, 86, 95 и 105 от 2006 г., бр. 46, 52, 53, 57, 59, 108 и 109 от 2007 г., бр. 36, 69 и 98 от 2008 г., бр. 12, 32, 41 и 93 от 2009 г., бр. 15, 94, 98, 100 и 101 от 2010 г., бр. 14, 31, 77 и 99 от 2011 г., бр. 26, 38, 40, 82, 94 и 99 от 2012 г., бр. 52, 98, 106 и 109 от 2013 г., бр. 1 от 2014 г.; Решение № 2 от 2014 г. на Конституционния съд от 2014 г. - бр. 14 от 2014 г.; изм. и доп., бр. 18, 40, 53 и 105 от 2014 г., бр. 12, 14, 60, 61 и 94 от 2015 г., бр. 13, 42, 58, 62, 97 и 105 от 2016 г., бр. 58, 63, 85, 86, 92 и 103 от 2017 г., бр. 7, 15, 27, 77 и 98 от 2018 г., бр. 17, 64, 83, 96 и 102 от 2019 г. и бр. 18, 28 и 34 от 2020 г.)

§ 1. В чл. 7 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2 думите „органът, започнал производството“ се заменят със „след образуване на производството органът“ и запетаята след тях се заличава.

2. В ал. 3 след думите „изпълнение на служебните задължения“ се добавя „или невъзможност, произтичаща от промяна в длъжността на органа по приходите, съответно публичния изпълнител, водеща до отпадане на компетентността“.

3. В ал. 4 думата „започнал“ се заменя с „образувал“.

§ 2. В чл. 11 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 2:

„(2) Когато органът по приходите или публичният изпълнител следва да извърши процесуални действия спрямо юридическо лице, което няма представляващ за повече от три месеца, той може да поиска от районния съд по местонахождението му да назначи негов временен, съответно особен представител.“

2. Досегашната ал. 2 става ал. 3.

§ 3. В чл. 12 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1, т. 8 след думата „сметки“ се поставя запетая и се добавя „както и сметките от други доставчици на платежни услуги“.

2. В ал. 2:

а) в т. 2 накрая се поставя запетая и се добавя „включително за наличието на уникален номер за превоза“;

б) в т. 3 накрая се поставя запетая и се добавя „включително за съответствие с предварително декларираните данни“;

в) в т. 5 след думите „липсват документи“ съюзът „или“ се заменя със запетая, а накрая се добавя „или липсват данни за предварително деклариране на превоза на стоката“.

3. В ал. 4, т. 3 след думата „сметки“ се поставя запетая и се добавя „както и сметките от други доставчици на платежни услуги“.

4. В ал. 6:

а) създава се ново изречение първо:

„Правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор.“;

б) досегашното изречение първо става изречение второ.

§ 4. В чл. 13, ал. 3, т. 1 се създава изречение второ:

„искане се подава и когато по време на превоза се налага смяна на транспортното средство, включително при претоварване на стоката, като се посочва регистрационният номер на другото транспортно средство, данните за мястото на претоварване, датата, часът и мястото на получаване/разтоварване на стоката;“.

§ 5. В чл. 29 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2 накрая се добавя „или автоматично от съответната администрация“.

2. Алинея 4 се изменя така:

„(4) Съобщенията могат да се връчват чрез изпращане по телефакс, по електронен път при използване на квалифициран електронен подпис на лицата по ал. 2, електронен печат по смисъла на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги или по реда на чл. 26 от Закона за електронното управление.“

§ 6. В чл. 30, ал. 6, изречение второ, накрая се добавя „или чрез електронен документ, подписан с квалифициран електронен подпис“.

§ 7. В чл. 34, ал. 1 се правят следните изменения и допълнения:

1. Точка 3 се изменя така:

„3. смърт или липса на законен представител на физическото лице - до учредяване на настойничество или попечителство или до назначаването на представител по чл. 11;“.

2. Създава се нова т. 4:

„4. смърт на единствения представляващ или липса на представляващ на юридическото лице - до вписване на нов представляващ или до назначаването на представител по чл. 11;“.

3. Досегашните т. 4 и 5 стават съответно т. 5 и 6.

§ 8. В глава осма наименованието на раздел II се изменя така: „Писмени доказателства и документи, предоставени на технически носител или по електронен път“.

§ 9. В чл. 54 ал. 1 се изменя така:

„(1) Допускат се като доказателства:

1. заверени от орган по приходите разпечатки на данни, подадени въз основа на закона на технически носители или по електронен път по установения ред;

2. електронни документи, заверени от органа по приходите с квалифициран електронен подпис, съдържащи данни, подадени по реда на закона на технически носители или по електронен път по установения ред;

3. заверени от субекта или от трето лице разпечатки на данни от технически носители;

4. данни, изпратени по електронен път, когато електронният документ, в който се съдържат, е подписан с квалифициран електронен подпис.“

§ 10. Създава се чл. 54а:

„Изпращане на данни по електронен път

Чл. 54а. Когато органът по приходите изисква и/или изпраща данни по електронен път, електронното съобщение се подписва с квалифициран електронен подпис.“

§ 11. В чл. 63, ал. 1 се създават изречения второ и трето:

„Експертизата, възложена в хода на едно административно производство, може да бъде използвана за целите и на друго производство, ако се изследва същият обект при пълна идентичност на предмета и задачата на изследването. В другото производство експертизата следва да е приобщена по реда на този кодекс.“

§ 12. В чл. 74, ал. 1, т. 3 думите „председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество и директорите на териториалните ѝ дирекции“ се заменят с „председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество или оправомощени от него длъжностни лица или директорите на териториалните дирекции на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ или директора на съответната дирекция „Инспекция по труда“, изпълнителния директор на Агенцията по заетостта или оправомощени от него длъжностни лица от Агенцията по заетостта, изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане или директорите на съответните териториални поделения на Агенцията за социално подпомагане“.

§ 13. В чл. 87 се правят следните допълнения:

1. В ал. 10 се създава изречение трето:

„Присъединените към средата за междурегистров обмен възложители по чл. 5 от Закона за обществените поръчки или лица, които организират процедури за възлагане на обществени поръчки по Закона за обществените поръчки, изискват и получават информацията чрез нея.“

2. В ал. 11 се създава изречение второ:

„Присъединените към средата за междурегистров обмен компетентни органи и други определени в съответния закон лица изискват и получават информацията чрез нея.“

§ 14. В чл. 88, ал. 2 думите „удостоверения съгласно правилата за координация на системите за социална сигурност“ се заменят с „удостоверения относно законодателството в областта на социалната сигурност, което се прилага по отношение на притежателите“.

§ 15. Създава се чл. 91а:

„Оттегляне

Чл. 91а. (1) Удостоверението по чл. 88, ал. 2 може да бъде оттеглено от органа по приходите, който го е издал, по искане на чуждестранна компетентна институция или когато се открият нови факти и обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за издаването му.

(2) Решението за оттегляне се съобщава в 7-дневен срок от издаването му.“

§ 16. В чл. 92 ал. 1 се изменя така:

„(1) Отказът за издаване на документ и решението за оттегляне на удостоверението по чл. 88, ал. 2 могат да се обжалват в 14-дневен срок от съобщаването им пред териториалния директор.“

§ 17. В чл. 93, изречение първо, след думата „документа“ се добавя „или оттеглил удостоверението по чл. 88, ал. 2“.

§ 18. В чл. 94 ал. 2 се изменя така:

„(2) Той може да разпреди издаването на искания документ, да отмени оттеглянето по чл. 91а или да остави жалбата без уважение, което се съобщава на жалбоподателя в 7-дневен срок.“

§ 19. В чл. 95, ал. 1 думите „местонахождение на териториалната дирекция“ се заменят с „постоянния адрес или седалището на лицето“.

§ 20. Създава се чл. 95а:

„Обжалване на оттегляне по съдебен ред

Чл. 95а. Оттеглянето по чл. 91а може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на лицето в 7-дневен срок от съобщаването по чл. 94, ал. 2. Оттеглянето не може да се обжалва по съдебен ред, ако не е обжалвано по административен ред.“

§ 21. В чл. 96 накрая се поставя запетая и се добавя „или да отмени оттеглянето по чл. 91а“.

§ 22. В чл. 110 се създава ал. 6:

„(6) При извършване на проверка се прилага съответно чл. 116.“

§ 23. В чл. 121а се правят следните допълнения:

1. В ал. 3:

а) в изречение първо след думите „до 72 часа без разрешение на съда“ се добавя „и определя размер на обезпечението“;

б) създава се изречение трето:

„Обезпечението, предоставено в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция, се освобождава от компетентната териториална дирекция по чл. 8.“

2. В ал. 5 след думите „предварителните обезпечителни мерки“ се добавя „по ал. 1“.

§ 24. В чл. 127б, ал. 2 и 4 думите „3 тона“ се заменят с „3,5 тона“.

§ 25. В чл. 127в се правят следните изменения и допълнения:

1. Заглавието се изменя така:

„Фискален контрол при вътреобщностно придобиване и складиране до поискване на стоки с висок фискален риск“.

2. В ал. 1 след думите „вътреобщностно придобиване на стоки с висок фискален риск“ се добавя „и при режим на складиране на стоки до поискване“, а думите „надпис „висок

фискален риск – вътреобщностно придобиване“ се заменят с „надпис „висок фискален риск“.

§ 26. В чл. 127г се правят следните изменения и допълнения:

1. Заглавието се изменя така:

„Фискален контрол при вътреобщностна доставка и складиране до поискване на стоки с висок фискален риск“.

2. В ал. 1 след думите „В случаите на вътреобщностна доставка“ се добавя „и при режим на складиране на стоки до поискване“.

§ 27. В чл. 127д, ал. 1 думите „надпис „висок фискален риск - преминаване“ се заменят с „надпис „висок фискален риск“.

§ 28. В чл. 127е, ал. 2 думите „печат/щемпел „висок фискален риск - вътрешна доставка“ се заменят с „печат/щемпел „висок фискален риск“.

§ 29. В глава петнадесета „а“ се създава чл. 127и:

„Доброволно деклариране на превоз на стоки с висок фискален риск

Чл. 127и. (1) При превоз на стока с висок фискален риск, който започва от територията на друга държава – членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната получателят или купувачът/придобиващият в тристранна операция или крайният получател във верига последователни доставки на стоки може предварително да декларира данни за всеки отделен превоз до влизане на транспортно средство на територията на страната.

(2) При превоз на стока с висок фискален риск, който започва от територията на страната и завършва на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, доставчикът или продавачът/прехвърлител в тристранна операция или първият доставчик във верига последователни доставки на стоки може предварително да декларира данни за всеки отделен превоз преди започване на натоварването на транспортното средство.

(3) Алинеи 1 и 2 се прилагат само в случаите, когато превозът се осъществява с транспортно средство с товароносимост над 3,5 тона.

(4) След предварително деклариране на данни за превоз на стоки с висок фискален риск се предоставя уникален номер за превоза на стоката от Националната агенция за приходите чрез електронна услуга за деклариране на данни за превоза на стоки с висок фискален риск. Валидността на уникалния номер за превоза е 14 дни от предоставянето му.

(5) Лицата по ал. 1 и 2 съобщават уникалния номер за превоза на водача на транспортното средство/лицето, придружаващо стоката/превозвача или лицето, организиращо превоза. Когато уникалният номер за превоза е съобщен на превозвача или на лицето, организиращо превоза, те го предоставят на водача на транспортното средство.

(6) За целите на ал. 1 и 2 при осъществяване на фискален контрол, заедно с документите по чл. 13, ал. 2 водачът предоставя и уникалния номер на превоза.

(7) Когато са декларирали предварително данни за превоз на стоки с висок фискален риск, но не са получили стоките, лицата по ал. 1 са длъжни да уведомят за това органа по приходите. Когато стоки с висок фискален риск ще се съхраняват от получател при режим на складиране на стоки до поискване, но не са получени в склада на установено на територията на страната данъчно задължено лице, за което стоката е предназначена, то е длъжно да уведоми органа по приходите.

(9) Обхватът и редът за предварително деклариране на данни, тяхното коригиране или анулиране при неосъществен превоз, както и редът за уведомяване по ал. 7 се определят с наредбата по чл. 127з. Предварителното деклариране не освобождава лицата от задължението за съставяне на съответните транспортни, счетоводни и други документи във връзка с превоза и доставката."

§ 30. В чл. 129, ал. 4 след думата „банкова“ се добавя „или друга платежна“.

§ 31. В чл. 130, ал. 1 и 2 след думата „банкова“ се добавя „или друга платежна“.

§ 32. В чл. 144 се създава ал. 4:

„(4) Когато производствата са извършени от органи по приходите или публични изпълнители, определени по реда на чл. 12, ал. 6, изречение първо, компетентен да се произнесе при

обжалване е съответният решаващ орган, определен съобразно компетентната спрямо лицето териториална дирекция по чл. 8.“

§ 33. В чл. 160 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 5:

„(5) При обявяване на ревизионния акт за нищожен от съда се прилага чл. 173, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс.“

2. Досегашните ал. 5, 6 и 7 стават съответно ал. 6, 7 и 8.

§ 34. В чл. 169 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се ал. 3б:

„(3б) С постъпила сума по сметката на публичния изпълнител за погасяване на предявени за събиране в Националната агенция за приходите публични вземания до започване на принудителното им събиране се погасява задължението, срокът за внасяне на което изтича най-рано към датата на плащането. Ако срокът за внасяне на две или повече публични задължения изтича на една и съща дата, те се погасяват съразмерно.“

2. В ал. 6 думите „ал. 5“ се заменят с „ал. 3б и 5“.

3. В ал. 8 думите „ал. 3, 3а, 4 и 5“ се заменят с „ал. 3, 3а, 3б, 4, 5 и 6“.

§ 35. В чл. 171, ал. 2 думите „освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIа“ се заменят с „освен в случаите, когато:

1. задължението е отсрочено или разсрочено;

2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност;

3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение;

4. изпълнението е спряно по искане на длъжника;

5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIа“.

§ 36. В чл. 175, ал. 2 т. 3 се отменя.

§ 37. В чл. 187а се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 5, т. 1 думата „банкови“ се заличава, а след думата „извлечения“ се добавя „от сметки в банки и други доставчици на платежни услуги“.

2. Алинея 6 се изменя така:

„(6) При дадено разрешение за отсрочване или разсрочване длъжникът се задължава да извършва всички плащания във връзка с дейността си само чрез превод или внасяне по платежна сметка.“

3. В ал. 8 думата „изискванията“ се заменя с „изискването“.

§ 38. В чл. 199 се правят следните изменения:

1. В ал. 1 думите „след като обсъди възраженията на публичния вискател“ и запетаята пред и след тях и думите „един вид“ се заличават.

2. В ал. 2 думите „Без съгласието на публичния вискател“ се заличават.

3. Алинея 3 се отменя.

4. Алинея 4 се изменя така:

„(4) В случаите по ал. 1 и 2 запорът и възбраната се отменят.“

§ 39. В чл. 202 се правят следните допълнения:

1. В ал. 2 след думата „банките“ се добавя „и другите доставчици на платежни услуги“.

2. Създава се ал. 7:

„(7) Запорът върху вземанията на длъжника по платежна сметка, открита при доставчик на платежни услуги, който не е банка, се извършва чрез връчване на запорно съобщение на доставчика на платежни услуги, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на доставчика на платежни услуги.“

§ 40. В чл. 215, ал. 1, т. 1 след думата „банките“ се добавя „и други доставчици на платежни услуги“.

§ 41. В чл. 216 се правят следните допълнения:

1. В ал. 1, в основния текст след думите „са сключените след датата“ се добавя „на деклариране или“.

2. Създава се ал. 4:

„(4) По реда на този кодекс се извършва принудително изпълнение върху имущество, предмет на наложени по реда на част четвърта от Гражданския процесуален кодекс мерки за обезпечаване на иск с правно основание по ал. 1 или 3, уважен с влязло в сила съдебно решение.“

§ 42. В чл. 222 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 1:

а) създава се нова т. 4:

„4. при смърт на законния представител на физическо лице-длъжник - до учредяване на настойничество или попечителство или назначаване на представител по чл. 11;“

б) създава се т. 5:

„5. при смърт на единствения представляващ на юридическото лице-длъжник - до вписване на нов представляващ или назначаване на представител по чл. 11;“

в) досегашната т. 4 става т. 6.

2. Създава се нова ал. 2:

„(2) Извън случаите по ал. 1, т. 4 и 5, при липса на законен представител/представляващ на длъжника, принудителното изпълнение се спира с разпореждане на публичния изпълнител, като се начисляват лихви за срока на спирането - до учредяване на настойничество или попечителство/вписване на нов представляващ, или назначаване на представител по чл. 11.“

3. Досегашната ал. 2 става ал. 3 и в нея след думите „по ал. 1, т. 1 и 2“ се добавя „и ал. 2“.

4. Досегашните ал. 3, 4, 5, 6 и 7 стават съответно ал. 4, 5, 6, 7 и 8.

§ 43. В чл. 228 се правят следните изменения и допълнения:

1. В заглавието след думата „банки“ се добавя „и от други доставчици на платежни услуги“.

2. В ал. 1 след думата „банката“ се поставя запетая и се добавя „съответно от доставчика на платежни услуги“ и се поставя запетая.

3. Алинея 2 се изменя така:

„(2) Банката, съответно доставчикът на платежни услуги, са длъжни в 7-дневен срок от получаване на разпореждането да уведомят публичния изпълнител, наложил запора, за причините за неизпълнението му.“

4. В ал. 3 думите „валутна сметка, банката, в която се води сметката“ се заменят с „вземане по сметка в чуждестранна валута, банката, съответно доставчикът на платежни услуги“ и се поставя запетая, а думата „нейния“ се заменя със „своя“.

§ 44. В чл. 246, ал. 8 се създава изречение трето:

„Иззетите и продадени вещи, които не са потърсени от купувача в шестмесечен срок от връчване на постановлението за възлагане, се считат за изоставени в полза на държавата.“

§ 45. В чл. 247, ал. 4 думата „банкова“ се заличава, а след думата „сметка“ се добавя „в банка или друг доставчик на платежни услуги“.

§ 46. В чл. 248 ал. 12 се изменя така:

„(12) Публичният изпълнител издава постановление за възлагане на вещта на купувача в 3-дневен срок от постъпването на сумата по указаната сметка и представяне на документ, удостоверяващ плащането на данък за придобиване на имущество по възмезден начин, когато се дължи такъв.“

§ 47. В чл. 251 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2:

а) изречение първо се изменя така:

„Предложението заедно с документ, удостоверяващ внесения депозит в размер 20 на сто от първоначалната тръжна цена, и нотариално заверено пълномощно за участие в търга, когато предложението се прави от упълномощен представител, се подават в запечатан плик.“;

б) в изречение второ думите „единен идентификационен код по БУЛСАТ), подпис и печат, когато предложителят е длъжен да има такъв“ се заменят с „единен идентификационен код по БУЛСТАТ) и подпис“.

2. В ал. 3:

а) в т. 1 думата „банкова“ се заличава, а след думата „сметка“ се добавя „в банка или друг доставчик на платежни услуги“;

б) точка 4 се отменя.

§ 48. В чл. 252, ал. 6:

а) създава се ново изречение второ:

„Когато в наддаването участва пълномощник, пълномощното за участие в търга трябва да е нотариално заверено.“;

б) изречения второ и трето стават съответно изречения трето и четвърто.

§ 49. Член 253 се изменя така:

„Чл. 253. Публичният изпълнител издава постановление за възлагане на вещта на купувача в 3-дневен срок от постъпването на сумата по указаната сметка и представяне на документ, удостоверяващ плащането на данък за придобиване на имущество по възмезден начин, когато се дължи такъв.“

§ 50. В чл. 258, ал. 4 се създава изречение второ:

„До изтичането на срока по ал. 2 съсобственикът, който не плати, може да изрази писмено съгласие вещта да бъде продадена изцяло.“

§ 51. В чл. 273 думите „250 до 500 лв.“ се заменят с „500 до 1000 лв.“, а думите „500 до 1000 лв.“ с „1000 до 2000 лв.“.

§ 52. Създава се чл. 273а:

„Неизпълнение на задължение за съхраняване на информация

Чл. 273а. (1) Който не спази сроковете по чл. 38, ал. 1 за съхраняване на информация, се наказва с глоба – за физическите лица, които не са търговци, в размер от 100 лв. до 500 лв. или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 1000 лв. до 5000 лв. При повторно

нарушение наказанието е глоба в размер от 150 лв. до 700 лв. или с имуществена санкция в размер от 1500 лв. до 7000 лв.

(2) Който не спази сроковете по чл. 38, ал. 1 за съхраняване на данни в електронен вид по чл. 38, ал. 3, създадени от използваните от тях информационни системи, продукти или архиви, се наказва с глоба – за физическите лица, които не са търговци, в размер от 200 лв. до 700 лв. или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 3000 лв. до 8000 лв. При повторно нарушение наказанието е глоба в размер от 300 лв. до 1000 лв. или имуществена санкция в размер от 4000 лв. до 11000 лв.“

§ 53. Създава се чл. 275а:

„Прилагане на СИДДО без основание

Чл. 275а. Който не внесе или внесе в по-малък размер данък съгласно Закона за корпоративното подоходно облагане или Закона за данъците върху доходите на физическите лица в установения срок за внасяне на данъка, без да са удостоверени основанията за прилагане на СИДДО, се наказва с глоба – за физическите лица, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер 5 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 15 000 лв. При повторно нарушение наказанието е глоба за физическите лица или имуществена санкция за юридическите лица и едноличните търговци в размер 10 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 30 000 лв.“

§ 54. В § 1 от Допълнителните разпоредби се създават т. 53-55:

„53. „Транспортно средство“ е пътно превозно средство по смисъла на § 6, т. 10 от Допълнителните разпоредби на Закона за движението по пътищата с изключение на трамваите, тракторите и самоходните машини, когато се придвижват по пътищата. За „транспортно средство“ се смятат и „моторно превозно средство“, „ремарке“ и „полуремарке“ по смисъла на § 6, т. 11, 17 и 18 от Допълнителните разпоредби на Закона за движението по пътищата, както и всяка комбинация между тях.

54. „Членове на семейството“ са съпруг, съпруга и техните деца до навършване на 18-годишна възраст, освен ако не са встъпили в брак. Членове на семейството, независимо от

възрастта им, са и децата, които са недееспособни или трайно неработоспособни и не са встъпили в брак.

55. „Среда за междурегистров обмен“ е централният компонент по смисъла на чл. 7, ал. 8 от Наредбата за общите изисквания към информационните системи, регистрите и електронните административни услуги.“

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 55. В Закона за Националната агенция за приходите (обн., ДВ, бр. 112 от 2002 г.; изм. и доп., бр. 114 от 2003 г., бр. 105 от 2005 г., бр. 105 от 2006 г., бр. 109 от 2007 г., бр. 12, 32, 42 и 95 от 2009 г., бр. 15, 51, 54, 97, 98 и 99 от 2010 г., бр. 38 и 94 от 2012 г., бр. 109 от 2013 г., бр. 60, 94 и 95 от 2015 г., бр. 58 и 105 от 2016 г., бр. 103 от 2017 г., бр. 7 и 38 от 2018 г., бр. 13, 94, 96 и 100 от 2019 г. и бр. 38 от 2020 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 3, ал. 5 се създава изречение трето:

„Конфискувани, отнети и изоставени в полза на държавата животни-компаньони могат да се предоставят за отглеждане на бюджетни организации, приюти, спасителни центрове, други животновъдни обекти или на нов собственик от изпълнителния директор на агенцията или от оправомощени от него длъжностни лица.“

2. В чл. 7:

а) в ал. 1 т. 3 се изменя така:

„3. главните директори на главните дирекции, директорите на дирекции, началниците на отдели и сектори;“

б) алинея 2 се изменя така:

„(2) Органи на агенцията са и служителите, заемащи длъжност „държавен публичен изпълнител“, „главен публичен изпълнител“, „старши публичен изпълнител“, „публичен изпълнител“, „държавен вътрешен одитор“, „главен вътрешен одитор“, „старши вътрешен одитор“ и „вътрешен одитор“.“

3. В чл. 10:

а) в ал. 2 след думите „правомощията и дейностите по ал. 1“ се добавя „със заповед“;

б) в ал. 8 думата „длъжностно“ се заличава, а след думите „лице може“ се добавя „със заповед“;

в) създава се ал. 9:

„(9) При необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.“

§ 56. В Закона за управление на отпадъците (обн., ДВ, бр. 53 от 2012 г.; изм. и доп., бр. 66 от 2013 г.; Решение № 11 на Конституционния съд от 2014 г. - бр. 61 от 2014 г.; изм. и доп., бр. 98 от 2014 г., бр. 14 от 2015 г., бр. 105 от 2016 г., бр. 13, 85, 88 и 102 от 2017 г., бр. 53, 77 и 98 от 2018 г. и бр. 1, 25, 56 и 81 от 2019 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 69, ал. 9 думите „служебен път издаването на удостоверение по чл. 87, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс“ се заменят с „реда на чл. 87, ал. 11 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс информация“.

2. В чл. 71 ал. 2 се изменя така:

„(2) Когато информацията по чл. 69, ал. 9 не е предоставена по служебен път в сроковете по ал. 1, компетентният орган по чл. 67 се произнася с решение в 3-дневен срок от получаването ѝ.“

§ 57. В Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите (обн., ДВ, бр. 30 от 1999 г.; изм. и доп., бр. 63 от 2000 г., бр. 74, 75 и 120 от 2002 г., бр. 56 от 2003 г., бр. 76, 79 и 103 от 2005 г., бр. 30, 75 и 82 от 2006 г., бр. 31 и 55 от 2007 г., бр. 36, 43 и 69 от 2008 г., бр. 41, 74, 82 и 93 от 2009 г., бр. 22 от 2010 г.; попр., бр. 23 от 2010 г.; изм. и доп., бр. 29, 59 и 98 от 2010 г., бр. 8, 12, 60 и 61 от 2011 г., бр. 83 и 102 от 2012 г., бр. 52, 68 и 109 от 2013 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 14 от 2015 г., бр. 42 и 58 от 2016 г., бр. 58, 63, 92 и 103 от 2017 г., бр. 1, 17, 84 и 102 от 2018 г., бр. 24 и 101 от

2019 г. и бр. 60 от 2020 г.), в чл. 36 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2 т. 7 се отменя.

2. В ал. 4 след думите „Българската агенция по безопасност на храните“ се добавят „изисква по реда на чл. 87, ал. 11 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс информация за наличие или липса на задължения за съответното лице, кандидатстващо за лицензия, и“.

§ 58. В Закона за техническите изисквания към продуктите (обн., ДВ, бр. 86 от 1999 г.; изм. и доп., бр. 63 и 93 от 2002 г., бр. 18 и 107 от 2003 г., бр. 45, 77, 88, 95 и 105 от 2005 г., бр. 30, 62 и 76 от 2006 г., бр. 41 и 86 от 2007 г., бр. 74 от 2009 г., бр. 80 от 2010 г., бр. 38 от 2011 г., бр. 38, 53, 77 и 84 от 2012 г., бр. 66 и 68 от 2013 г., бр. 98 от 2014 г., бр. 14 и 101 от 2015 г., бр. 12 и 77 от 2018 г., бр. 1 от 2019 г. и бр. 54 от 2020 г.), в чл. 11, ал. 3 накрая се поставя запетая и се добавя „с изключение на обстоятелството по чл. 10, ал. 1, т. 7, което се установява по реда на чл. 87, ал. 11 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс“.

§ 59. В Закона за защита на класифицираната информация (обн., ДВ, бр. 45 от 2002 г.; попр., бр. 5 от 2003 г.; изм. и доп., бр. 31 от 2003 г., бр. 52, 55 и 89 от 2004 г., бр. 17 и 82 от 2006 г., бр. 46, 57, 95 и 109 от 2007 г., бр. 36, 66, 69 и 109 от 2008 г., бр. 35, 42, 82 и 93 от 2009 г., бр. 16 и 88 от 2010 г., бр. 23, 48 и 80 от 2011 г., бр. 44 и 103 от 2012 г., бр. 52 и 70 от 2013 г., бр. 49 и 53 от 2014 г., бр. 14, 61 и 79 от 2015 г., бр. 28 от 2016 г.; Решение № 7 на Конституционния съд от 2016 г. – бр. 49 от 2016 г.; изм. и доп., бр. 62, 71 и 81 от 2016 г., бр. 97 и 103 от 2017 г., бр. 7, 17, 44, 77 и 88 от 2018 г., бр. 17 от 2019 г. и бр. 60 и 69 от 2020 г.), в чл. 101, ал. 3 накрая се поставя запетая и се добавя „с изключение на информацията за наличието или липсата на публични задължения за кандидатите, което се установява по реда на чл. 87, ал. 11 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс“.

§ 60. В Закона за безмитната търговия (обн., ДВ, бр. 105 от 2006 г.; изм. и доп., бр. 52 от 2008 г., бр. 43 от 2016 г., бр. 103 от 2017 г., бр. 98 от 2018 г. и бр. 96 от 2019 г.), в чл. 4, ал. 2 и 3 думите „чл. 3, ал. 2, т. 4, буква „а“ се заменят с „чл. 3, ал. 2, т. 2 и т. 4, буква „а“.

§ 61. В Закона за запасите от нефт и нефтопродукти (обн., ДВ, бр. 15 от 2013 г.; изм. и доп., бр. 14 от 2015 г., бр. 85 от 2017 г., бр. 62 и 77 от 2018 г., бр. 17 от 2019 г. и бр. 51 и 65 от 2020 г.), в чл. 38 се правят следните изменения и допълнения:

1. В ал. 2 т. 11 се отменя.

2. В ал. 5 думите „по ал. 2, т. 1, 10 и 11“ се заменят с „по ал. 2, т. 1 и 10“.

3. Създава се ал. 7:

„(7) Не може да бъде съхранител лице, което има публични задължения. Това обстоятелство се установява по реда на чл. 87, ал. 11 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.“

§ 62. В Закона за електронните съобщения (обн., ДВ, бр. 41 от 2007 г.; изм. и доп., бр. 109 от 2007 г., бр. 36, 43 и 69 от 2008 г., бр. 17, 35, 37 и 42 от 2009 г.; Решение № 3 на Конституционния съд от 2009 г. – бр. 45 от 2009 г.; изм. и доп., бр. 82, 89 и 93 от 2009 г., бр. 12, 17, 27 и 97 от 2010 г., бр. 105 от 2011 г., бр. 38, 44 и 82 от 2012 г., бр. 15, 27, 28, 52, 66 и 70 от 2013 г., бр. 11, 53, 61 и 98 от 2014 г., бр. 14 от 2015 г.; Решение № 2 на Конституционния съд от 2015 г. – бр. 23 от 2015 г.; изм. и доп., бр. 24, 29, 61 и 79 от 2015 г., бр. 50, 95, 97 и 103 от 2016 г., бр. 58, 85 и 101 от 2017 г. и бр. 7, 21, 28, 77 и 94 от 2018 г., бр. 17, 47, 74, 94 и 100 от 2019 г. и бр. 28, 51, 62 и 69 от 2020 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 83, ал. 2 т. 5 се отменя.

2. В чл. 84 ал. 2 се изменя така:

„(2) Обстоятелствата по ал. 1, т. 3, буква „а“ се удостоверяват с документ от съответния компетентен орган, по буква „б“ - с декларация от физическото лице, а по буква „в“ - от комисията по реда на чл. 87, ал. 11 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.“

3. В чл. 100:

а) в ал. 1 т. 5 се изменя така:

„5. документи, удостоверяващи липсата на обстоятелствата по чл. 84, ал. 1, т. 3, буква „а“ и буква „б“;“

б) създава се ал. 7:

„(7) Обстоятелството по ал. 4, т. 3 се установява от комисията по реда на чл. 87, ал. 11 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.“

§ 63. Министърът на финансите привежда наредбата по чл. 127з от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс в съответствие с този закон в тримесечен срок от влизането му в сила.

§ 64. (1) Параграф 3, т. 2, § 4, § 24-29 и § 54 относно т. 53 от § 1 от Допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс влизат в сила от 1 януари 2021 г.

(2) Параграф 34 влиза в сила четири месеца след обнародването на закона в „Държавен вестник“.

Законът е приет от 44-ото Народно събрание на 2020 г. и е подпечатан с официалния печат на Народното събрание.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:**

(Цвета Караянчева)

М О Т И В И

към проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс

Проектът на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс е изготвен във връзка с необходимостта от усъвършенстване на нормативната уредба, регламентираща отделните административни производства в кодекса, включително производствата по данъчно-осигурителен контрол, фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск, обезпечаване и събиране на публичните вземания, налагане на административнонаказателна отговорност. Проектът предвижда следните основни групи промени:

1. Промени, свързани с доброволно деклариране на данни за превозите на стоки с висок фискален риск:

Със законопроекта се предлагат мерки, чиято цел е да бъдат облекчени задължените лица и администрацията при осъществяването на фискален контрол на стоки с висок фискален риск. От една страна, на задължените лица се предоставя правна възможност за доброволно предварително деклариране на данни за превозите на стоки с висок фискален риск чрез нова електронна услуга, предоставяна от Националната агенция за приходите. От друга страна, мерките ще позволят осъществяването на контрол спрямо рискови лица, основан на анализ на риска на базата на предварително декларирани данни.

Проектът предвижда да се предостави възможност на задължените лица предварително да декларират конкретни данни в случаите на превоз на стоки, който започва от територията на друга държава - членка на Европейския съюз, и завършва на територията на страната или започва от територията на страната и завършва на територията на друга държава членка. Лицата, на които ще се предостави възможността предварително да декларират превозите, са получателят/купувачът на стоката при вътреобщностно придобиване на стоки, доставчикът/продавачът на стоката при вътреобщностни доставки на стоки, съответно придобиващият/прехвърлителят на стоката, при тристранна

операция по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност или крайният получател/първият доставчик във верига последователни доставки на стоки. Данните ще се декларират чрез електронна услуга на Националната агенция за приходите (НАП), която ще предоставя уникален номер за всеки отделен превоз на стока със срок на валидност 14 дни от предоставянето.

Възможността за доброволно предварително деклариране на данни за превоз на стока ще се прилага само по отношение на превозите на стоки с висок фискален риск, извършвани с транспортни средства над 3,5 т, движещи се по пътната мрежа на територията на страната.

За да могат да се възползват от възможността за доброволно предварително деклариране на превоз на стоки с висок фискален риск, задължените лица трябва да предадат уникалния номер за превоза на водача на транспортното средство/лицето, придружаващо стоката/превозвача, или лицето, организиращо превоза. При осъществяване на фискален контрол заедно с документите водачът следва да предостави и уникалния номер на превоза.

Предимство на предложената система за доброволно предварително деклариране е, че се намалява времето за обслужване на клиентите и същевременно се ограничават контролните мерки, тъй като органите по приходите ще разполагат предварително с необходимата им информация. Това ще позволи прецизен анализ на риска и съсредоточаване на усилията на администрацията спрямо нелоялните задължени лица и минимизиране на административните мерки спрямо добросъвестните лица. В резултат на промените се очаква оптимизиране на процеса за извършване на фискален контрол, като предвидената възможност за доброволно предварително деклариране на превозите на стоки с висок фискален риск способства оценката на риска да бъде обвързана не само с вида на превозваната стока, а и с поведението на задълженото лице за предходни периоди.

Също така на лицата ще бъде осигурен достъп по електронен път до актуална информация относно действията по фискален контрол, които са предприети спрямо тях, и какъв е техният етап. По този начин клиентите на администрацията ще

бъдат своевременно информирани за предприетите от администрацията производства и ще могат да извършат дължимото с оглед на защита на своите права и законни интереси.

Във връзка с промените, свързани с доброволно деклариране на данни за превозите на стоки с висок фискален риск, се предвижда допълване на законовата делегация за издаване на наредбата по чл. 127з от ДОПК.

2. Промени, свързани с компетентността на органите на НАП:

Със законопроекта се предлага прецизирането на правилата при определяне на териториалната компетентност на органите по приходите.

Във връзка със съдебна практика на Върховния административен съд, в която се приема, че не е налице трайна невъзможност при промяна в длъжността, при условие че лицето не е напуснало НАП и продължава да е орган по приходите, със законопроекта се предлага да бъдат допълнени хипотезите, в които горестоящ орган изземва разглеждането и решаването на конкретен въпрос или преписка, като се включва и хипотезата на невъзможност, произтичаща от промяна в длъжността на органа, водеща до отпадане на компетентността.

Предлага се изразът „започнал производството“ да се замени с „образуване на производството“, като целта е синхронизиране на терминологията в производствата по ДОПК. Например, ревизионното производство се образува от орган по приходите (чл. 112 от ДОПК) и изпълнителното производство се образува от публичен изпълнител (чл. 220 от ДОПК).

С предложеното допълнение в чл. 12, ал. 6 се предвижда изпълнителният директор или оправомощен от него заместник изпълнителен директор да могат със заповед да определят органи по приходите и публични изпълнители, които да упражняват своите правомощия, без оглед на определената с чл. 7, ал. 1 и чл. 8 от ДОПК компетентност. По този начин се осигурява гъвкаво разпределение на служителите и ефективното им използване в административните производства в други териториални дирекции, когато това е необходимо във връзка с обслужването и контрола на задължените лица. Чрез предвижданата мярка се елиминира

рискът от съкращаване на обучени квалифицирани служители поради намалена натовареност в определени териториални звена и се създава възможност за ефективното им използване в административните производства в други териториални дирекции. За улеснение на задължените лица се предвижда решаващият орган, пред който ще се обжалва актът или действието на орган на НАП, в този случай да се определя според регистрацията на задължените лица.

3. Конституиране на представител в производствата по ДОПК, когато страна е юридическо лице, и спиране на производствата при смърт или липса на представляващ юридическото лице:

Предвижда се, когато орган по приходите или публичен изпълнител следва да извърши процесуални действия спрямо юридическо лице, което няма законен представител за повече от три месеца, същият да поиска от районния съд да назначи особен или временен представител, за да може да продължи съответното производство по ДОПК, независимо от бездействието на юридическото лице за назначаване на представляващ.

По аналогия на спирането на производството при смърт на законен представител на физическо лице се предлага допускане на спиране на производството и при смърт на лицето, което представлява юридическо лице. В тази хипотеза в производството по принудително изпълнение се предвижда да не се начисляват лихви за срока на спирането, тъй като се касае за обективни обстоятелства, независещи от волята на длъжника. Същевременно в хипотезата на липсващ законен представител на длъжника, извън хипотезата на смърт на представляващия, се предвижда спиране на изпълнението до вписване на нов представляващ или назначаване на представител по чл. 11 от ДОПК, но с начисляване на лихви за срока на спирането.

4. Електронни документи и връчване на съобщения в административните производства по ДОПК:

Тенденцията в работата на органите по приходите е комуникацията със задължените лица да се извършва по електронен път чрез използване на квалифициран електронен подпис (КЕП). В тази връзка както ревизираните лица, така и трети

за ревизионното производство лица представят само по електронен път с КЕП или на технически носител информация и доказателства, които се присъединяват към преписката. С проекта се създава възможност за използването на електронни документи във вида, в който те са създадени, като отпада необходимостта от разпечатването им на хартия.

Във връзка с оптимизиране на процеса по връчване на документи, издадени от органите на НАП, се предоставя възможност документите да бъдат връчвани по електронен път не само от орган по приходите, но и от друг служител на НАП.

Разширяват се и възможностите за връчване на електронни документи на задължените лица чрез някои от средствата (удостоверителните услуги), предвидени в Регламент (ЕС) № 910 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО. Предлага се като доказателство в производствата по кодекса да се допускат данни, съдържащи се в електронен документ, съответно допускане като доказателствено средство на самия електронен документ по смисъла на чл. 3 от Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, който е съобразен с чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.).

5. Промени, свързани с удостоверенията относно законодателството в областта на социалната сигурност:

С проекта се предвижда възможност органът по приходите да оттегли издадено удостоверение А1 относно законодателството в областта на социалната сигурност по чл. 88, ал. 2 от ДОПК. Въвеждането на такава регламентация произтича от прилагането на Решение № А1 от 12 юни 2009 г. за установяване на процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето на обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. По своята същност формуляр А1 е документ, който удостоверява в коя държава членка се плащат задължителните

осигурителни вноски, т.е. с него се удостоверява приложимото осигурително законодателство. В този смисъл удостоверение А1 представлява документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения.

Към настоящия момент органът, издал този документ, не разполага с процесуална възможност за оттеглянето му дори и в случаите на стартиране на процедура на диалог по Решение № А1, когато са налице съмнения за правилността на документа с искане на чуждестранна компетентна институция за оттеглянето му или при откриване от орган по приходите на нови обстоятелства относно фактите, въз основа на които е издадено удостоверението. Тъй като с оттеглянето на издаденото удостоверение се променя статутът на лицето по отношение на приложимото осигурително законодателство, като се приема, че спрямо него осигурителното законодателство на Република България е неприложимо, оттеглянето би могло да бъде приравнено на отказ за издаване на удостоверение А1. В тази връзка е предвидена възможност за обжалване по административен и съдебен ред на решението за оттегляне на издаденото удостоверение при наличие на правен интерес за това.

6. Промяна, свързана с Решение на Съда на Европейския съюз от 25 юли 2018 г. по Дело C-553/16 г. по преюдициално запитване:

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 юли 2018 г. по Дело C-553/16 г. във връзка с преюдициално запитване Съдът постановява, че разпоредбата на чл. 175, ал. 2, т. 3 от ДОПК противоречи на чл. 56 от Договора за функционирането на ЕС, забраняващ въвеждането на ограничения за свободното предоставяне на услуги. В тази връзка със законопроекта се предлага отмяна на т. 3 в чл. 175, ал. 2 от ДОПК, съгласно която от датата на изтичането на срока за внасянето на данъци, подлежащи на удържане при източника, на чуждестранно лице, до деня, когато чуждестранното лице докаже наличието на основание за прилагане на спогодба за избягване на двойно данъчно облагане, се дължи лихва.

7. Промени, свързани с обезпечаването и събирането на публични вземания:

Предложението за замяна на термина „банкова сметка“ с по-общия термин „платежна сметка“ в чл. 129, ал. 4 и чл. 130 и сл. от ДОПК е с оглед на синхронизиране на ДОПК с изискванията на Закона за платежните услуги и платежните системи, както и за преодоляване на ограничението на свободния избор на лицата, които към момента не могат да посочат платежна сметка, открита при доставчик на платежни услуги, различен от банка, за получаване на суми от бюджетни организации, в т.ч. от НАП.

Във връзка с горното предложение се предлага и допълване на хипотезите на налагане на запор върху вземания на длъжника, като се предвижда ред за налагане на запор по платежна сметка.

Предложенията се основават на разбирането, че наличността по платежната сметка съставлява вземане на ползвателя на платежни услуги към платежна институция и като такова съставлява имущество, годно да бъде обект на налагане на обезпечителни мерки или принудително изпълнение.

Предложенията са в синхрон и с чл. 25 от Закона за Националната агенция за приходите (ДВ, бр. 96 от 2019 г.), съгласно който освен информация от търговските банки и клоновете на чуждестранни банки за откритите и закрити от тях банкови сметки, информация подават и доставчиците на платежни услуги за откритите и закритите от тях платежни сметки.

За подобряване на правната уредба на производствата по събиране на публични вземания с проекта се предвиждат следните изменения:

Предлага се промяна в последователността на погасяване на предявените за събиране в НАП публични вземания до започване на принудителното им събиране (чл. 169, ал. 3б, 6 и 8). По действащия ред лицето прави избор кое задължение да погаси, когато не е в състояние да погаси всички свои задължения едновременно, а при липсата на избор - вземанията се погасяват съразмерно. По този начин е налице риск от погасяване по давност на по-рано възникналите задължения. Промяната предвижда

погасяване в поредност от най-рано възникналите към по-новите задължения.

Предлага се изменение в чл. 216 от ДОПК, като се предвижда с изпълнението върху имущество, предмет на наложени по реда на част IV от ГПК мерки за обезпечаване на иск с правно основание по чл. 216, ал. 1 или 3, уважен с влязло в сила съдебно решение, да се осъществява по реда на ДОПК. Предложението има за цел създаване на по-голяма яснота и защита интересите на държавата в случаите на водени от НАП иски производства за прогласяване на недействителност на прехвърлителни сделки след кумулирани просрочени задължения, установени освен с актове за публични вземания, но и след подадена декларация, тъй като същата е изпълнително основание по чл. 209 от ДОПК. Предложението е мотивирано и с оглед на съществуващата съдебна практика за отхвърляне на такива иски, основани на публични вземания, определени с декларация по чл. 105 от ДОПК. Глава четиринадесета от кодекса, озаглавена „Установяване на данъците и задължителните осигурителни вноски“, въвежда освен установяване с ревизионен акт (чл. 108), така и установяване чрез самоизчисляване в подадена от лицето данъчна декларация (чл. 105). Установяването по чл. 105 от ДОПК е определено като предварително, доколкото определените с данъчна декларация от задълженото лице данъци и задължителни осигурителни вноски могат да бъдат предмет на ревизионно производство, в резултат на което те ще бъдат окончателно установени с ревизионен акт. Принцип в данъчното право е, че в общия случай задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски се самоизчисляват чрез подаване на данъчни декларации. Фактът, че за дадено вземане за данъци или задължителни осигурителни вноски не е възложена ревизия и не е издаден ревизионен акт, не означава, че това задължение не е възникнало или не е установено. То възниква по силата на съответния материален данъчен закон, а се установява в общия случай с подадената от задълженото лице данъчна декларация.

Редът за събиране на публичните вземания е предвиденият в ДОПК, съответно изпълнението ще се осъществи по този ред, като следва да се запази редът на вписаното обезпечение, допуснато по иск на публичния изпълнител или взыскател с правно основание чл. 216 от ДОПК.

На следващо място, законопроектът предвижда непотърсените от купувача в шестмесечен срок вещи, продадени от НАП при публична продажба, да се считат за изоставени в полза на държавата (чл. 246, ал. 8). Мярката цели да минимизира разходите на НАП за съхранение на продадени чрез публична продажба вещи, чиито купувачи не се явяват да ги получат. При бездействие на купувача в много случаи НАП е изправена пред необходимостта да съхранява за неопределено време чужди движими вещи, без да има правото да се разпорежи с тях, включително да ги унищожи, като същевременно извършва разходи за съхраняването им.

С проекта също така се отстранява несъответствие между чл. 248, ал. 12 и чл. 253 от ДОПК, от една страна, и съществуващото задължение в чл. 50 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), от друга, съгласно което съдиите, нотариусите, областните управители, кметовете на общините и други длъжностни лица извършват сделката или действието, с което се придобиват, учредяват, изменят или прекратяват вещни права, след като установят, че е платен данъкът за придобиване на имущества по възмезден начин. Предвид обстоятелството, че съгласно чл. 246, ал. 6 от ДОПК собствеността преминава върху купувача от датата на постановлението, се предлага тридневният срок за издаване на постановлението за възлагане на вещта (в повечето случаи недвижими имоти) да тече от постъпване на сумата по указаната сметка и представяне на документ, удостоверяващ плащането на данъка по чл. 49 от ЗМДТ.

Предвижда се по аналогия на чл. 247, ал. 2 от ДОПК, където за участие в търг с явно наддаване се изисква нотариално заверено пълномощно, същото изискване към пълномощното да се въведе и при търг с тайно наддаване. Постига се синхронизация между двата вида търг. Освен това нотариално завереното пълномощно, приложено към предложението, ще може да се използва и в хипотезата на чл. 252, ал. 6 от ДОПК при преминаване от търг с тайно наддаване в търг с явно наддаване, където също се предвижда представяне на нотариално заверено пълномощно.

Друга промяна, която се предлага с проекта, е свързана с хипотезата на продажба на съсобствена вещ, при която действащата разпоредба на чл. 258, ал. 4 от ДОПК не позволява съсобствениците да изразят съгласие за продажба на вещта като

цяло след изтичане на 30-дневния срок за изкупуване на вещта по чл. 258, ал. 1 от ДОПК. Продажбата на цяла вещь или имот предизвиква по-голям интерес от продажбата на идеални части от тях, респективно във всички случаи приходите за държавата ще се увеличат при продажба на цяла вещь. Предлагащата промяна ще даде възможност и на съсобствениците, които са изразили съгласие за изкупуване, но настъпят промени и не платят, да изразяват съгласие за продажба на вещьта като цяло.

8. Промени, свързани с давностните срокове по отношение на публични вземания:

С проекта се предлагат две допълнителни хипотези, при които се изключва прилагането на 10-годишния абсолютен давностен срок, след изтичането на който се счита, че публичното вземане е погасено: чл. 171, ал. 2, т. 2 - по отношение на предявените в производството по несъстоятелност публични вземания, и чл. 171, ал. 2, т. 3 - при образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Съгласно действащата уредба абсолютната давност не се прилага и в други случаи, в които държавата като кредитор е лишена от възможността да събира публичните вземания принудително (задължението е разсрочено или отсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника). След изтичане на срока по чл. 193, ал. 4 от ДОПК не е налице възможност публичните вземания да се събират по реда на кодекса, т.е. не е възможно активно действие от страна на кредитора. В същото време, след като НАП предяви публичните вземания пред съда по несъстоятелността и осъществи процесуална защита в производството по тяхното приемане, на практика като процесуален представител на държавата не може да влияе върху продължителността на производството по несъстоятелност и свързаните с него производства. Ако длъжникът чрез процесуалните права, дадени му от Търговския закон (ТЗ), обжалва актове на съда по несъстоятелността или оспорва публичните вземания, докато се стигне до крайната фаза на осребряване и разпределение на имуществото е възможно абсолютният давностен срок да изтече (особено в случаите, в които част от него е изтекъл преди откриване на производството по несъстоятелност). Държавата, представлявана от НАП, не може да влияе и върху

продължителността на производствата за попълване на масата на несъстоятелността, след успешното приключване на които се осребрява имущество и се извършва разпределение на събраните суми. Не на последно място, при производства по несъстоятелност, в които масата на несъстоятелността включва множество или на висока стойност имуществени права, процесът на осребряване и разпределение също не може да бъде повлиян от кредиторите, тъй като зависи от инвеститорския интерес към активите, собственост на длъжника. Следва да се отбележи, че ТЗ регламентира спирането и прекъсването на давността за вземанията на всички кредитори, но предвид специалния характер на чл. 171, ал. 2 от ДОПК (според някои съдилища по несъстоятелността) спрямо разпоредбите на ТЗ и задължението на органите по приходите да отпишат публичните вземания с изтекла давност, се създава риск от неприемане или неудовлетворяване на приети публични вземания в производството по несъстоятелност.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 7.05.2009 г. на ОСНК на ВКС за установяването на щетите за бюджета, в резултат на непозволено увреждане, представляващо невнесен дължим данък в резултат на престъпление, гражданският иск може да бъде предявен както в наказателното производство, така и в отделно гражданско производство по реда на чл. 45 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), включително в случаите, когато гражданският иск в наказателното производство не бъде приет за съвместно разглеждане на основание чл. 88, ал. 3 от Наказателно-процесуалния кодекс. Именно на основание чл. 45 от ЗЗД с решения на гражданския съд на държавата се признава правото да получи обезщетение за вредите от престъплението, при уважаване на съответния иск. Щетата за държавата представлява невнесеният данък заедно с дължимата лихва и това е видно от:

- съдебното решение по чл. 45 от ЗЗД и исковата молба по съответното гражданско дело, или

- от присъдата, съответно предявения граждански иск в наказателното производство и определението на наказателния съд, с което гражданският иск се приема за съвместно разглеждане в наказателното производство, или

- определението на съда в наказателното производство, с което се одобрява споразумение за решаване на наказателното дело и което има сила на присъда по чл. 383 от НПК, и наказателното производство се прекратява.

Съгласно Тълкувателно решение № 4 от 12.03.2016 г. по Тълкувателно дело № 4/2015 г. на ОСНК на ВКС гражданският иск на основание чл. 45 от ЗЗД за причинени имуществени вреди, предявен от държавата чрез министъра на финансите за съвместно разглеждане в наказателното производство, е допустим, включително когато за данъчните задължения - предмет на обвинението, има влязъл в сила ревизионен акт по ДОПК, с който са установени идентични по вид, размер, период и данъчно задължено лице данъчни задължения с тези по обвинението.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, т. 6 от ДОПК давността за погасяване на публичните вземания спира, когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. От изхода на наказателното производство много често зависи установяването и събирането на невнесени данъци и задължителни осигурителни вноски от осъденото лице, отговорно за невнасянето им. Често наказателният съд отказва да присъедини към наказателното производство граждански иск срещу подсъдимия, поради което дори и делото да приключи с осъдителна присъда, абсолютната давност от 10 години по чл. 171 от ДОПК за събиране на задълженията е изтекла, поради което държавата не би могла дори да заведе гражданско дело по общия ред на ГПК. Предвид това е възможно да се получи ситуация, в която на осъденото лице е наложено наказание по глава седма от Наказателния кодекс, но вредите, претърпени от държавата, не са обезщетени, и поради изтичане на абсолютната давност няма механизъм за възстановяването им. Дори и при допуснат граждански иск в наказателното производство и присъдено обезщетение за данъци и задължителни осигурителни вноски, към момента на постановяване на присъдата и съответно обезщетението може да се окаже, че абсолютният давностен срок за събиране на тези публични задължения е изтекъл.

9. Промени в административнонаказателните разпоредби:

Със законопроекта се предлага актуализиране на размера на санкциите в чл. 273 от ДОПК за неосказване на съдействие на орган по приходите или възпрепятстване упражняването на правомощията му. Изключително niskият размер на санкциите стимулират задължените лица да предпочетат налагането на санкция пред определянето на реално дължимите от тях данъчни и осигурителни задължения. Предлаганите размери на глобите и имуществените санкции са съобразени със степента на риск за фиска от неправомерното поведение на задължените лица.

С проекта се предлага в административнонаказателните разпоредби на ДОПК да бъде въведена специална хипотеза за неспазване на изискванията за съхранение на счетоводна и търговска информация, както и всички други сведения и документи от значение за данъчното облагане и задължителните осигурителни вноски. Едни от най-честите нарушения, които се наблюдават при осъществяването от НАП контролни производства, са несъхраняване и манипулиране на информацията, която е от значение за правилното определяне на данъчните и осигурителните задължения на лицата. При по-масовото използване на софтуер при създаването и съхранението на тази информация, което е вече и правило при търговците със значителен обем на оборота, с нарушенията на чл. 38, ал. 3 от ДОПК се засягат в значително по-висока степен общественият ред и обществените отношения, които уреждат тези задължения. Освен това съхранението на данните и съдържащите ги документи, създадени на електронен носител, са с по-висока степен на сигурност и възможности за защита, създаване на резервни копия и др. Поради това за нарушенията на задълженията за съхраняване на данни в електронен вид, създадени от използваните от тях информационни системи, продукти или архиви, е предвиден по-висок размер на наказанията.

Следва да се отбележи, че предложената разпоредба на чл. 273а на ДОПК не се отнася за случаите на несъхранение от страна на лицата на подадените в НАП данъчни декларации и други данни, подадени в агенцията. Разпоредбата на чл. 38 и задължението за съхранение, което същата установява, се отнасят за информацията и документите от значение за данъчното

облагане и задължителните осигурителни вноски, въз основа на които е съставена подадената данъчна декларация, но не и самата декларация, с която се установяват данъчните и осигурителните задължения.

С проекта се предлага и въвеждането на административнонаказателна санкция за лицата, които не внесат или внесат в по-малък размер дължимия данък съгласно Закона за корпоративното подоходно облагане и Закона за данъците върху доходите на физическите лица, когато основанията за прилагане на облекчение съгласно спогодба за избягване на двойното данъчно облагане не са доказани. Разпоредбата има за цел да се гарантира внасянето на данъка при източника върху трансгранични плащания и ефективност на данъчния контрол в хипотезата на извършване на такива плащания.

10. Други промени:

Предлага се при обявяване на ревизионен акт за нищожен от съда да се прилага чл. 173, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). В практиката си Върховният административен съд се позовава на обстоятелството, че в чл. 160 от ДОПК, който се явява специален по отношение на АПК, не съществува възможност за връщане на преписката на компетентния орган, когато ревизионните актове се отменят като нищожни поради липса на компетентност. Това създава възможност при последващи ревизионни производства, при които порокът е саниран, да се стига до противоречиви съдебни решения относно новия ревизионен акт.

Също така се предлага в чл. 63 от ДОПК да бъде регламентирана възможността експертиза, възложена в ревизионно производство, да бъде използвана като доказателство в друго ревизионно производство. Промяната е свързана с производства, в които се установява отговорност за данъчни и/или осигурителни задължения по реда на чл. 19 от ДОПК и чл. 177 от ЗДДС.

С проекта се предлага още особените правила за доказване в чл. 116 от ДОПК да се прилагат съответно и при извършване на проверки (чл. 110). Практиката е наложила ревизионните производства на юридически и физически лица да се предхождат от проверки, в хода на които да се установи има ли

укрити приходи/доходи и съответно след приключването им да се направи преценка за възлагане на ревизионно производство. Стесненият обхват на приложение на чл. 116 от ДОПК само в хода на ревизионно производство може да доведе до погрешна преценка за необходимост от последващо възлагане на ревизия.

Предвижда се и допълване на разпоредбата на чл. 74, ал. 1, т. 3 от ДОПК относно достъпа на различни органи до данъчна и осигурителна информация. Предлага се създаването на изрично правно основание в кодекса за предоставяне на достъп до данъчна и осигурителна информация на Агенцията по заетостта, Агенцията за социално подпомагане и Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ във връзка с осъществяване на правомощията им. Към настоящия момент достъп се предоставя на основание на специалните закони във връзка с регламентираните в съответните актове правомощия. С прецизиране на основанията за предоставяне на достъп се очаква оптимизиране на сътрудничеството и обмяна на информация между трите агенции и НАП.

В Закона за Националната агенция за приходите се предлага регламентирането на ред за предоставяне на конфискувани или отнети в полза на държавата животни-компаньони не само на бюджетни организации, но и на специфични частноправни субекти като посочените в чл. 11, ал. 2 от Закона за защита на животните (ЗЗЖ) – „приют, спасителен център, друг животновъден обект или на нов собственик“. Въвежда се изключение от общата компетентност на министъра на финансите по чл. 3, ал. 5, изречение първо от ЗНАП, като се предвижда предоставянето да се извършва от изпълнителния директор на НАП или оправомощени от него длъжностни лица, което се налага от нуждите за бързина и предприемане на своевременни действия при осигуряването на подходящи условия за отглеждане на животните.

Съществуващите законови възможности за последващи действия по отношение на отнети в полза на държавата животни-компаньони, предадени на органите на НАП, са практически неприложими. Продажбата на отнетите в полза на държавата животни-компаньони по реда на ДОПК на основание чл. 3, ал. 4 от ЗНАП във връзка с чл. 3, ал. 1, т. 13 от ЗНАП е несъвместима с принципите и целите на ЗЗЖ. В масовия случай животните се

отнемат в полза на държавата поради нехуманно отношение на собствениците им към тях и неосигурени адекватни условия на живот, както и за престъпления по Наказателния кодекс, свързани с използването на животните в незаконни боеве. Продажбата чрез търг по реда на ДОПК не разполага с механизъм, който да гарантира, че животните няма да попаднат в собственост на близки или роднини на осъденото лице, от което са отнети или конфискувани.

Втората възможност за предоставянето на животните-компаньони на бюджетна организация от министъра на финансите на основание чл. 3, ал. 5, изречение първо от ЗНАП, е изключително трудно осъществима предвид липсата на бюджетна организация, която да притежава нормативно установени функции и компетентности, свързани с използването и отглеждането на животни, в частност на животни-компаньони. Съществува единствено вариант за временно настаняване в общински или частни приюти (чл. 75, ал. 5, т. 2 от ЗЗЖ), но това, от една страна, не е постоянно решение, а от друга, би струвало на държавата заплащане на невъзстановими бюджетни разходи.

С Решение № РМФ-1/02.01.2018 г. на Управителния съвет на НАП считано от 01.01.2018 г. е одобрена нова организационно-управленска структура на ЦУ на НАП. Съществуващата до този момент дирекция „Фискален контрол“ е преобразувана в Главна дирекция „Фискален контрол“ с две дирекции и пет отдела с изнесено работно място в петте териториални дирекции на НАП. В тази връзка съгласно чл. 10 от Закона за администрацията административното ръководство на звената в администрацията се осъществява от главен директор – за главна дирекция, директор – за дирекция, началник – за отдел, и началник – за сектор. Същевременно в чл. 7, ал. 1 от ЗНАП са изброени органите по приходите, в т. ч. директорите на дирекции, като главният директор на главна дирекция не е сред тях.

Предложената промяна в чл. 7, ал. 2 от ЗНАП ще позволи на служителите, заемащи длъжност „държавен вътрешен одитор“, „главен вътрешен одитор“, „старши вътрешен одитор“ и „вътрешен одитор“, във връзка с осъществяване на правомощията им да получават достъп до данни, предоставящи данъчна и осигурителна информация на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ДОПК.

С предложението за чл. 10, ал. 9 от ЗНАП се предвижда органи на НАП да упражняват своите правомощия на територията на цялата страна без оглед на определената с чл. 8 от ДОПК компетентност. Това се налага поради необходимостта за ефективно разпределение на заетите служители в различните териториални дирекции. Поради факта, че бизнесът е концентриран в няколко териториални дирекции, е необходимо администрацията да разполага с по-голяма мобилност, за да задоволи потребностите както от обслужване, така и от ефективен контрол на задължените лица. В тази връзка възниква необходимост от гъвкаво разпределение на административния капацитет. Чрез предвиждана мярка се елиминира рискът от съкращаване на обучени квалифицирани служители чрез ефективното им използване в административните производства в други териториални дирекции. За да се гарантира ефективното разпределение между териториалните дирекции, е предвидено органът, определящ органите по приходите и публичните изпълнители, за които няма да се прилагат правилата на териториалната компетентност по чл. 8 от ДОПК, да е изпълнителният директор или оправомощен от него заместник изпълнителен директор. Предвидено е органите да бъдат определяни със заповед.

С цел намаляване на административната тежест с параграфи 56-62 се предлагат изменения и допълнения в други нормативни актове, в които към настоящия момент се изисква предоставяне на удостоверение за наличие или липса на публични задължения от лицата, като се предвижда съответният административен орган да проверява по служебен път информацията за наличие или липса на задължения на лицата по реда на чл. 87, ал. 11 от ДОПК.

Промените, които се предвиждат в проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс във връзка с надграждането на фискалния контрол, няма да бъдат свързани със съществени разходи за бизнеса, доколкото предварителното деклариране на данни и достъпът до Информационна система „Фискален контрол“ ще се извършва посредством безплатна електронна услуга, предоставяна от НАП. Подаването и проверката на данни чрез квалифициран електронен подпис също няма да доведе до значителни допълнителни разходи за лицата, доколкото използването на електронните услуги на

държавната и общинската администрация (подаване на декларации, жалби, молби и други документи, които се обменят с държавните органи) и към момента изисква задължително квалифициран електронен подпис с оглед на правна сигурност относно удостоверяването и сигурността на данните.

Предложените промени в законопроекта няма да доведат до въздействие върху държавния бюджет. Разходите за реализиране на предложените промени с проекта ще бъдат в рамките на утвърдения бюджет на Министерството на финансите, съответно на НАП и Агенция „Митници“. Надграждането на фискалния контрол ще бъде осъществено от експертите на НАП с изключение на услугите „Разработване на справки от ИС „Фискален контрол“ и проверка от задължените лица на осъществяваните от тях доставки или придобивания“ и „Разработване на екранна форма за въвеждане на данни относно предварително деклариране от задължените лица на предстоящи доставки и/или придобивания“, както и интеграция с ИС „Фискален контрол“, които са възложени и финансово обезпечени по сключен договор.

Към проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се налага изготвянето на анализ за съответствието с правото на Европейския съюз, тъй като предвижда промени на национално ниво.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко/Борисов)

Становище на администрацията на Министерския съвет

Съгласуването се извършва на основание чл. 21, ал. 5 от Закона за нормативните актове

Проект на акт:	Вид оценка:	Частична
Проект на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс	Становище по ред:	Единствено съгласуване
	Дата:	19.05.2020
	В отговор на №:	№ 03-00-250/11.05.2020 г.
	Институция:	Министерство на финансите
Диспозитив:	Съгласува с препоръки	
Основание:	Чл. 306, ал. 3, т. 2, б. "а" от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация	

I. Относно раздел 1 „Дефиниране на проблема“:

Предлагаме в т.1.2. и т.1.3. да се включи допълнителна информация и статистически данни, описващи актуалната ситуация, мащаба на констатираните проблеми и негативните последици от тези проблеми за заинтересованите страни. Източник на информация могат да бъдат например налични анализи на действащата уредба в Р България и на ниво ЕС, доклади и анализи на ефективността на производствата по административно обслужване, на ефективността на данъчно-осигурителния контрол, на фискалния контрол върху движението на стоки с висок фискален риск, на обезпечаването и събирането на публичните вземания, примери от практиката на административните органи, съдебна практика и др.

II. Относно раздел 2 „Цели“:

След допълване на информацията в раздел 1 от оценката предлагаме някои от целите да се формулират с измерим резултат.

III. Относно раздел 3 „Идентифициране на заинтересованите страни“:

Предлагаме като самостоятелна заинтересована страна да се включат компетентните съдилища.

IV. Относно раздел 4 „Варианти на действие“:

Предлагаме навсякъде в оценката Вариант 1 да стане Вариант 0, а Вариант 2 да стане Вариант 1. При описанието на вариантите в раздел 4 предлагаме да се включат съответни изводи за приложимостта на всеки от вариантите за решаване на проблемите.

Представянето на Вариант 1 е необходимо да се допълни с по-подробна информация относно конкретните предложения за промени в кодекса, както и да се посочи ще бъдат ли необходими промени и в други нормативни актове. В случай че с промените се предвижда да бъдат засегнати съществуващи режими и услуги или се въвеждат нови режими и услуги, или се създават нови регистри – това е необходимо да се посочи и да се разгледат очакваните ефекти от промените, включително върху административната тежест, както и какъв ще бъде подходът за

определяне на размера на нови и съществуващи такси и за определянето на размера на съществуващи или нови административни санкции и каква е готовността на заинтересованите страни за реализиране на промените. В случай че се предвиждат промени и в други нормативни актове, следва да се разгледат очакваните ефекти от тези промени за заинтересованите страни. Тази информация е необходима, за да се изясни въз основа на какви данни са направени изводите в раздели 7, 8.1.1 8.2. 9 и 10 в оценката.

Напомняме, че в раздел 4 може да се направи и сравняване на описаните варианти по избрани критерии (например: ефективност, ефикасност, риск при прилагане и т.н.), в съответствие с насоките в Ръководството за извършване на предварителна оценка на въздействието (стр. 60 и сл.).

Представянето на вариантите е необходимо да завърши с посочване на препоръчителния вариант за действие.

V. Относно раздел 5 „Негативни въздействия“ и раздел 6 „Положителни въздействия“:

Предлагаме в раздел 5 и раздел 6 от оценката да се посочи изрично, че въздействията са разгледани общо за всички групи заинтересовани страни. В случай че описаните въздействия не се отнасят за всички заинтересовани страни, предлагаме в раздел 5 и раздел 6 въздействията да се разгледат и по групи заинтересовани страни.

* Съгласно чл. 17 от Наредбата за обхвата и методологията за извършване на оценка на въздействието, изводите и относимата информация от извършената частична предварителна оценка на въздействието се включват във финансовата обосновка по чл. 35, ал. 1, т. 4 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация.

** При съгласуването по чл. 32 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация се съпоставят кръгът от въпроси, проблеми и решения, разгледани в оценката на въздействието и кръгът от въпроси, засегнати от обхвата на нормативната намеса в проекта на акт.

*** На основание чл. 30б, ал. 4 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация е необходимо окончателната оценка на въздействието да бъде съобразена с препоръките от становището.

**** На основание чл. 85, ал. 1 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация е необходимо това становище да бъде публикувано заедно с преработената оценка на въздействието и проекта на акт при обществените консултации, провеждани в изпълнение на Закона за нормативните актове.

**ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
„МОДЕРНИЗАЦИЯ НА АДМИНИСТРАЦИЯТА“**

/КРАСИМИР БОЖАНОВ/

Формуляр за частична предварителна оценка на въздействието* (Приложете към формуляра допълнителна информация/документи)	
Институция: Министерство на финансите	Нормативен акт: Проект на Решение на Министерския съвет за одобряване на законопроект за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс
За включване в законодателната/оперативната програма на Министерския съвет за периода: септември - октомври 2020 г.	Дата: 27.05.2020 г.
Контакт за въпроси: Надалина Младенова, главен експерт, отдел „Процесуално законодателство“, Дирекция „Данъчна политика“, Министерство на финансите	Телефон: 9859-28-76
1. Дефиниране на проблема: Идентифицирани са проблеми при прилагането на действащите разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). В тази връзка възникна необходимост от усъвършенстване на нормативната уредба, регламентираща отделните административни производства в ДОПК, включително производствата по административно обслужване, данъчно-осигурителен контрол, фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск, обезпечаване и събиране на публичните вземания. <i>1.1. Кратко опишете проблема и причините за неговото възникване. Посочете аргументите, които обосновават нормативната промяна.</i> Съгласно действащата нормативна уредба са установени следните проблеми: ➤ Липсата на правна възможност лицата доброволно да декларират предварителни данни за превозите на стоки с висок фискален риск не позволява от една страна да се облекчи за задължените лица движението на стоки с висок фискален риск чрез доброволно предварително деклариране на данни за превоза на стоките през електронна услуга, предоставена от НАП, а от друга страна не позволява осъществяването на целенасочен и ефективен контрол спрямо рискови лица, основан на анализ на риска; ➤ Ограничените възможности за допускане на електронни документи и данни, подписани с квалифициран електронен подпис (КЕП) като доказателства в производствата по ДОПК; ограничени възможности за връчване на документи по електронен път; ➤ Липсата на нормативна уредба, регламентираща изземване на разглеждането на конкретен въпрос или преписка от горестоящ орган поради невъзможност, произтичаща от промяна в длъжността на орган по приходите; ➤ Липсата на нормативна възможност при необходимост органи по приходите и публични изпълнители от една териториална дирекция да осъществяват	

правомоцията си за друга териториална дирекция с оглед използването на наличния административен капацитет на НАП в по-натоварените дирекции;

- Липсата на нормативна уредба, регламентираща конституиране на особен или временен представител в производствата по ДОПК, съответно извършването на процесуални действия спрямо юридическо лице, което няма представляващ за повече от три месеца, както и липсата на основание за спиране на производствата по ДОПК при смърт или липса на законен представител, съответно единствен представляващ задълженото лице;
- Липса на правна възможност органите по приходите да оттеглят удостоверението относно законодателството в областта на социалната сигурност във връзка с прилагането на Решение № А1 за установяване на процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. на Европейския парламент и на Съвета;
- Идентифициран риск от погасяване по давност на вземанията, предявени за събиране в НАП, до започване на принудителното им събиране съгласно действащата нормативна уредба, както и от погасяване по давност на публичните вземания, предявени в производство по несъстоятелност;
- Идентифицирани са проблеми при прилагането на действащите разпоредби в процедурата за публична продажба при принудително изпълнение;
- Несъответствие на чл. 175, ал. 2, т. 3 от ДОПК с Решение на Съда на Европейския съюз от 25 юли 2018 г. по дело C-553/16 г. във връзка с преюдициално запитване;
- Липсата на административнонаказателни разпоредби, осигуряващи спазване на данъчното законодателство по отношение на съхраняване на данни в електронен вид, създадени от използваните информационни системи, продукти или архиви и при прилагане на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане без доказване на основанието за това, съответно твърде ниските размери на санкциите при неосказване на съдействие на орган по приходите;
- Невъзможност да бъдат приложени на практика съществуващите законови способности за разпореждане с конфискувани, изоставени и отнети в полза на държавата животни-компаньони, предадени на Националната агенция за приходите
- Съществуването на изискване в различни нормативни актове за представяне на удостоверение за наличие или липса на публични задължения, независимо от провежданата политика за намаляване на административната тежест и въвеждането на служебно предоставяне на информация.

1.2. Опишете какви са проблемите в прилагането на съществуващото законодателство или възникналите обстоятелства, които налагат приемането на ново законодателство. Посочете възможно ли е проблемът да се реши в рамките на съществуващото законодателство чрез промяна в организацията на работа и/или чрез въвеждане на нови технологични възможности (например съвместни инспекции между няколко органа и др.).

Проблемите, свързани с необходимостта от въвеждане на доброволно предварително деклариране на превозите на стоки с висок фискален риск, с административното обслужване при издаването на удостоверения А1 (Удостоверение относно законодателството в областта на социалната сигурност, което се прилага по отношение на притежателя), както и проблемите, свързани с необходимостта от допълване на административнонаказателните разпоредби и другите промени, предвидени с проекта не могат да бъдат решени в рамките на съществуващото законодателство чрез промяна в организацията на работа и/или чрез въвеждане на нови технологични възможности.

Например, при непрекъснато усъвършенстване практиката на НАП по прилагане на фискалния контрол върху движението на стоки с висок фискален риск, анализът показва, че от над 280 хлд. проверени транспортни средства през 2015 г., броят на проверените транспортни средства е нараснал до над 450 хлд. през 2019 г. Наблюдава се с над 60 на сто увеличение в броя на проверките за периода от въвеждане на фискалния контрол в законодателството през 2015 г. до края на 2019 г. При този нарастващ ръст на превозите, попадащи в обхвата на фискалния контрол, упражняван от НАП и предвид изградената в оптимална степен организация на работата на органите по фискален контрол, е наложително предоставяне по нормативен път на правна възможност лицата доброволно да декларират предварителни данни за превозите на стоки с висок фискален риск. Физическият фискален контрол върху всеки индивидуален превоз на стока с висок фискален риск не позволява за задължените лица да се облекчи движението на стоките, такова облекчаване би се постигнало чрез доброволно предварително деклариране на данни за превоза през електронна услуга, предоставена от НАП. Ангажиране на административния капацитет единствено във физически проверки на транспортните средства не позволява осъществяването на целенасочен и ефективен контрол спрямо рискови лица, основан на анализ на риска.

На следващо място, анализът показва, че през 2018, 2019, 2020 г. значително е увеличен броят на случаите на оспорване на издадени от НАП удостоверения А1 от компетентните институции на другите държави-членки с искане за оттегляне на издадени удостоверения А1 за лица, осъществяващи дейност за български работодател на територията на друга държава-членка. За 2018 г. и 2019 г. в НАП са постъпили повече от 60 искания за преразглеждане и оттегляне на над 800 издадени удостоверения А1, което представлява почти половината от целия обмен на информация между държавите-членки, предвиден в чл. 76 от Регламент (ЕО) №883/2004, като в не-малка част от случаите се установява наличие на основания за оттегляне, което не може да реализира без приемане на предложените промени.

В тази връзка е необходимо да бъдат предприети съответните действия за приемане на законопроект за изменение и допълнение на ДОПК с цел усъвършенстване на нормативната уредба, регламентираща отделните административни производства в ДОПК, включително производствата по административно обслужване, данъчно-осигурителен контрол, фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск, обезпечаване и събиране на публичните вземания, както и за намаляване на административната тежест в други нормативни актове.

1.3. Посочете дали са извършени последващи оценки на нормативния акт, или анализи за изпълнението на политиката и какви са резултатите от тях?

Независимо, че не са извършени последващи оценки на нормативния акт, както и анализи за изпълнението на политиката, от анализите на административните производства, производствата по фискален контрол и административнонаказателните

производства може да се направи заключение, че значително нарасналият обем от правоотношения, които възникват при:

- фискален контрол върху движението на стоки с висок фискален риск (с над 60 на сто повече проверявани транспортни средства),

- издаване на удостоверения А1 (над 60 искания от различни държави членки за преразглеждане и оттегляне на над 800 удостоверения),

налага да бъдат приети предложените промени в ДОПК с цел по ефективен данъчно-осигурителен контрол и по-ефикасно административно обслужване.

2. Цели:

С приемането на законопроекта за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс се цели:

- да се намали времето за обслужване на лицата при превозите на стоки с висок фискален риск чрез доброволно предварително деклариране на тези превози и същевременно да се ограничат контролните мерки (само за 2019 г. са направени над 456 000 проверки на транспортни средства, от които на над 93 000 транспортни средства са поставени технически средства за контрол), тъй като органите на НАП ще разполагат предварително с необходимата информация, за да се съсредоточи контролът спрямо нелоялните задължени лица и да се минимизират административните мерки спрямо добросъвестните лица и по този начин да се подобри противодействието срещу измамите, свързани с данък върху добавената стойност;
- да се усъвършенства регламентацията и да се улесни електронният обмен на документи и връчването на документи в административните производства по ДОПК;
- да се усъвършенстват правилата относно компетентността на органите по приходите;
- да се създаде правна възможност органите по приходите да оттеглят удостоверението относно законодателството в областта на социалната сигурност във връзка с прилагането на Решение № А1 за установяване на процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. на Европейския парламент и на Съвета. По над 60 депозирани искания от държави членки в обхвата на промяната, на преразглеждане и оттегляне биха попаднали над 800 издадени удостоверения А1;
- да се подобрят производствата в кодекса и да се предотврати погасяването по давност на публични вземания, като се въведе възможност за конституиране на особен или временен представител на юридическото лице в производствата по ДОПК, когато липсва представляващ за повече от три месеца, и се допълнят основанията за спиране на производството до назначаване на представляващ;
- да се избегне погасяването по давност на публични вземания, съответно да се повиши събираемостта, като се променят последователността на погасяване на предявените за събиране в НАП публични вземания до започване на принудителното им събиране и правилата на погасителната давност по

отношение на предявените в производство по несъстоятелност публични вземания;

- да се подобри регламентацията на публичната продажба в производството по принудително изпълнение;
- да се приведе чл. 175, ал. 2 от ДОПК в съответствие с Решение на Съда на Европейския съюз от 25 юли 2018 г. по дело C-553/16 г.;
- да се осигури спазване на данъчното законодателство чрез създаването на нови административнонаказателни разпоредби, свързани със задължението и сроковете за съхраняване на данни в електронен вид, създадени от използвани информационни системи, продукти или архиви и с доказване на основанията за прилагане на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, както и с осъвременяването на размера на санкциите при неосказване на съдействие на орган по приходите;
- да се създаде ефективен механизъм за реализация на отнети в полза на държавата животни-компаньони при спазване на изискванията на специализираното законодателство съобразно специфичните цели съгласно Закона за защита на животните;
- да се намали административната тежест в други нормативни актове, като отпадне задължението за предоставяне на удостоверение за наличие или липса на задължения.

Посочете целите, които си поставя нормативната промяна, по конкретен и измерим начин и график, ако е приложимо, за тяхното постигане. Съответстват ли целите на действащата стратегическа рамка?

3. Идентифициране на заинтересованите страни:

Националната агенция за приходите, задължените лица в производствата по ДОПК, получателите/купувачите на стоки с висок фискален риск при вътреобщностно придобиване на стоки, доставчици/продавачи на стоки с висок фискален риск при вътреобщностни доставки на стоки, съответно придобиващите/прехвърлителите на стоката при тристранна операция по смисъла на Закона за данък върху добавената стойност или крайните получатели/първите доставчици във верига последователни доставки на стоки; общините в Република България; Агенция „Митници“ и компетентните съдилища.

3.1. На база разполагаемите в НАП данни относно осъществения фискален контрол в периода 2015 – 2019 г., извършените проверки, броя на проверените лица и наложените обезпечителни мерки по години са:

Проверки	Единица	2015 г.	2016 г.	2017 г.	2018 г.	2019 г.
Извършени проверки на транспортни средства	брой	280 040	322 957	308 391	374 598	456 366
Поставени технически средства за контрол	брой	73 314	94 146	92 316	94 189	93 422
Проверени лица	брой	2 503	3 007	3 922	4 681	4 112

Наложени обезпечения (чл.121а, ал.3 от ДОПК)	брой	1 367	1 459	1 477	1 208	792
Лица с наложени обезпечения	брой	755	973	852	787	586

3.2. Национална агенция за приходите (НАП) е компетентна институция по определяне на приложимото законодателство по реда на Дял II от *Регламент (ЕО) №883/2004 на Европейския Парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност* (Регламент (ЕО) №883/2004), както и по издаване на удостоверение А1 (Удостоверение относно законодателството в областта на социалната сигурност, което се прилага по отношение на притежателя).

През последните години – 2018, 2019, 2020, значително зачестиха случаите на оспорване на издадени от НАП удостоверения А1 от компетентните институции на другите държави-членки с искане за оттегляне на издадени удостоверения А1 за лица, осъществяващи дейност за български работодател на територията на друга държава членка. Най-често такива искания постъпват от Белгия, Германия, Италия, Испания.

За 2018 г. и 2019 г. в НАП са постъпили **повече от 60** искания за преразглеждане и оттегляне на **над 800** издадени удостоверения А1, което представлява почти половината от целия обмен на информация между държавите членки, предвиден в чл. 76 от Регламент (ЕО) №883/2004, като в не-малка част от случаите се установява наличие на основания за оттегляне.

Оспорването на издадените удостоверения се извършва съгласно процедура, разписана в *Решение № А1 от 12 юни 2009 г. за установяване на процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето на обезщетения съгласно Регламент (ЕО) №883/2004 на Европейския парламент и на Съвета* (Решение №А1). С проекта на ЗИД на ДОПК се предвижда възможност органът по приходите да оттегли издадено удостоверение А1 относно законодателството в областта на социалната сигурност по чл. 88, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

По своята същност формуляр А1 е документ, който удостоверява в коя държава членка се плащат задължителните осигурителни вноски, т.е. с него се удостоверява приложимото осигурително законодателство. В този смисъл удостоверение А1 представлява документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения.

Към настоящия момент органът, издал този документ, не разполага с процесуална възможност за оттеглянето му дори и в случаите на стартиране на процедура на диалог по Решение № А1, когато са налице съмнения за правилността на документа с искане на чуждестранна компетентна институция за оттеглянето му или при откриване от орган по приходите на нови обстоятелства относно фактите, въз основа на които е издадено удостоверението.

Тъй като с оттеглянето на издаденото удостоверение се променя статутът на лицето по отношение на приложимото осигурително законодателство, като се приема, че спрямо него осигурителното законодателство на Република България е неприложимо, оттеглянето би могло да бъде приравнено на отказ за издаване на удостоверение А1. В тази връзка е наложително да се предвиди възможност за обжалване по административен и съдебен ред на решението за оттегляне на издаденото удостоверение А1, при наличие на правен интерес за това.

Посочете всички потенциални засегнати и заинтересовани страни, върху които предложението ще окаже пряко или косвено въздействие (бизнес в дадена област/всички предприемачи, неправителствени организации, граждани/техни представители, държавни органи, др.).

4. Варианти на действие:

Вариант за действие 0 „Без действие“

В случай, че не бъде приет законопроектът за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс:

- няма да бъде прецизирана регламентацията за компетентността на органите на НАП;
- няма да се облекчи фискалният контрол върху движението на стоки с висок фискален риск чрез предоставяне на възможност за доброволно предварително деклариране на превозите;
- няма да се подобри комуникацията между органите по приходите и задължените лица чрез електронен обмен на документи;
- няма да може да бъде приложено Решение № А1 за установяване на процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. на Европейския парламент и на Съвета;
- няма да бъде оптимизирано производството по обезпечаване и събиране на публични вземания;
- няма да се създаде ефективен механизъм за реализация на отнети в полза на държавата животни-компаньони при спазване на изискванията на специализираното законодателство;
- няма да се обезпечи спазването на данъчното законодателство чрез допълване на административнонаказателните санкции;
- няма да се намали административната тежест в други нормативни актове чрез отпадане на изискването за предоставяне на удостоверение за наличие или липса на публични задължения.

При този вариант на действие няма да се решат проблемите, попадащи в обхвата на законопроекта.

Вариант за действие 1 – Приемане на законопроект за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

В случай че се приемат предложенията за изменение и допълнение на ДОПК ще се постигнат следните цели:

1. допълване на правилата за електронен обмен на документи между органите по приходите и задължените лица (автоматизирано електронен печат по смисъла на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги или по реда на чл. 26 от Закона за електронното управление).

2. усъвършенстване на производствата, осъществявани по ДОПК, като се прецизира и допълни правната уредба на:

- фискалният контрол, чрез предоставяне на правна възможност за доброволно предварително деклариране на превозите на стоки с висок фискален риск,
- удостоверяването относно законодателството в областта на социалната сигурност чрез предоставяне на възможност за преразглеждане или оттегляне на удостоверения А1,
- правилата за обезпечаване на публични вземания, публичната продажба - замяна на термина „банкова сметка“ с термина „платежна сметка“, изпълнението върху имущество, предмет на наложени по реда на част IV от ГПК мерки за обезпечаване на иск с правно основание по чл. 216, ал. 1 или 3, уважен с влязло в сила съдебно решение, да се осъществява по реда на ДОПК, непотърсените от купувача в шестмесечен срок

вещи, продадени от НАП при публична продажба, да се считат за изоставени в полза на държавата и др. промени, предвидени с проекта,

- назначаването на особен или временен представител от съда,
- последователността на погасяване на предявените за събиране в НАП публични вземания,

- погасителната давност по отношение на предявените в производство по несъстоятелност публични вземания - предлагат се две нови допълнителни хипотези, при които се изключва приложението на 10-годишния абсолютен давностен срок, след изтичането на който се счита, че публичното вземане е погасено: нова т. 2 на чл. 171, ал. 2 - по отношение на предявените в производството по несъстоятелност публични вземания и нова т. 3 на чл. 171, ал. 2 - при образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

3. предоставяне на възможност за предоставяне на отнети в полза на държавата животни-компаньони на специфични частноправни субекти като посочените в чл. 11, ал. 2 от Закона за защита на животните – „приют, спасителен център, друг животновъден обект или на нов собственик“;

4. Във връзка с чл. 87, ал. 11, съгласно която за целите на комплексното административно обслужване компетентните органи и други правоимащи лица изискват и получават служебно по електронен път, включително чрез средата за междурегистров обмен, от Националната агенция за приходите, Агенция "Митници" и общините информация за наличие или липса на задължения на лицата с изключение на задължения по невлезли в сила актове, както и разсрочени, отсрочени или обезпечени задължения, **се предвиждат промени** и в Закона за управление на отпадъците, Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, Закона за техническите изисквания към продуктите, Закона за защита на класифицираната информация, Закона за безмитната търговия, Закона за запасите от нефт и нефтопродукти и Закона за електронните съобщения. С промените не се предвижда да бъдат засегнати съществуващи режими и услуги и не се въвеждат нови режими и услуги, не се създават нови регистри, поради което не се очаква отрицателен ефект от промените, включително върху административната тежест, както и не се налага определяне на размер на нови и съществуващи такси или размер на съществуващи или нови административни санкции.

При този вариант на действие ще се решат проблемите, чието решаване има за цел предложения проект.

Следва да се посочи, че препоръчителен е вариант за действие 1.

Идентифицирайте основните регулаторни и нерегулаторни възможни варианти на действие от страна на държавата, включително варианта „Без действие“.

5. Негативни въздействия:

Вариант за действие 0 „Без действие“ – В случай, че не бъде приет законопроектът за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, ще са налице следните негативни въздействия:

- В случай, че не се предостави правна възможност лицата доброволно да декларират предварителни данни за превозите на стоки с висок фискален риск надгради фискалният контрол върху движението на стоки с висок фискален риск – няма да се облекчи за задължените лица движението на стоки с висок фискален

риск чрез доброволно предварително деклариране на данни за превоза на стоките през електронна услуга, предоставена от НАП и няма да се създадат условия за осъществяване на прецизен анализ на риска и съсредоточаване на усилията на администрацията спрямо нелоялните задължени лица и минимизиране на административните мерки спрямо добросъвестните лица;

- В случай, че не се прецизира регламентацията за компетентността по териториален признак и на база заемана длъжност на органите на НАП – съществува риск от отмяна на актовете и действията на органите на НАП;
- В случай, че не се улесни комуникацията между органите по приходите и задължените лица чрез подобрен електронен обмен на документи – съществува риск от неефективни действия на администрацията, свързани с генериране на голям брой документи на хартиен носител;
- В случай, че не се въведе правна възможност за оттегляне на удостоверенията и за обжалването им, няма да може да се приложи Решение № А1 за установяване на процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. на Европейския парламент и на Съвета;
- В случай, че не се промени редът за погасяване на публични вземания, предявени за събиране в НАП и не се променят правилата за погасителната давност за предявени в производство по несъстоятелност публични вземания, ще се допусне погасяване по давност за някои вземания;
- В случай, че не се усъвършенстват производствата по обезпечаване и събиране на публични вземания, включително правилата за публичната продан – съществува риск от неефективни действия на администрацията;
- В случай, че не се създаде възможност за предоставяне на отнети в полза на държавата животни-компаньони на специфични частноправни субекти, държавата няма да може да изпълни ефективно съдебните и административните актове за конфискация и/или отнемане в полза на държавата на животни-компаньони и да се изпълнят специфичните цели съгласно Закона за защита на животните;
- В случай, че не се създадат административнонаказателни разпоредби, свързани със задължението и сроковете за съхраняване на данни в електронен вид, създадени от информационни системи, продукти или архиви и с доказване на основанията за прилагане на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, както и не се осъвременят размерите на санкциите при неосказване на съдействие на орган по приходите, няма да се осигури спазване на данъчното законодателство;
- В случай, че не се предвиди отпадане на удостоверенията за наличие или липса на задължения в други нормативни актове, няма да се намали административната тежест за лицата.

Негативните въздействия са разгледани общо за всички групи засегнати лица.

Вариант за действие 1 – Няма негативни въздействия от приемането на законопроекта за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс за всички заинтересовани страни.

Опишете качествено (при възможност – и количествено) всички значителни потенциални икономически, социални, екологични и други негативни въздействия за всеки един от вариантите, в т.ч. разходи (негативни въздействия) за идентифицираните заинтересовани страни в резултат на предприемане на действията. Пояснете кои разходи (негативни въздействия) се очаква да бъдат второстепенни и кои да са значителни.

6. Положителни въздействия:

Вариант за действие 0 „Без действие“ – Няма положителни въздействия от неприемането на законопроекта за изменение и допълнение на ДОПК за всички заинтересовани страни.

Вариант за действие 1 – С приемането на законопроекта за изменение и допълнение на ДОПК ще се постигне улесняване на комуникацията между органите по приходите и задължените лица чрез подобрен електронен обмен на документи, както и ще се усъвършенстват производствата, осъществявани по ДОПК чрез прецизиране и допълване на правната уредба на фискалния контрол, предоставянето по служебен път на информация за наличие или липса на задължения, последователността на погасяване на предявените за събиране в НАП публични вземания, обезпечаването и събирането на публични вземания, назначаване на особен или временен представител от съда, спиране на производствата в кодекса при липса на представляващ, погасителната давност за предявените в производство по несъстоятелност публични вземания. С приемане на предложенията за отпадане на задължението за представяне на удостоверение за наличие или липса на публични задължения в други нормативни актове, ще се намали административната тежест за лицата.

Положителните въздействия са разгледани общо за всички групи засегнати лица.

Опишете качествено (при възможност – и количествено) всички значителни потенциални икономически, социални, екологични и други ползи за идентифицираните заинтересовани страни за всеки един от вариантите в резултат на предприемане на действията. Посочете как очакваните ползи кореспондират с формулираните цели.

7. Потенциални рискове: В случай, че не бъде приет законопроектът за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, ще са налице следните потенциални рискове:

- В случай, че не се предостави правна възможност лицата доброволно да декларират предварителни данни за превозите на стоки с висок фискален риск – няма да се облекчи за задължените лица движението на стоки с висок фискален риск чрез доброволно предварително деклариране на данни за превоза на стоките през електронна услуга, предоставена от НАП и няма да се създадат условия за осъществяване на прецизен анализ на риска и съсредоточаване на усилията на администрацията спрямо нелоялните задължени лица и минимизиране на административните мерки спрямо добросъвестните лица;

- В случай, че не се прецизира регламентацията за компетентността по териториален признак и на база заемана длъжност на органите на НАП – съществува риск от отмяна на актовете и действията на органите на НАП;
- В случай, че не се улесни комуникацията между органите по приходите и задължените лица чрез подобрен електронен обмен на документи – съществува риск от неефективни действия на администрацията, свързани с генериране на голям брой документи на хартиен носител;
- В случай, че не се въведе правна възможност за оттегляне на удостоверенията и за обжалването им, няма да може да се приложи Решение № А1 за установяване на процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. на Европейския парламент и на Съвета;
- В случай, че не се измени редът за погасяване на публични вземания, предявени за събиране в НАП, и не се променят правилата за погасителната давност за предявени в производство по несъстоятелност публични вземания, ще се допусне погасяване по давност за някои вземания;
- В случай, че не се усъвършенстват производствата по обезпечаване и събиране на публични вземания, включително правилата за публичната продан – съществува риск от неефективни действия на администрацията;
- В случай, че не се създаде възможност за предоставяне на отнети в полза на държавата животни-компаньони на специфични частноправни субекти, държавата няма да може да изпълни ефективно съдебните и административните актове за конфискация и/или отнемане в полза на държавата на животни-компаньони и да се изпълнят специфичните цели съгласно Закона за защита на животните;
- В случай, че не се създадат административнонаказателни разпоредби, свързани със задължението и сроковете за съхраняване на данни в електронен вид, създадени от информационни системи, продукти или архиви и с доказване на основанията за прилагане на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, както и не се осъвременят размерите на санкциите за неосказване на съдействие на орган по приходите, няма да се осигури спазване на данъчното законодателство;
- В случай, че не се предвиди отпадане на удостоверенията за наличие или липса на задължения в други нормативни актове, няма да се намали административната тежест за лицата.

Не са идентифицирани потенциални рискове при реализирането на Вариант 1 - приемане на законопроект за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Посочете възможните рискове от приемането на нормативната промяна, включително възникване на съдебни спорове.

8.1. Административната тежест за физическите и юридическите лица:

☐ Ще се повиши

☐ Ще се намали

☐ Няма ефект

8.1.1. Промените, които се предвиждат във връзка с надграждането на фискалния контрол, няма да бъдат свързани със съществени разходи за бизнеса, доколкото предварителното деклариране на данни ще бъде доброволно и достъпът до информационна система „Фискален контрол“ ще се извършва посредством безплатна електронна услуга, предоставяна от НАП. Подаването и проверката на данни чрез квалифициран електронен подпис също няма да доведе до значителни допълнителни разходи за лицата, доколкото използването на електронните услуги на държавната и общинската администрация (подаване на декларации, жалби, молби и други документи, които се обменят с държавните органи) и към момента изисква задължително квалифициран електронен подпис с оглед правна сигурност относно удостоверяването и сигурността на данните. В определени случаи е възможно да възникне допълнителна административна тежест, изразяваща се в осигуряване на кадрови и технически капацитет за въвеждане на данните при предварителното деклариране на стоките с висок фискален риск и за закупуване на квалифициран електронен подпис. Същевременно въвеждането на предварително деклариране на превозите на стоки с висок фискален риск ще позволи намаляване на времето за обслужване на клиентите от администрацията и намаляване на контролните мерки; осигуряване на предвидимост и прозрачност по отношение на сделките между лицата в реално време; осигуряване на възможност на лицата да проверяват осъществените спрямо тях мерки за фискален контрол.

8.1.2. Промените, свързани с отпадане на изискването за предоставяне на удостоверение за наличие или липса на задължения в други нормативни актове, ще доведат до намаляване на броя на изискваните документи в различни процедури и намаляване на финансовата тежест за лицата, като съответната информация ще бъде предоставяна по служебен път.

8.2. Създават ли се нови регулаторни режими? Засягат ли се съществуващи режими и услуги?

С приемането на законопроекта за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се създават нови регулаторни режими.

9. Създават ли се нови регистри?

С приемането на законопроекта за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се създават нови регистри.

Когато отговорът е „да“, посочете колко и кои са те.....

10. Как въздейства актът върху микро-, малките и средните предприятия (МСП)?

☐ Актът засяга пряко МСП

☐ Актът не засяга МСП

☐ Няма ефект

Проектът на Решение на Министерския съвет за одобряване на законопроект за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс ще има позитивен ефект върху микро-, малките и средните предприятия.

Нормативната възможност за доброволно предварително деклариране на превозите на стоки с висок фискален риск по електронен път ще позволи намаляване времето за обслужване на клиентите от администрацията и намаляване на контролните мерки;

осигуряване на предвидимост и прозрачност по отношение на сделките между лицата в реално време; осигуряване на възможност на лицата да проверяват осъществените спрямо тях мерки за фискален контрол.

С отпадане на изискването за предоставяне на удостоверение за наличие или липса на задължения в други нормативни актове ще се намали броят на изискваните документи в различни процедури и ще се намали финансовата тежест за лицата.

11. Проектът на нормативен акт изисква ли цялостна оценка на въздействието?

☐ Да

☐ Не

12. Обществени консултации:

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 3 от Закона за нормативните актове по проекта на акт ще бъдат проведени обществени консултации като законопроектът за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, мотивите към него, предварителната оценка на въздействието и становището на дирекция „Модернизация на администрацията“ ще бъдат публикувани на Портала за обществени консултации и на Интернет страницата на Министерството на финансите.

Проектът на акт ще се съгласува с всички министри и с дирекциите от администрацията на Министерския съвет, с чиято функционална компетентност е свързан, в съответствие с чл. 32 от Устройствения правилник на Министерския съвет и на неговата администрация.

Обобщете най-важните въпроси за консултации в случай на извършване на цялостна оценка на въздействието или за обществените консултации по чл. 26 от Закона за нормативните актове. Посочете индикативен график за тяхното провеждане и видовете консултационни процедури.

13. Приемането на нормативния акт произтича ли от правото на Европейския съюз?

☐ Да

☐ Не

Моля посочете изискванията на правото на Европейския съюз, включително информацията по т. 8.1 и 8.2, дали е извършена оценка на въздействието на ниво Европейски съюз, и я приложете (или посочете връзка към източник).

14. Име, длъжност, дата и подпис на директора на дирекцията, отговорна за изработването на нормативния акт:

Име и длъжност:

Людмила Петкова, директор на дирекция „Данъчна политика“

Дата: 2020 г.

Подпис:

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

Изх. № 04-13-99/20/

/моля цитирайте при отговор/

СПРАВКА

ОТНОСНО:

Съответствието на проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс с Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи на Съвета на Европа („Конвенцията“) и с практиката на Европейския съд по правата на човека („ЕСПЧ“), съгласно чл. 28, ал. 3 от ЗНА

В отговор на писмо с изх. № 91-00-226/13.08.2020 г. на Главния секретар на Министерство на финансите относно проект на Закон изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и на основание чл. 28, ал. 3 от Закона за нормативните актове, дирекция „Процесуално представителство на Република България пред Европейския съд по правата на човека“ прави следните бележки:

1. Във връзка със създаването на нова алинея 3б в чл. 169 от ДОПК следва да се извърши анализ дали предложената разпоредба не противоречи на Решение № 2/2014 г. на Конституционния съд по к.д. №3/2013. Там КС постановява следното: „С приетото изменение на чл. 169, ал. 4 ДОПК (което по същество е идентично с предложената разпоредба на ал. 3б – б. а.) се създава възможност за пренасочване на платени вноски за социално и здравно осигуряване за погасяване на данъчни задължения. Това личи особено ясно в случаите, при които работодателите удържат и внасят тези вноски от възнаграждението и за сметка на осигурените лица. В този случай, ако работодателят, т.е. осигурителят, има непогасени и изискуеми задължения за данъци, то удържаните от възнаграждението на служителите му суми, които ще бъдат внесени по тази единна сметка, могат да бъдат отнесени от НАП за погасяване на по-рано възникналите данъчни задължения на работодателя. Действително в националното осигурително законодателство е възприет принцип на гарантираност на осигурителните права независимо от изпълнението на задължението за внасяне на осигурителни вноски. Невнасянето на осигурителни вноски от работодател също не води до загубване на здравноосигурителни права на работници/служители съгласно чл. 109, ал. 4 ЗЗО. В случая обаче са нарушени основните принципи на функциониране и финансиране на осигурителните системи, които, както е посочено по-горе, са изградени на фондов

принцип. Възможността за дофинансиране в случая на осигурителната система е ирелевантна. ... Съдът констатира също, че разпоредбата на чл. 169, ал. 4 ДОПК предизвиква противоречия и неясноти в закона, доколкото с нея се смесват различни основания за възникване на правоотношения (данъчни и осигурителни). Това положение е в противоречие с принципа на правовата държава, който изисква от законодателя да не допуска създаването на взаимноизключваща се правна уредба (Решение № 10 от 2009 г. по к.д. № 12 от 2009 г.).“

2. Във връзка с предложеното допълнение на алинея 2 от чл. 171 от ДОПК отбелязваме, че то може да повдигне въпрос по чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията (право на мирно ползване на притежанията). Въпреки безспорно широката свобода на преценка на държавата да въвежда закони, за да осигури плащането на публични задължения, ако се възлага прекомерна тежест, и то на отделни длъжници, определени по твърде общи и необосновани критерии, може да се стигне до непропорционално засягане на правата по чл. 1 на Протокол № 1. С включените нови хипотези в ал. 2 от чл. 171 ДОПК се подменят основните функции на погасителната давност, залегнали в правната теория и практика. Погасителната давност има за цел на първо място да постигне дисциплиниращ ефект за участниците в правоотношенията и на второ - да способства за правната сигурност в гражданския оборот. При анализ на сега действащата разпоредба на чл. 171, ал. 2 е видно, че абсолютната десетгодишна давност се прилага винаги, освен когато изтичането ѝ е свързано с активни действия на длъжника (искания за отсрочване, разсрочване на задълженията или за спиране на изпълнението, или жалба по чл. 134а и сл. от ДОПК), които биха могли да целят или имат за последица изтичането на сравнително дълги периоди от време. Тези действия на длъжника биха могли да бъдат счестени за злоупотреба с право, когато единствената им цел е изтичането на абсолютната давност, ето защо законодателят е предвидил гаранции срещу подобни злоупотреби. От друга страна, продължителността на производството по несъстоятелност, съответно на наказателното производство срещу длъжника, не е в пряка причинно-следствена връзка с неговите конкретни действия, нито пък зависи от поведението му и по тази причина не може да бъде фактор, който да се възприема в негов ущърб. Следва да се отбележи, че мотивите към законопроекта в тази им част са оскъдни. Липсват данни относно средната продължителност на делата по несъстоятелност и наказателните производства по данъчни престъпления и анализ как тя влияе на изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 ДОПК, поради което не може да се направи категоричен извод за необходимостта от тази законодателна промяна.

X

Проф. Николай Проданов
Заместник-министър на правосъдието

Справка за отразяване на бележките на Министерството на правосъдието от справката за съответствие на проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс с Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи на Съвета на Европа и с практиката на Европейския съд по правата на човека съгласно чл. 28, ал. 3 от ЗНА

Подател	Бележки	Приема/не приема/бележките	Мотиви на вносителя
Министерство на правосъдието	1. Във връзка със създаването на нова алинея 3б в чл. 169 от ДОПК следва да се извърши анализ дали предложената разпоредба не противоречи на Решение № 2/2014 г. на Конституционния съд по к.д. №3/2013. Там КС постановява следното: „С приетото изменение на чл. 169, ал. 4 ДОПК (което по същество е идентично с предложената разпоредба на ал. 3б – б. а.) се създава възможност за пренасочване на платени вноски за социално и здравно осигуряване за погасяване на данъчни задължения. Това личи особено ясно в случаите, при които работодателите удържат и внасят тези вноски от възнаграждението и за сметка на осигурените лица. В този случай, ако работодателят, т.е. осигурителят, има непогасени и изискуеми задължения за данъци, то удържаните от възнаграждението на служителите му суми, които ще бъдат внесени по тази	Не се приема	Предложената разпоредба за чл. 169, ал. 3б от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) касае публични вземания, установени от т.нар. „външни“ публични вискатели – органи на изпълнителната, съдебна, местна власт и др., чиито срок за доброволно изпълнение е изтекъл и които са предявени от посочените органи за събирането им в НАП. Вземанията, предмет на предложената разпоредба на ал. 3б на чл. 169 от ДОПК, не са вземания, установявани от НАП (за данъци и задължителни осигурителни вноски), а са такива, които се установяват от други административни органи в рамките на тяхната компетентност (митнически задължения, местни данъци, глоби и имуществени санкции и др.). Когато такива

	единна сметка, могат да бъдат отнесени от НАП за погасяване на по-рано възникналите данъчни задължения на работодателя. Действително в националното осигурително законодателство е възприет принцип на гарантираност на осигурителните права независимо от изпълнението на задълженията за внасяне на осигурителни вноски. Невнасянето на осигурителни вноски от работодателя също не води до загубване на здравноосигурителни права на работници/служители съгласно чл. 109, ал. 4 ЗЗО. В случая обаче са нарушени основните принципи на функциониране и финансиране на осигурителните системи, които, както е посочено по-горе, са изградени на фондов принцип. Възможността за дофинансиране в случая на осигурителната система е ирелевантна. ... Съдът констатира също, че разпоредбата на чл. 169, ал. 4 ДОПК предизвиква противоречия и неясноти в закона, доколкото с нея се смесват различни основания за възникване на правоотношения (данъчни и осигурителни). Това положение е в противоречие с принципа на правовата държава, който изисква от законодателя да не допуска създаването на взаимноизключваща се правна уредба (Решение № 10 от 2009 г. по к.д. № 12 от		публични вземания не бъдат платени в срок, съответният орган, който ги е установил, на основание чл. 220, ал. 1 от ДОПК изпраща в НАП, в качеството ѝ на орган по принудително изпълнение по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 3 от ЗНАП, заявление за образуване на изпълнително производство. Тези публични вземания, установени от друг публичен вискател и изпратени за принудително събиране в НАП, са предмет на ал. 36 на чл. 169 от ДОПК, като целта на предложението е да не допусне длъжник с просрочени публични задължения да погаси с предпочитание такива, които са възникнали по-късно, като в същото време по-стари негови задължения да бъдат погасени по давност. Цитираното в справката решение на Конституционния съд се отнася до вземания, които се установяват от НАП. Правните последици от обявяването на противоконституционност на чл. 169, ал. 4 от ДОПК са уредени от Народното събрание със закон, обн., ДВ, бр. 18 от 2014 г. С предложената разпоредба на чл. 169, ал. 36 от ДОПК не се отменя
--	--	--	---

	2009 г.)“		правото на лицето на избор кое задължение да погаси при съответния публичен взыскател (каквото качество има НАП за задълженията, които установява), заложено в нормите на чл. 169, ал. 3 и ал. 4 от ДОПК. Целта на предложението е аналогична на тази, с която е прието изм. на ал. 4 на чл. 169 (с ДВ, бр. 18 от 2014 г., в сила от 04.03.2014 г.), а именно в рамките на позволената от Конституцията законодателна целесъобразност, цели защитата на обществен интерес чрез осигуряване на по-ефективна събираемост на публичните вземания, когато постъпките от неизправния длъжник парични средства не са достатъчни да покрият изцяло неговите просрочени публични задължения, за които все още не е образувано изпълнително производство.
	2. Във връзка с предложеното допълнение на алинея 2 от чл. 171 от ДОПК отбелязваме, че то може да повдигне въпрос по чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията (право на мирно ползване на притежанията). Въпреки безспорно широката свобода на преценка на	Не се приема	Не споделяме изразеното становище, че е възможно несъответствие на предложената разпоредба на чл. 171, ал. 2 от ДОПК с чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията за Конвенция за защита правата на човека и основните свободи.

	държавата да въвежда закони, за да осигури плащането на публични задължения, ако се възлага прекомерна тежест, и то на отделни длъжници, определени по твърде общи и необосновани критерии, може да се стигне до непропорционално засягане на правата по чл. 1 на Протокол № 1. С включените нови хипотези в ал. 2 от чл. 171 ДОПК се подменят основните функции на погасителната давност, залегнали в правната теория и практика. Погасителната давност има за цел на първо място да постигне дисциплиниращ ефект за участниците в правоотношенията и на второ - да способства за правната сигурност в гражданския оборот. При анализ на сега действащата разпоредба на чл. 171, ал. 2 е видно, че абсолютната десетгодишна давност се прилага винаги, освен когато изтичането ѝ е свързано с активни действия на длъжника (искания за отсрочване, разсрочване на задълженията или за спиране на изпълнението, или жалба по чл. 134а и сл. от ДОПК), които биха могли да целят или имат за последица изтичането на сравнително дълги периоди от време. Тези действия на длъжника биха могли да бъдат счетени за злоупотреба с право, когато единствената им цел е изтичането на абсолютната давност, ето защо законодателят е предвидил гаранции		Съгласно с чл. 1 от Протокол № 1 към Конвенцията за Конвенция за защита правата на човека и основните свободи, всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания, но разпоредбата не накарнява по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби. Предложеното изменение на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, предвиждащо изключение от общото правило на разпоредбата по отношение на публичните вземания, предявени в производството по несъстоятелност е насочено срещу погасяване на предявени публични вземания в производството по несъстоятелност поради изтичане на абсолютната давност и препятстване на тяхното удовлетворяване при разпределение, поради което е насочено именно към осигуряване събирането на публичните вземания. Във връзка с изразеното становище че се възлага прекомерна тежест на длъжниците в откритото производство по несъстоятелност следва да се
--	--	--	---

	срещу подобни злоупотреби. От друга страна, продължителността на производството по несъстоятелност, съответно на наказателното производство срещу длъжника, не е в пряка причинно-следствена връзка с негови конкретни действия, нито пък зависи от поведението му и по тази причина не може да бъде фактор, който да се възприема в негов ущърб. Следва да се отбележи, че мотивите към законопроекта в тази им част са оскъдни. Липсват данни относно средната продължителност на делата по несъстоятелност и наказателните производства по данъчни престъпления и анализ как тя влияе на изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 ДОПК, поради което не може да се направи категоричен извод да е необходима промяна от тази законодателна промяна.	отбележи, че в Търговския закон се съдържат към настоящия момент разпоредби, уреждащи спирането и прекъсването на давността по отношение на вземанията на частноправните кредитори (чл. 628а, чл. 685а, чл. 707б). Тези разпоредби обаче съгласно съдебната практика предвид сегашната редакция на чл. 171, ал. 2 от ДОПК се считат за неприложими по отношение на публичните вземания. Направеното предложение цели да уеднакви режима на давността по отношение на предявените вземания на всички кредитори на несъстоятелния длъжник, независимо дали са кредитори по публични вземания или кредитори по частноправни вземания. Считаме за ирелевантен анализа на продължителността на производствата по несъстоятелност като обосновка за въвеждането на предлаганата промяна, тъй като абсолютната давност за публичните вземания, възникнали до датата на съдебното решение за откриване на производството по несъстоятелност е започнала да тече преди откриване на производството и е възможно да изтече след неговото откриване, по
--	--	--

		далеч преди прекратяване на производството по несъстоятелност. Не споделяме и становището, че се подменят основните функции на института на погасителната давност, тъй като продължителността на производството по несъстоятелност не зависело пряко от действията на търговеца в открито производство по несъстоятелност, тъй като на длъжника в производството по несъстоятелност са дадени широки процесуални права да оспорва актовете на синдика и съда по несъстоятелността и съответно да забави процеса на осребряване и разпределение на суми в производството по несъстоятелност. По отношение на неприлагането на абсолютната давност в случаите на наказателни производства, от изхода на които зависи установяването или събирането на публичното вземане, следва да се отбележи, че в тази хипотеза в периода на висящността на наказателното производство, на основание чл. 172, ал. 1, т. 6 от ДОПК действия за установяване или събиране на вземането не могат да бъдат предприемани от органите по приходите или публичните изпълнители, защото обикновено
--	--	---

			изходът на наказателното производство е преюдициален за тези действия. В наказателното производство на лицата са предоставени множество процесуални права във връзка с правото им на защита, което понякога води до изключително дълги досъдебни и съдебни процедури. В практиката често се случва след продължителни производства, независимо че давността спира по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, когато вече могат да бъдат предприети действия за установяване или събиране на публичните вземания, абсолютната давност да е изтекла. Така публичният, фискалният интерес остава неудовлетворен.
--	--	--	--

Справка за резултатите от обществените консултации по проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, публикуван за обществено обсъждане на Интернет страницата на Министерството на финансите и Портала за обществени консултации

Подател	Предложение	Приема/не приема/предложението	Мотиви
valentin.2017	Този текст може да оцети доставчика на платежни услуги този текст може да оцети доставчика на платежни услуги „Когато изпълнението е насочено върху валутна сметка, доставчикът на платежни услуги, който води сметката и не е банка, прехвърля по сметката на публичния изпълнител, наредил изпълнението, левовата равностойност на валутата по курса на Българската народна банка за деня, в който е получено разпореждането“ Предлагам този текст да се коригира по такъв начин, че да не ошетява доставчика на платежни услуги. Възможно е ползването на курса на БНБ да не е изгодно за доставчика на платежни услуги, ако пазарния курс към съответния момент е различен. По-справедливо би било това да става по курс, който е близък до пазарния. Фиксингът на БНБ може да се различава	Приема се частично	§ 43. В чл. 228 се правят следните изменения и допълнения: 4. В ал. 3 думите „валутна сметка, банката, в която се води сметката“ се заменят с „вземане по сметка в чуждестранна валута, банката, съответно доставчикът на платежни услуги“, а думата „нейния“ се заменя със „своя“.

	значително от пазарния курс, особено по време на хиперинфлация. Но даже и при обичайна висока волатилност на валутните пазари е възможно доставчикът на платежни услуги да реализира загуба. Разбирам, че цената на валутния превод може да е твърде висока (в случай, че валутата е различна от евро и доставчикът на платежни услуги няма сметка в банката към която се прави плащането). Но мисля, че може да се намери по-добро решение. Трябва да се има предвид и какво ще стане ако по-късно съдът обяви, че конфискацията е била незаконосъобразна. Кой ще плати обезщетение за това, че собственикът на валутата е реализирал загуби от това, че левът е поевтинял спрямо съответната валута?		Не споделяме мнението, че заглавието на предложени чл. 275а „Прилагане на СИДДО без основание“ е подвеждащо. Съгласно разпоредбата на чл. 135, ал. 2 на ДОПК, спогодбите за избягване на двойното данъчно облагане се прилагат след удостоверяване на основанията за това. В тази връзка, когато не са доказани основанията за прилагане на СИДДО, такава ще е приложена именно без основание, ако бъде признато предвидено в нея данъчно облекчение и в резултат не
	Не се приема	Прилагане на СИДДО без основание Текстът в чл. 275а „Прилагане на СИДДО без основание“ е подвеждащ. По-надолу пише нещо съвсем различно: „без да са удостоверени основанията за прилагане на СИДДО“. Тоест, наказанието са налага в случай, че не са удостоверени основанията за прилагане на СИДДО, а не в случай, че се прилага СИДДО без основание. Считам, че това не е правилно. Предлагам да отпадне изискването да се удостоверява основанията за прилагане на СИДДО. В тежест на НАП да бъде при	

	евентуална проверка или ревизия да доказва, че не е правилно приложено СИДДО. Предлагам да отпадне изискването в ЗДДФЛ за представяне на „доказателства“ за удържани данъци в чужбина (чл. 50, ал. 5). В тежест на НАП да бъде да доказва при евентуална проверка или ревизия, че не са внесени (удържани) данъци в чужбина и затова се дължи данък в България. Предлагам да отпадне задължението за деклариране на доходите на физическите лица, които съгласно СИДДО не се облагат повторно с данък в България. Например: доходи от дивиденди, които не се облагат с данък дивидент, защото поради СИДДО дивидентът вече е обложен в друга държава със ставка не по-малка от тази в България. Обичайна практика е физически лица да купуват акции на компании установени в САЩ и други държави, където им удържат данък върху изплатените дивиденди и поради СИДДО не се дължи в България данък върху дивидента. Отпадането на задължението за деклариране на тези (необлагаеми в България) дивиденди (а също така и за представянето на "доказателства" за удържаните данъци върху дивидентите в чужбина) ще облекчи попълването на данъчната декларация на	бъде внесен данък. Останалите предложения и коментари не са свързани с предложена разпоредба и със законопроекта, предмет на общественото обсъждане.
--	---	--

	физическите лица. Ако все пак не сте съгласни с тези предложения, като компромисен вариант предлагам от ЗДДФЛ да отпадне поне задължението за представяне на „доказателства“ за удържаните данъци в чужбина когато става въпрос за удържани данъци върху дивидентите изплатени от публично търгувани компании. Това ще улесни подаването на данъчната декларация, но няма да затрудни НАП при евентуална проверка, защото се знае, че дивидентите, изплатени от публично търгувани компании от съответните държави, се изплащат след удържане на данък дивидент и има СИДДО, поради което не са облагаеми в България. В чл. 50 ал. 6 от ЗДДФЛ има предвидено изключение, но то важи само когато се прилага метод за избягване на двойното данъчно облагане „освобождаване с прогресия“. Много често обаче се ползват други методи за избягване на двойното данъчно облагане (в повечето случаи за дивидентите важи метода „данъчен кредит“). В ЗДДФЛ не е изяснено на какви критерии трябва да отговарят доказателствата по чл. 50 ал. 5. Когато има удържани данъци върху дивидентите обикновено физическите лица представят справка от инвестиционния посредник, където се	
--	--	--

	виждат получените дивиденди. Ако има разлика между получените дивиденди и брутната сума на дивидентите - значи разликата представлява удържан данък. Възможно е в справката от инвестиционния посредник да се вижда и колко е удържания данък, не само изплатената сума. Дали това е правилно е трудно за данкоплатците да разберат, защото не е описано ясно в закона какви трябва да са тези „доказателства“. Важно е да няма изискване за предоставяне на документи, които на практика е невъзможно да бъдат набавени (напр. защото няма бюрократична пътека за това в съответната държава, предвид конкретния начин, по който акциите се притежават - напр. чрез омнибус сметка) или е твърде скъпо и непрактично да се набавят. Съществуването на трудни за разбиране и изпълнение изисквания за предоставяне на документи представлява подигравка с гражданите.		
„всички други сведения и документи от значение за данъчното облагане“ Фразата „всички други сведения и документи от значение за данъчното облагане“ може да се тълкува твърде широко. Ако няма формален договор за предоставени или закупени услуги? Това	Не става ясно коментарът по кое предложение за изменение или допълнение в законопроекта е направен. Подобно словосъчетание е налице в чл. 38 от ДОПК във връзка със задължението за съхраняването (при лицето) на счетоводна и търговска информация, както и на	Не се съдържа предложение	

	като нарушение на закона ли ще се разглежда? На практика в онлайн бизнеса не се ползват подписани договори. Много често нито се печата на хартия и пописва договор, нито се подписва с електронен подпис. Сключването на договора става неформално, като се изяви съгласие с общите условия и се направи плащане. Тези общи условия са публикувани чрез уеб сървър, но не смятам, че наличието на TLS/SSL сертификат (ползване на протокол https) може да се разглежда като електронно подписване на документа. Тези общи условия са писани от специалисти по право за да се ползват с цел правна защита при евентуално дело в съда и рядко се четат подробно от лицата, които уж се съгласяват с тях. И е трудно да минат за подписан договор по българското законодателство. Когато не се съхранява несъществуващия договор глоба ще има ли? Не е ли правен абсурд да се налага глоба за това, че не се съхраняват документи, които не съществуват? С подобно законотворчество карат хората да си местят фирмите в Естония, Великобритания и други държави, където се работи по-лесно, въпреки че може да има по-високи данъци. В Естония има		сведения и документи от значение за данъчното облагане, който е традиционен институт на българското данъчно и счетоводно законодателство.
--	---	--	--

	една особеност на корпоративния данък – не се дължи такъв, ако не се разпределя дивидент. Затова някои предприемачи избират Естония вместо България когато решават къде да си регистрират фирма. Предлагам и в България да не се облагат с корпоративен данък печалбите, които не са разпределени като дивиденди. Ще трябва още много премахване на законодателен спам от българското законодателство и борба с административния произвол и административната тежест, ако искаме България да се конкурира успешно с Естония.		
	Възможност за измами с разваляне на „неизгодни“ сделки Възможността за разваляне на „неизгодни“ сделки създава възможности за злоупотреби и измами с участие на служители на НАП. Например е възможно имущество да бъде прехвърлено на трето лице, което да го продаде на жертвата на измамата и парите от продажбата да „изчезнат“. След разваляне на сделката жертвата на измамата остава без имуществото, а парите няма как да се върнат, защото на лицето, което ги е „изгубило“, няма какво да му се вземе. Обичайна практика в бизнеса е да се правят сделки, които са неизгодни. Не	Не се съдържа предложение	Становището не е свързано с предложението в §41 от проекта на ЗИД на ДОПК за допълнение на чл. 216 от същия кодекс. В действащите разпоредби на чл. 216 от ДОПК изрично са изброени действия и сделки, които могат да бъдат обявени за недействителни. Видно от текста на чл. 216, ал. 2 от ДОПК недействителността не се обявява от служител на НАП, а по иск на публичен взыскател или публичен изпълнител по реда на Гражданския процесуален кодекс.

винаги е възможно всеки път да се сключват изгодни сделки. Освен това дали дадена сделка е неизгодна или не е въпрос на мнение и не е обективен факт.	Възможност за злоупотреба с правото за изискване на информация от значение за данъчното облагане Възможност за злоупотреба с правото за изискване на информация от значение за данъчното облагане Искам да обърна вниманието ви на възможностите за злоупотреби от страна на служителите на НАП във връзка с възможността им да изискват счетоводна и търговска информация, както и всички други сведения и документи от значение за данъчното облагане. Тъй като тази дефиниция е твърде широка на практика предприемачите ще са принудени да предоставят всякаква информация, свързана с бизнеса им (защото може да се твърди, че е от значение за данъчното облагане). Събраната от НАП информация може да се продаде на черния пазар. Коментари от социалните мрежи: От НАП ни проверяват за периода януари 2014-та-юни 2016та и са поискали бекъп на сайтовете от хостинг компанията. В бекъпа са имената на нашите клиенти, имейли, телефони, рекламните агенции	Не се съдържа предложение	Коментарът не е свързан със законопроекта. Вероятно се отнася за чл. 38 от ДОПК във връзка със задължението за съхраняването (при лицето) на счетоводна и търговска информация, както и на сведения и документи от значение за данъчното облагане, който е традиционен институт на българското данъчно и счетоводно законодателство. Предвид многообразието от юридически факти, от които би могло да възникне данъчно правоотношение, не е възможно изчерпателно или ограничително да се изброят в закона документите, данните и сведенията, които биха били от значение за данъчното облагане. В хода на конкретните производства по ДОПК става ясно кои документи, данни и сведения са от значение за данъчното облагане в конкретния случай. В чл. 72-75 от ДОПК са нормативно установени правила относно съхраняване и разкриване на данъчно-осигурителна информация,
--	--	----------------------------------	---

	наши клиенти. И за моя изненада: от хостинг компанията са предоставили бекъпа не само за срока на проверката, а за почти 10 години назад. *** Търговската информация отдавна я искат без никакъв смислен аргумент за полза към фиска. Данъчната я имат и я получават всеобхватно и структурирано в ДДС декларациите. Искат търговската да е структурирана за да стане стока годна за обмен. Логистичната също явно я получават структурирано поне частично. Остава само know-how информацията и тази за вътрешните бизнес-процеси. Когато имат всичко това рейдърството ще е детска игра. Който не може да граби просто ще краде - ако не може да превземе бизнеса ще може да краде доставчици и клиенти. Правната рамка се обсъжда напълно проформа с дискусии от типа - да се застреля или да се обеси. *** Сигурен източник ми довери, че родните сървъри са със служебен достъп за едни служебни лица тук. Така икономическият шпионаж е формалност за хора на едни службици!		която включва и данните от търговска дейност, стойността и вида на отделните активи и пасиви или имуществва, представяващи търговска тайна, съгл. чл. 72, ал. 1, т. 4 ДОПК. Съгласно чл. 73, ал. 1 от ДОПК органите и служителите на НАП, експертите и специалистите и всички други лица, на които е предоставена или им е станала известна данъчна и осигурителна информация, са длъжни да я пазят в тайна и да не я използват за други цели освен за прякото изпълнение на служебните си задължения. За нарушаване на служебните задължения за опазване на служебна тайна и данъчно-осигурителна информация са предвидени съответни санкции.
	Относно преводите на документи на български език (първа част)	Не се приема	Предложението не е свързано с разпоредби от законопроект за

	Чл. 55. (1) При поискване от орган по приходите субектът е длъжен да представи съставен на чужд език документ, придружен с точен превод на български език, извършен от заклет преводач. (2) В случаите, когато документът не е представен с точен превод в определения срок, органът по приходите може да извърши превод за сметка на субекта. (3) От датата на писменото искане по ал. 1 до датата на представянето на превода срокът за завършване на съответното производство спира да тече. Предлагам да се премахне задължението за предоставяне на документи на български език, когато такива не са налични, с цел да се противодейства на прекомерната административна тежест и възможности за злоупотреба, корупция и тормоз от страна на служители на НАП. Особено притеснителна е възможността служител на НАП да възложи извършването на превода да се извърши от преводаческата агенция на свой братовчед, който съвсем случайно после прави дарение или продава нещо на занижена цена. В случай, че не бъде прието предлагам като компромисен вариант да се премахне фразата „извършен от заклет преводач“ и	изменение и допълнение на ДОПК, публикуван за обществено обсъждане.
--	---	---

	да отпадне задължението за превеждане на документи, които са написани на езици, на които традиционно говорят гражданите на ЕС, включително и английски език. И ако има закони, които да регулират кой може да бъде „заклет преводач“ и кой не – да се премахнат. Не смятам, че онзи правилник за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа от 1958 г. може да се ползва за определяне на това кой преводач може „заклет преводач“), но ако смятате така и установите, че има съдебна практика това да е така, предлагам да се премахне този правилник или да се редактира така, че на практика всеки да може да извършва услугите по превеждане на документи. Ако има изисквания за формално образование (дипломи) предлагам да отпадат, защото това е неоправдана бариера за вход в този бизнес. Особено срамно би било ако напишете закон регулиращ извършването на преводите, това би било прекалено. На практика много от тези документи, които НАП ще изисква да бъдат преведени, ще бъдат договори, които са писани от адвокати с цел да се ползват в съд за защита интересите на този, който е платил написването им (много често те не са точно договори, а общи условия,	
--	--	--

	публикувани на сайта на доставчика на стоката/услугата). Те не са предназначени да дават ценна за НАП информация и ако все пак съдържат такава тя се съдържа в най-много един-два параграфа от договора. Няма смисъл целия да се превежда, достатъчно е да има в НАП няколко служителя, разбиращи езици, които да погледнат договора и да обобщят накратко интересното. Да се превежда целия договор от фирма за преводи е скъпо, тези договори са дълги над 50 страници. Много често информацията, която е интересна, се намира на публично достъпен сайт в Интернет и е безсмислено да се чете формалния договор. Относно преводите на документи на български език (втора част) Особено срамно би било ако напишете закон регулиращ извършването на преводите, това би било прекалено. На практика много от тези документи, които НАП ще изисква да бъдат преведени, ще бъдат договори, които са писани от адвокати с цел да се ползват в съд за защита интересите на този, който е платил написването им (много често те не са точно договори, а общи условия, публикувани на сайта на доставчика на стоката/услугата). Те не са предназначени		
--	---	--	--

	да дават ценна за НАП информация и ако все пак съдържат такава тя се съдържа в най-много един-два параграфа от договора. Няма смисъл целия да се превежда, достатъчно е да има в НАП няколко служителя, разбиращи езици, които да погледнат договора и да обобщат накратко интересното. Да се превежда целия договор от фирма за преводи е скъпо, тези договори са дълги над 50 страници. Много често информацията, която е интересна, се намира на публично достъпен сайт в Интернет и е безсмислено да се чете формалния договор. В този блог е систематизирана информация по въпросите на законодателния спам, свързан с преводите и преводаческата дейност: • http://softisbg.com/rennies_blog/2013/12/post-86.html • http://softisbg.com/rennies_blog/post-3.html	
	От там научих, че „МВНР инициира създаването на междуправителствена работна група, която да изготви проект на закон, съдържащ регламентация на статута на преводачите, условията за упражняването на професията им и отговорностите на институциите“. Предлагам да спрете да се занимавате с такива глупости и да коригирате всички	

	закони, където се говори за „заклети преводачи“, „официален превод“ (във връзка с обществени поръчки например) така че да е ясно, че преводаческата дейност не се регулира от закон и всеки е свободен да извършва преводи и да се заклева, че преводът е верен (ако желае). Дипломите и формалното образование са анахронизъм.		
Асоциация на банките в България	В рамките на общественото обсъждане на ЗИД на ДОПК от Асоциация на банките в България имаме предложение, произхождащо от проведена през юли среща на представители на банките с представители на НАП по повод увеличаване на възможностите за електронен начин на комуникация/връчване на заповрни съобщения от страна на органите по приходите. Предложението ни цели да отрази обсъждания на срещата подход да се разделят каналите за адресиране на банките, според това, дали се търси управление на заповри, или се адресира банката, в ролята ѝ на данъчно задължено лице. В тази връзка, предлагаме следните примерни допълнения и корекции в самите текстове на закона, съответно на законопроекта, както следва:	Не се приема	Обсъжданият на цитираната среща подход за електронно връчване на документи на търговските банки не налага нови законодателни промени, респективно промени в предложенията, включени в настоящия проект на ЗИД на ДОПК.

	Връчване на съобщения Чл. 29. (1) Връчването на съобщенията в административното производство се извършва на адреса за кореспонденция на субекта <u>участника в производството или на електронния адрес, в случай че участникът в производството е посочил изрично такъв пред органите по приходите за целите на получаване на съобщения.</u> (2) Връчването се извършва от органа по приходите или от друг служител (връчител) или — автоматизирано — от съответната администрация. (3) Съобщенията могат да се връчват чрез изпращане на писмо с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор, в която се вписва извършеното действие. (4) Съобщенията могат да се връчват чрез изпращане по телефакс, по електронен път при използване на квалифициран електронен подпис на лицата по ал. 2, <u>квалифициран електронен</u> печат на органа по приходите но — емиерна на Закона за електронния документ — и електронните удостоверителни услуги или по реда на чл. 26 от Закона за електронното управление.		
	Удостоверяване на връчването Чл. 30. (6) Електронното съобщение се		

	смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна преписка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система <u>или чрез подписан с квалифициран електронен подпис електронен документ.</u>		
Агенция по заетостта	Предлагат в § 12 от проекта на ЗИД на ДОПК да се допълни след съществуващото предложение за изменение на чл. 74, ал. 1, т. 3, следното, отделено със запетая/: „и след думите „главния инспектор или инспектор от Инспектората към Висшия съдебен съвет” се добавя: „изпълнителния директор на Агенцията по заетостта и/или определени от него лица от Агенцията по заетостта””. Мотиви: Към настоящия момент се обсъжда допълване на функциите на Агенция по заетостта, което се предвижда да бъде предложено да бъде въведено с нормативни промени, основно в Закона за насърчаване на заетостта (обн. ДВ, бр. 112 от 2001г.). С оглед предлаганите допълнени функции на Агенция по заетостта е необходимо изпълнителният	Не се приема	Основание за предоставяне на данни съществува в специалния закон. Съгласно чл. 7а, ал. 1 от Закона за насърчаване на заетостта Националната агенция за приходите предоставя на Агенцията по заетостта необходимата данъчна и осигурителна информация за целите на изпълнението на държавната политика по заетостта след писмено искане от изпълнителния директор на Агенцията по заетостта. От посочените мотиви не става ясно във връзка с кои допълнителни функции ще възникне необходимост от разкриване на ДОО, доколкото обсъждането им е на етап проект. В тази връзка не може да се прецени дали е необходимо да се допълва ДОПК или е достатъчна

	директор на Агенция по заетостта и/или определени от него лица от Агенция по заетостта да имат право да им бъде предоставена определена, с оглед изпълнението на допълнените функции на Агенция по заетостта, данъчно-осигурителна информация. Предвижда са в посочения Закон за насърчаване на заетостта, с неговото изменение да бъде предвидено такова право на изпълнителния директор на Агенция по заетостта и/или определени от него лица от Агенция по заетостта, като с оглед уточняване на изпълнителния директор на Агенция по заетостта и/или определени от него лица от Агенция по заетостта като лица, на които се предоставя данъчно-осигурителна информация съгласно глава девета от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (обн., ДВ., бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 01.01.2006г.) се предлага съответното допълнение в чл. 74, ал. 1, т. 3 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Правото, с оглед допълване на функциите на Агенция по заетостта, да бъде предоставяна данъчно-осигурителна информация, ще осигури възможността изпълнителният директор на Агенцията по заетостта и съответни лица от Агенция по заетостта да могат да осъществяват допълнително възложените им съгласно		разпоредбата в ЗНЗ. Доколкото посоченото допълване на функциите на АЗ е на етап обсъждане на проект, счита се за по-удачно подобно допълване на чл. 74, ал. 1, т. 3 от ДОПК или препратка в ЗНЗ, с препратка към съответното административно производство, във връзка с което е необходим ДОИ, да бъде предложено за обсъждане в евентуален проект на ЗИД на ЗНЗ, заедно с конкретните мотиви за това.
--	--	--	---

Агенция за социално подпомагане	предвидените промени функции в тяхната работа.	Не се приема	
	Предложение за допълнение на чл. 74, ал. 1, т. 3 от ДОПК: Предлагаме в текста след думите „Висшия съдебен съвет“ да се сложи запетайка и да се добави следния текст: „Изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане или директорите на съответните териториални подразделения на Агенцията за социално подпомагане“. Мотиви: Предложеното нормативно допълнение е обусловено от необходимостта да бъде създадено годно правно основание за проверка на декларирани от лицата факти и обстоятелства, касаещи данъчната и осигурителна информация, във връзка с реализирането на техните права в областта на социалната закрила - Закона за семейни помощи за деца, Закон за социално подпомагане, Закон за закрила на детето и др. С така предложеното допълнение ще се намали административната тежест за гражданите и ще се оптимизира административната процедура по предоставяне на социални помощи, и ще бъдат изпълнени изискванията за комплексно административно обслужване.		Основание за предоставяне на данни съществува в специалния закон. Съгласно чл. 1а, ал. 5 (Нова - ДВ, бр. 88 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) от Закона за семейни помощи за деца Националната агенция за приходите предоставя на Агенцията за социално подпомагане и на директорите „Социално подпомагане“ данъчна и осигурителна информация за изпълнение на функциите по ал. 3 по писмено искане от изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане или директорите на дирекции „Социално подпомагане“. Във връзка с правомощията на органите на агенцията по други нормативни актове ще бъде направено допълнително проучване и обсъждане на процесите, при които е необходим достъп до ДООИ.

ИА „Главна инспекция по труда“	Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) предлага допълнение на параграф 12, с което ИА ГИТ да се добави към кръга на длъжностните лица и държавни органи, които могат да получават необходимата данъчна и осигурителна информация за осъществяване на определените в закона правомощия, а именно: §12: Към така предложения текст за изменение на чл. 74, ал. 1, т. 3 от ДОПК и след думите „главния инспектор или инспектор от Инспектората към Висшия съдебен съвет- при необходимост във връзка с осъществяване на определените им в закона правомощия“, се поставя запетая и се добавя: „изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ или директора на съответната дирекция „Инспекция по труда“. Мотиви: Чрез включването на ИА ГИТ и дирекциите „Инспекция по труда“ в кръга на длъжностните лица и държавни органи, които могат да получават необходимата данъчна и осигурителна информация за осъществяване на определените в закона правомощия, ще се облекчи обмена на информация между Агенцията и НАП и	Не се приема	Основание за предоставяне на данни съществува в специалния закон. Съгласно чл. 402, ал. 4 от Кодекса на труда Националната агенция за приходите предоставя на контролните органи по чл. 399 необходимата данъчна и осигурителна информация за целите на контрола по спазване на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба, което е посочено и в мотивите към предложението. От мотивите не става ясно какви са затрудненията за предоставяне на ДОО съгласно действащата нормативна уредба, които налагат и промяна в ДОПК. Споменатият в мотивите предварителен достъп до данъчна и осигурителна информация на инспекторите по труда е в противоречие с принципа, че ДОО се предоставя във връзка с конкретни административни производства.
---------------------------------------	---	---------------------	---

	ще се създаде възможност за своевременното ѝ получаване от контролните органи на Инспекцията по труда. Достъпът до данъчната и осигурителната информация е особено важен за Инспекцията по труда при реализиране на контролната дейност, насочен към справяне с недекларирания труд, тъй като по своето същество нерегламентираните начини за предоставяне на работна сила са насочени най-вече към укриване на доходи и избягване заплащането на данъци и осигуровки. Възможността за съпоставянето на обстоятелствата по осъществяване на трудовите правоотношения и изпълнение на данъчните и осигурителни задължения, свързани с тях, ще осигури по-голяма ефективност на осъществявания контрол. От друга страна предварителният достъп до данъчна и осигурителна информация на инспекторите по труда би дал възможност на по-точна оценка на рисковия потенциал на предприятията относно наличието на сиви практики и би позволило на Инспекцията по труда да използва по-ефективно и ефикасно своите ресурси, насочвайки ги там, където е необходимо. Осигуряването на достъп на ИА ГИТ до данъчна и осигурителна информация		
--	---	--	--

	несъмнено би облекчило и подобрило изпълнението на задълженията ѝ по административното сътрудничество чрез Информационната система на вътрешния пазар и трансграничното изпълнение на наложени финансови и административни санкции и глоби, включително такси и начисления по Глава XII от Кодекса на труда. Административното сътрудничество в преобладаващия брой случаи налага и предоставяне на данъчна и осигурителна информация на контролни органи от други държави - членки на ЕС, на държави - страни по Споразумението за ЕИО, или на Конфедерация Швейцария. Ще се съкратят сроковете, в които се изпълняват заявките, както и ще се намали документооборотът между националните институции. Следва да се има предвид, че правото на контролните органи на Инспекцията по труда до данъчно-осигурителна информация е нормативно уредено в чл. 402, ал. 4, която задължава Националната агенция за приходите да им предоставя „необходимата данъчна и осигурителна информация за целите на контрола по спазване на трудовото законодателство и на законодателството, свързано с държавната служба“.		
„Райфайзенбанк /	Създаването на нов чл.275а „Прилагане на	Не се приема	В т. 58 от Решението по дело С-

България/“ ЕАД	СИДДО без основание“ Промяната е породена от Решение на СЕС от 25.07.2018 по дело C-553/16. Заменят се лихвите за прилагане на СИДДО без основание с административнонаказателна санкция. Трябва да отбележим, че идентична промяна се предвиждаше и в проекта за публично обсъждане на промени в ДОПК в края на 2018г, но във варианта на закона внесен в НС този текст беше премахнат. В диспозитива на цитираното решение СЕС постановява, че „член 56ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка като разглежданата в главното производство, съгласно която изплащането на доходи от местно дружество на установено в друга държава членка дружество по принцип подлежи на облагане с данък при източника, освен ако не е предвидено друго в сключената между двете държави членки спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, когато тази уредба задължава местното дружество, което не удържи или не внесе този данък в бюджета на първата държава членка, да плати невъзстановяеми лихви за забава за периода от датата на изтичане на срока за внасянето на данъка върху дохода до деня, когато чуждестранното дружество		553/16 от 25.07.2018 г. СЕС е приел, че „в случая необходимостта да се гарантира събирането на данъка при източника върху трансграничните плащания и ефективността на данъчния контрол в трансгранични положения като разглежданите в главното производство, изглежда, обосновава налагането на санкции на дружествата, които не плащат данъците в предвидените срокове и представят със закъснение документите, доказващи, че могат да предявят право на освобождаване от задължението за плащане на посочените данъци“. В тази връзка единственият проблем е да се предвиди мярка, която ще може да се определи като „пропорционална“ по отношение на преследваната легитимна цел. За съжаление в тази връзка СЕС не е дал никакви конкретни указания. Дори и да се приеме предположението от него мярка – събиране на възстановяема лихва, предвидената санкция е възможно да се определи като надхвърляща необходимото. В случай като този, разглеждан по дело C-553/16, към момента на установяване на нередностите във връзка с прилагането на СИДДО няма внесен
----------------	---	--	---

	докаже, че са налице основания за прилагането на спогодбата за избягване на двойното данъчно облагане, дори когато съгласно тази спогодба чуждестранното дружество не дължи данък в първата държава членка или дължи данък в по-нисък размер от този, който по принцип се дължи съгласно данъчното право на посочената държава членка. Сега, след това Решение в българското законодателство се подготвя промяна, като в мотивите на законопроекта е записано, че „введената административнонаказателна санкция има за цел да се гарантира внасянето на данъка при източника върху трансгранични плащания и ефективност на данъчния контрол в хипотезата на извършване на такива плащания. В т. 62 от цитираното решение Съдът е посочил други възможности, които позволяват да се постигнат същите цели. Такъв би бил случаят, ако е предвидена възможността на местното дружество да бъдат възстановени събраните за забавено плащане лихви в хипотеза, при която данъчното задължение е преизчислено или се установи, че в България не се дължи данък за доходите, изплатени на чуждестранното дружество. Считаме, че и с въвеждането на новата разпоредба се надхвърля необходимото за		нито данък, нито лихви. Така възниква въпросът, ако бъде събрана лихва, подлежаща на възстановяване, след колко време трябва да се направи това, за да: (1) постигне мярката търсения ефект, т.е. мярката не трябва да е прекалено мека и (2) не надхвърля тя необходимото за постигане на преследваната цел, т.е. мярката не трябва да е прекалено твърда и да отлага твърде дълго във времето съответното възстановяване. Във всички случаи, какъвто и период да бъде предвиден, несигурност за това дали ще бъде постигната всяка от тези две цели ще съществува, както и не може да бъде отхвърлена възможността при последващо дело СЕС отново да определи, че мярката е непропорционална, в хипотезата включително на подлежаща на възстановяване лихва. В тази връзка и доколкото в т. 62 на Решението по дело C-553/16 кръгът от възможности в никакъв случаи не е ограничен, е предложен обсъжданият механизъм, предвиден в чл. 275а „Прилагане на СИДДО без основание“, като считаме, че той е по-ясен и познат на данъчно задължените лица, не създава допълнителна тежест под административна тежест под
--	---	--	--

	постигането на посочените от законодателя цели, когато се установи, че съгласно СИДДО не се дължи данък – ще се санкционира единствено закъснението да се представят доказателства без бюджетът да понася загуби на данъчни приходи. Ще бъде нарушен принципа на пропорционалност - няма да е налице връзка между естеството и размера на наложените санкции, от една страна, и размера на дължимия данък, какъвто няма /липса на вредоносен резултат/, или продължителността на закъснението за предоставяне на документите за прилагане на СИДДО пред данъчните органи, от друга страна.		формата на необходимост от нов случай на производство по прихващане и възстановяване по ДОПК и съдържа в себе си достатъчно ограничения на предвидената санкция (5 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 15 000 лева, а при повторно нарушение 10 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 30 000 лева).
Българска търговско-промишлена палата	БТПП подкрепя някои от измененията с изложените политики в мотивите към законопроекта. От друга страна, по някои от направените предложения предлагаме корекции, а по-други изразяваме категорично несъгласие със следните мотиви.		
	1. По § 3 т. 4. - предлагаме текста да отпадне. Мотиви: С направеното предложение се разширяват неоправдано	Не се приема	Основната цел на предложението е да преодолее проблемите, възникващи с променливата и динамична натовареност на органите в различните териториални звена;

	правомощията на ИД на НАП и на оправомощен негов заместник да определят органи по приходите и публични изпълнители, за които не се прилагат разпоредбите за определяне на компетентността (чл. 7 и 8 ДОПК). С това на практика се обезсмисля въобще съществуването на последните две разпоредби. Не можем да споделим и мотивите, че промяната е целесъобразна, от гледна точка на запазване на квалифицирани служители.	осигуряване на по-голяма оперативност при организацията на работа на органите по приходите и публичните изпълнители. Това ще доведе до оптимизиране на ресурсите на администрацията при използване на вменените ѝ задължения, което е провокирано от променящата се бизнес среда и динамика на икономическите оператори. Не на последно място предложението води и до намаляване на корупционния риск, като превенция срещу опити за корупционни практики и нерегламентирано влияние спрямо органи на НАП в съответната местнокомпетентна ГД. Трябва да се отбележи, че предложението не води до промяна на териториалната компетентност по отношение на лицата, включително по отношение на обжалване на актовете. В тази връзка със законопроекта се предлага създаването на ал. 4 в чл. 144 от ДОПК: „(4) Когато производствата са извършени от органи по приходите или публични изпълнители, определени по реда на чл. 12, ал. 6, изречение първо, компетентен да се произнесе при обжалване е съответният решаващ орган,
--	--	---

			определен съобразно компетентната спрямо лицето териториална дирекция по чл. 8.“ НАП разполага с информационни системи, които позволяват връчване и получаване на документи по електронен път, което в предвидените в чл. 12, ал. 6 случаи ще позволи и улесни комуникацията между лицата и съответните органи на агенцията. Предложената разпоредба не нарушава утвърдения законов ред и вътрешните правила, както и сигурността при възлагане и контролиране на производството.
2. По § 5. т. 1 считаме, че предложената промяна следва да отпадне като ненужна. Мотиви: В ал. 4 на чл. 29 от ДОПК са определени изчерпателно начините на връчване. Няма определение на термина „автоматизирано“, което привнася неяснота и възможности за двусмислено тълкуване на цялата разпоредба на чл. 29, ал. 2 от ДОПК.	Не се приема	Предложената в § 5, т. 1 от проекта на ЗИД на ДОПК промяна кореспондира с предложеното в § 5, т. 2 изменение на чл. 29, ал. 4 от ДОПК. С изменението в разпоредбата на ал. 4 се цели да се разширят възможностите за връчване по електронен път чрез използването и на електронен печат на организацията.	Предложената в § 5, т. 1 от проекта на ЗИД на ДОПК промяна кореспондира с предложеното в § 5, т. 2 изменение на чл. 29, ал. 4 от ДОПК. С изменението в разпоредбата на ал. 4 се цели да се разширят възможностите за връчване по електронен път чрез използването и на електронен печат на организацията.
3. По § 15, с който се създава нов правен институт - оттегляне на административен акт, смятам, че предложението трябва да	Не се приема	Предложеният текст на § 15 от законопроекта ще се прилага за издадени от орган по приходите	Предложеният текст на § 15 от законопроекта ще се прилага за издадени от орган по приходите

	отпадне. Мотиви: Създаването на нов институт на правото - оттегляне на издаден административен акт, който с оглед на характеристиките му е стабилен административен акт трябва да се хармонизира с другите административни производства по АПК. Това е принципен въпрос при създаването на нови институти в административното право. Такъв акт би могъл да бъде обект на изменение при обстоятелствата, които са принципно определени в чл. 133 от ДОПК. Съответно трябва да отпадат и следващите параграфи, които са свързани с въвеждането на института на оттегляне на издаден административен акт. Въвеждането на такъв нов институт на административното право, при условие, че АПК не съдържа такава възможност ще доведе до правна несигурност и до различни тълкувания на нормата. Съответно трябва да отпадат и следващите изменения в §16, §17 и § 18 от проекта, които са свързани със създаването на новия правен институт.	удостоверения относно законодателството в областта на социалната сигурност. Въвеждането на такава регламентация произтича от прилагането на чл. 76, §3, § 4, ал. 2 и § 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 и Решение № А1 от 12 юни 2009 г. на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, с което е установена процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото законодателство и предоставянето на обезщетения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. По своята същност формуляр А1 е документ, който удостоверява в коя държава членка се плащат задължителните осигурителни вноски, т.е. с него се удостоверява приложимото осигурително законодателство. В този смисъл удостоверение А1 представлява документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Към настоящия момент органът, издал този документ, не разполага с процесуална възможност за оттеглянето му дори и в случаите на стартиране на процедура на диалог
--	--	--

		по Решение № А1, когато са налице съмнения за правилността на документа с искане на чуждестранна компетентна институция за оттеглянето му или при откриване от орган по приходите на нови обстоятелства относно фактите, въз основа на които е издадено удостоверение. Тъй като с оттеглянето на издаденото удостоверение се променя статутът на лицето по отношение на приложимото осигурително законодателство, като се приема, че спрямо него осигурителното законодателство на Република България е неприложимо, оттеглянето би могло да бъде приравнено на отказ за издаване на удостоверение А1. В тази връзка е предвидена възможност за обжалване по административен и съдебен ред на решението за оттегляне на издаденото удостоверение при наличие на правен интерес за това. Обръщаме внимание, че чл. 133 от ДОПК се прилага по отношение на влезли в сила ревизионни актове, както и характер удостоверенията А1 нямат. Предложението отразява спецификата на удостоверенията А1. ДОПК като специален процесуален
--	--	--

		закон съдържа преобладащо разпоредби, които се отклоняват от общото административно производство, като съгласно § 2 от ДР на ДОПК разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс се прилагат субсидиарно за неуредените с този кодекс случаи.
		Не е посочено конкретно предложение. Доколкото предложенията на Висшия адвокатски съвет са аналогични с тези на БТПП, и е налице сходство с т. 4 от становището на ВАС, приложими са аргументите, изложени на стр. 57-58.
Бързото освобождаване на паричното обезщетение или безусловната и неотменимата банкова гаранция от страна на държавната администрация ще гарантира сигурност за бизнеса, че тези средства няма да бъдат задържани неправомерно дълго след отпадането на законовата необходимост. В създалата се в цял свят икономическа криза, залагането на задължителен срок за освобождаването на тези средства, ще спомогне за тяхното по-бързо връщане в икономическия оборот в страната.	Не се приема	Предложеното изменение на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, предвиждащо изключение от общото правило на разпоредбата по отношение на публичните вземания, представени в производството по несъстоятелност е насочено срещу погасяване на представени публични вземания в
5. По § 35 т. 2, 3 и 5 от Проекта, считаме че предложенията категорично трябва да отпаднат. Мотиви: Принципната позиция на БТПП е против въвеждането на нови основания за избягване прилагането на 10 годишната		

	абсолютна давност. Недопустимо е заради това, че не са проведени експедитивни наказателни производства, производства по несъстоятелност и спорове по глава шестнадесета, Раздел II "а" от ДОПК и затова са продължили 10-години, да се елиминира въведената 10-годишна абсолютна погасителна давност за публични задължения по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Смесът на погасителната давност е да активизира дейност на органите по реализирането на техните претенции или ако те не съумеят да се поберат в един толкова продължителен срок, тези задължения да бъдат погасени по давност и съответните субекти да могат да оперират в една по-сигурна среда.		производството по несъстоятелност поради изтичане на абсолютната давност и препятстване на тяхното удовлетворяване при разпределение, поради което е насочено именно към осигуряване събирането на публичните вземания. Следва да се отбележи, че в Търговския закон се съдържат към настоящия момент разпоредби, уреждащи спирането и прекъсването на давността по отношение на вземанията на частноправните кредитори (чл. 628а, чл. 685а, чл. 707б). Тези разпоредби обаче съгласно съдебната практика предвид сегашната редакция на чл. 171, ал. 2 от ДОПК се считат за неприложими по отношение на публичните вземания. Направеното предложение цели да уеднакви режима на давността по отношение на предявените вземания на всички кредитори на несъстоятелния длъжник, независимо дали са кредитори по публични вземания или кредитори по частноправни вземания. Не споделяме и становището, че се елиминира въведената 10-годишна абсолютна погасителна давност за публични задължения по чл. 171, ал.
--	---	--	---

		2 от ДОПК, заради това, че не са проведени експедитивни наказателни производства, производства по несъстоятелност и спорове по глава шестнадесета, Раздел II „а“ от ДОПК и затова са продължили 10-години. На длъжника в производството по несъстоятелност са дадени широки процесуални права да оспорва актовете на синдика и съда по несъстоятелността и съответно да забави процеса на осребряване и разпределение на суми в производството по несъстоятелност. По отношение на неприлагането на абсолютната давност в случаите на наказателни производства, от изхода на които зависи установяването или събирането на публичното вземане, следва да се отбележи, че в тази хипотеза в периода на висияността на наказателното производство, на основание чл. 172, ал. 1, т. 6 от ДОПК действия за установяване или събиране на вземането не могат да бъдат предприемани от органите по приходите или публичните изпълнители, защото обикновено изходът на наказателното производство е преюдициален за тези действия. В наказателното производство на лицата са
--	--	---

		предоставени множества процесуални права във връзка с правото им на защита, което понякога води до изключително дълги досъдебни и съдебни процедури. В практиката често се случва след продължителни производства, независимо че давността спира по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, когато вече могат да бъдат предприети действия за установяване или събиране на публичните вземания, абсолютната давност да е изтекла. Така публичният, фискалният интерес остава неудовлетворен. По отношение на неприлагането на абсолютната давност при подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па от ДОПК, обръщаме внимание, че основанието е вече регламентирано в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, бр. 64 от 2019 г. В глава шестнадесета, раздел Па от ДОПК е уредена специална процедура с няколко етапа, която се инициира от физическо или юридическо лице, дори когато е налице влязъл в сила ревизионен акт. Доколкото процедурата се инициира от лицето с оглед избягване на двойно данъчно облагане,
--	--	---

		неприлагането на абсолютната давност не накърнява по никакъв начин правата и интересите му, а процедурата във всичките ѝ аспекти е в негов интерес. Тъй като процедурата има за цел спорът да бъде разрешен във всички случаи със споразумение, с неприлагането на института на абсолютната давност в този случай се предотвратява рискът лицето да се възползва от продължителността на процедурата и от разликите в законодателствата на различните държави, при което след постигането на споразумение данъкът да не може да бъде събран в България (в хипотезата, когато държавите се споразуумеят, че лицето подлежи на облагане в България).
	Не се приема	Съхранение на данните само на електронен носител предпоставя възможност за по-лесно манипулиране на тези данни, което предполага по-висока степен на обществена опасност на нарушението.
	6. По § 52, ал. 2 на чл. 273а от проекта, смятаме, че нормата трябва да се измени, като санкциите за неспазване сроковете за съхраняване на информацията в електронен вид и на хартиен носител бъдат уеднаквени. Мотиви: Предложението е в противоречие с правната логика за налагането на санкции за еднакви нарушения. Недопустимо е при неспазване сроковете за съхраняване	

	на информацията в електронен вид, размера на санкциите да е по-голям. Логично е при извършването на едно и също нарушение, с разлика само в носителя на информацията (на хартиен или електронен носител) и размера на санкциите за неспазване на сроковете за съхранение на информацията да са еднакви.		
	7. По § 53 - считаме, че предложението трябва задължително да отпадне. Налагането на санкция за невнасянето на данък при източника в случаите, когато основанията за прилагане на СИДДО не са доказани, е недопустимо и въвежда двоен подход на събираемост от страна на органите на държавната власт. Санкцията за това са мораторните лихви, които, въпреки отмяната на чл. 175, ал. 2 т. 3 ДОПК се дължат, когато и самият данък е дължим. Също така считаме, че предлаганият размер на санкцията е неоправдано висока, на фона на икономическата обстановка. БТПП продължава да настоява за по-качествен и засилен контрол от страна на държавните органи и ограничаване на сивата икономика, но това не трябва да се извършва с допълнителни административни регулации за сметка на	Не се приема	Включително и СЕС, в Решението по дело C-553/16 от 25.07.2018 г., е приел, че „в случая необходимостта да се гарантира събирането на данъка при източника върху трансграничните плащания и ефективността на данъчния контрол в трансгранични положения като разглежданите в главното производство, изглежда, обосновава налагането на санкции на дружествата, които не плащат данъците в предвидените срокове и представят със закъснение документите, доказващи, че могат да предявят право на освобождаване от задължението за плащане на посочените данъци“. Предложената с новия чл. 275а санкция няма нищо общо със случаите, в които ще се дължи лихва, в които и самият данък ще е дължим. В тази връзка позоваването на този

	доброръвестните фирми и данъкоплатци.	механизъм в настоящия случай е некоректно. Размерът на санкцията не е прекалено висок тъй като дори и забавянето при доказване на основанията за прилагане на СИДДО да е голямо, например няколко години и размерът на дохода реализиран от чуждестранното лице да е значителен, например милиони левове, нейният размер е ограничен до 5 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 15 000 лева, съответно при повторно нарушение - до 10 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 30 000 лева. Що се отнася до това дали за невнасяне на данък е допустимо да се налага административнонаказателна санкция, следва да се отбележи, че в данъчните закони има редица санкции, при които, независимо от конкретната формулировка, санкция се налага за това, че поради някакво действие или бездействие (например невярно или непълно деклариране, непредставяне на документ и т.н.) е внесен данък в по-малък размер или не е внесен данък поради това че е приложено освобождаване от данък. Нарушението и в хипотезата на чл.
--	---------------------------------------	---

			275а е в това, че не е удостоверено основанието за прилагане на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, а не за невнасянето на данък по принцип. Удостоверяването на основанието за прилагане на СИДДО е предпоставка за освобождаването от данък. Не може да се приложи СИДДО с произтичащото от това намаляване/освобождаване от данък, ако не е удостоверено основанието за това. Точно това има за цел да санкционира разпоредбата, тъй като в практиката често се наблюдава обратното, а обикновено материалният интерес е в значителни размери. Предвид превантивната функция на административнонаказателната отговорност, целта е не само да се гарантира удостоверяване на основанието за прилагане на СИДДО, но да се гарантира своевременното му удостоверяване.
		Не се приема	Предложението отпада от този законопроект.
„ЕВН България“ ЕАД	Становище по § 56 от проекта за закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс: Оценяваме предложението на Министерство на финансите за въвеждане на данъчни облекчения за подобрения		Независимо от горното, следва да се отбележат следните мотиви за принципно неприемане на

	и/или ремонти на недвижими жилищни имоти като добра законодателна инициатива, с положителни ефекти, както върху контрола на приходите от данъчните субекти, така и за изпълнението на националната цел за енергийна ефективност, определена от Република България по реда на чл. 7 от Директива 2012/27/ЕС от 25.10.2012 г. относно енергийната ефективност, за изменение на директиви 2009/125/ЕО и 2010/30/ЕС и за отмяна на директиви 2004/8/ЕО и 2006/32/ЕО (Директива 2012/27/ЕС). За постигането на специфичните цели на дългосрочната стратегия за обновяването на националния сграден фонд от жилищни и нежилищни сгради до 2050 г. (в проект, за краткост - „стратегията“), предлагаме тази данъчна мярка да бъде определена като алтернативна мярка за изпълнение на националната цел за енергийна ефективност. Желая да отбележим, че идентична данъчна мярка като част от политиките за изпълнение на националната цел за енергийна ефективност се прилага от 2014 г. до настоящия момент от Швеция, като държавата е заявила намерения да я прилага и през периода 2021 г. - 2030 г. като ефективен стимул за осъществяване на мерки за енергийна ефективност от		предложението на „ЕВН България“ ЕАД: Основната цел на предложеното данъчно облекчение е да се стимулира изсветляването на доходите на лицата, които извършват ремонтите/подобренията, тъй като в голяма част от случаите те не издават документи. Поради тази причина не е предвидено облекчението да се ползва от лица, които самостоятелно са извършили ремонтите/подобренията. Предвидено е облекчението да може да се ползва само от собствениците на имоти, включително в случаите, когато същите се отдават под наем. В обхвата на облекчението се включват различни по вид дейности, свързани с ремонт и подобряния на недвижими имоти – например поставяне на плочки, паркет, боядисване и т.н., не всички свързани с енергийна ефективност, поради което считаме, че тази данъчна мярка не може да бъде определена като алтернативна мярка за изпълнение на националната цел за енергийна ефективност.
--	---	--	---

	собственици и наематели на жилищни имоти. За определянето на икономичните на енергия от алтернативната мярка, които се очаква да бъдат постигнати, по правилата на приложение V, §5, буква „к“ от Директива 2012/27/ЕС. е необходимо да бъде изработена и изчислителна методика. Считаме, че за облекчението следва да се прилага прогресивна скала на облагането, която да бъде съобразена със заложените предвиждания в стратегията за стандартизация и влагане на строителни продукти, като се отчитат следните фактически възможности: - да се въведе възможност за данъчни облекчения за подобрения и/или ремонти за наематели и ползватели на жилищни имоти. По този начин ще се стимулират дейностите по подобряване и ремонтиране на наети или ползвани жилища; - прилагането на данъчни облекчения, базирани единствено на цената на вложения труд, без да се държи сметка за качеството на влаганите продукти, биха обезсмислили значението на мярката като стимул за постигане на енергийни спестявания. При една и съща цена на вложения на годишна база труд ефектът от ремонт с продукти с по-ниско качество за постигането на комфорт в	
--	---	--

	даден имот не е равнозначен на ефекта от ремонт на същия имот с влягането на продукти с по-високо качество или с индивидуално произведени несерийни строителни продукти; следва да бъде предвидено данъчно облекчение и за случаи на ремонти, при които собственикът е извършил ремонта със собствения си труд, но е вложил качествени материали за цената, която иначе би платил за труда на друго местно физическо или юридическо лице;	
	стимулиране потреблението на строителни материали и технологии с високо качество и термоизолационни характеристики. За целите на отчетността и контрола при подаване на заявление за използване на облекчението може да се представи копие от платен документ - фактура или фискален бон; повишаване точността на информацията за състоянието на сградния фонд в страната, като в заявлението за ползване на данъчното облекчение се посочи идентификаторът на имота, в който са извършени подобренията. Идентифицирането на имотите ще повиши възможностите за контрол както по прилагането на мярката, както и за избягване двойното отчитане на спестяванията. Необходимо е Агенцията	

	за устойчиво енергийно развитие (AVER) да получава за тези имоти информация за извършените в тях строително монтажни дейности, за да не допуска издаване на удостоверения за енергийни спестявания за същите дейности и имоти. Във връзка с гореизложеното, предлагаме следните допълнения в текста на § 56 от проекта: „Чл. 22е. (1) Местните физически лица и чуждестранните физически лица, установени за данъчни цели в държава - членка на Европейския съюз, или в друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, ползват данъчно облекчение като приспадат от общата годишна данъчна основа по чл. 17 направените през годината плащания за труд във връзка с подобрения и/или ремонт на един недвижим жилищен имот в общ размер до две хиляди лева или за стойността на извършените плащания за вложени строителни продукти, които водят до подобряване на енергийните характеристики на имота, когато едновременно са налице следните условия: 1. недвижимият жилищен имот е на територията на Република България; 2. данъчно задълженото лице е	
--	---	--

	собственик, или съсобственик, наемател или ползвател на недвижимия жилищен имот; 3. подобренията и/или ремонтът са извършени <i>самостоятелно</i> или от местни лица на държава - членка на Европейския съюз или на друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство; 4. недвижимият жилищен имот не е включен в предприятието на лице, което извършва стопанска дейност като търговец по смисъла на Търговския закон; 5. данъчно задълженото лице притежава документ за платения труд или <i>вложените строителни продукти</i> във връзка с извършването на подобренията и/или ремонта на жилищния имот, съдържащ реквизитите по чл. 6, ал. 1 от Закона за счетоводството, придружен от документ за плащането му (фискален бон, разписка, банков или друг документ); 6. данъчно задълженото лице и лицето, извършило ремонта не са свързани лица. (2) Данъчното облекчение се ползва до размера на сумата от годишните данъчни основи по чл. 17. (3) Когато недвижимият жилищен имот е собственост на или се ползва от повече от едно физическо лице облекчението облекчението могат да се ползват	
--	--	--

	от всеки съсобственик, наемател или ползвател, при условие че общият размер на облекчението ползван от всички съсобственици, наематели или ползватели, за имота не превишава сумата или плащанията по ал. 1. (4) Когато в нарушение на условието по ал. 3 е ползван по-голям общ размер на данъчното облекчение, всяко от лицата, ползвали облекчението, дължи частта от данъка, съответстваща на размера на ползаното облекчение. (5) Обстоятелствата и условията по ал. 1 и 3 се декларира от лицето в годишната данъчна декларация по чл. 50 и се отчитат от държавата като алтернативна мярка за изпълнение на националната цел за енергийна ефективност. Предлагаме в проекта да се добави нов § 56а със следния текст: § 56а (нов) В чл. 23, ал. 1 се създават нови точки 1 и 2 със следното съдържание: 1. копие на фискален бон, разписка, банков или друг документ, удостоверяващ извършената дейност или стойността на вложените строителни продукти; 2. декларация с посочен идентификатор на имота, в който са извършените строително-монтажните дейности,	
--	--	--

	§ 57. Данъчните облекчения. Данъчното облекчение по чл. 22е от Закона за данъците върху доходите на физическите лица се прилага-прилагат и за 2020 г. с подаване на годишната данъчна декларация по чл. 50 от същия закон.” В случай, че тази мярка бъде приложена към данъчно задължените лица и за 2020 г., с реализираните спестявания следва да бъде намален годишният размер на схемата за задължения, а разпределените цели на задължените лица - намалени съответно.		
„А1 БЪЛГАРИЯ” ЕАД	По изменението, въведено с § 52 относно създаването на чл. 273а: Предлагаме следните изменения в текстовете на чл. 273а: „Чл. 273а. (1) Който не спазва сроковете по чл. 38, ал. 1 за съхраняване на информация, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, в размер от 100 лв. до 500 лв. или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 1000 лв. до 5000 лв. При повторно нарушение наказанието е глоба в размер от 150 лв. до 700 лв. или имуществена санкция в размер от 1500 лв. до 7000 лв. (2) Не се наказва лице, на което към момента на установяването на	Не се приема	По-високия размер на предвидената санкция при установено нарушение на задължението за съхраняване на данни в електронен вид по чл. 38, ал. 3, се отнася единствено до данните, които са създадени от използвани от лицата информационни системи, продукти или архиви. Тези данни се създават и съответно следва да се съхраняват в електронен вид. Съхраняването в електронен вид на данни, създадени от използвани от лицата информационни системи, продукти или архиви, улеснява в еднаква степен както органите по приходите, така и задължените лица. Възможността за автоматизирана обработка и анализ на данни в

	нарушението по ал. 1 има възлизал в сила ревизионен акт по чл. 118 за съответните задължения и период, както и когато нарушението касае информация, подадена в органа по приходите.“ Мотиви за предложението: На първо място считаме, че задължението за съхранение на информация, обективизирано чрез разпоредбата на чл. 38, ал. 1, е пряко свързано с необходимостта от правилно определяне на данъчните задължения на правните субекти. Сроковете по чл. 38, ал. 1, т. 3 в частност определят задължение за съхранение на много широк набор от документи, за който не е приложима пряка дефиниция, а зависи от всеки отделен случай, както и от преценката на ревизиращите екипи на Националната агенция за приходите, доколкото последните определят в рамките на водените от тях ревизионни производства каква информация ще бъде отнесима към данъчно-осигурителния контрол във всеки отделен случай и за всеки отделен правен субект. Въвеждането на имуществена санкция за неспазването на задължението за съхранение на информация чрез Проекта тогава има правоохранителна роля, т.е. цели да предотврати противоправното поведение на правните субекти, от което		електронен вид в хода на контролните производства позволява много по-голяма бързина и прецизност при контролните действия, както и намалява административната тежест на данъчно-задължените лица. Неспазването на сроковете за съхраняване на данни в електронен вид, създадени от използвани от лицата информационни системи, продукти или архиви, на практика затрудняват и дори в някои случаи пречат за извършването на своевременни и качествени контролни действия. Предложението по-високи санкции за неспазване на задължението за съхранение на данни на електронен носител са свързани с възможността за по-лесно манипулиране на тези данни, което предполага по-висока степен на обществена опасност на нарушението. Предвидените срокове за съхранение на документи в чл. 38 от ДОПК са традиционен институт на данъчното и счетоводното законодателство, обвързан само с изтичането на определен период от време, но не и с извършени действия по отношение на данъчно задълженото
--	--	--	---

	те да почерпят неправомерни изгоди, и техните данъчни задължения да не могат да бъдат установени коректно. Същевременно, въвеждането на подобна санкция в ДОПК следва да бъде съобразено с обстоятелството, че правните субекти в рамките на своята икономическа дейност подлежат на текущ данъчно-осигурителен контрол, който на основание чл. 108, ал. 1 от ДОПК има за цел именно окончателното установяване на данъчните им задължения чрез издаването на ревизионен акт по чл. 118 от ДОПК. В този смисъл, предлагаме в случаите, в които лицето има издаден ревизионен акт по чл. 118, т.е. неговите данъчни задължения за конкретния период вече са били окончателно установени, то да не подлежи на предвидената санкция, доколкото подобна санкция ще бъде прекомерна и ще има изцяло наказателна роля. Допълнителен аргумент в подкрепа на нашето предложение е и липсата в Проекта на предвидени преходни и заключителни разпоредби, които да указват определен преходен период или периоди, за които на лицата да не бъдат налагани санкции за неспазване на конкретната разпоредба. Следва да се припомним, че до настоящия момент, в		лице/предприятието. Дори по отношение на конкретното задължено лице да има влязъл в сила ревизионен акт, винаги стои опцията за възобновяване на производството по чл. 133 от ДОПК. Освен това едни и същи документи могат да са свързани с повече от едно производство и т.н. хипотези, които не могат да се опишат изчерпателно в закона.
--	--	--	--

	хипотезата на подобно нарушение е възможно налагането на санкциите по реда на чл. 273, които обаче изискват обосноваване от страна на органите по приходите, че последните са били възпрепятствани да упражнят своите правомощия в хода на дадено производство. Изразяваме опасение, че предвид липсата на регламентация за подобна изрична обосноваване при налагането на предвидените с проекта на чл. 273а санкции, е възможно органите на Националната агенция за приходите да предпочетат да съсредоточат усилията си върху извършването на голям брой проверки на едни и същи лица, като изискват от тях едни и същи документи, и налагат на тези лица практически неограничен брой имуществени санкции, въпреки че посочените лица са разполагали с цялата необходима данъчно-осигурителна информация към момента на определянето на окончателните им задължения за данъци за съответните периоди. Според нас подобна възможност е в състояние да отклони органите на Националната агенция за приходите от възложената им съгласно ЗНАП роля да установяват публичните вземания за данъци и задължителни осигурителни вноски по основание и по размер, като вместо това	
--	---	--

	концентрират усилията си върху налагане на наказания за формални нарушения. От друга страна, в публикуваните мотиви към проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, е изрично посочено, че: „...предложената разпоредба на чл. 273а на ДОПК не се отнася за случаите на несъхранение от страна на лицата на подадените в НАП данъчни декларации и други данни, подадени в агенцията. Разпоредбата на чл. 38 и задължението за съхранение, което същата установява, се отнасят за информацията и документите от значение за данъчното облагане и задължителните осигурителни вноски, въз основа на които е съставена подадената данъчна декларация, но не и самата декларация, с която се установяват данъчните и осигурителните задължения.“ В обявените за обществено обсъждане текстове от Проекта, не би могло да се направи заключение за наличие на прокламираните в мотивите изключения. С цел да се избегне противоречие с изначално определените цели и подбуди за приемане на цитираните текстове в чл. 273а, предлагаме разпоредбата да се допълни със следното изключение: „когато нарушението касае информация, подадена в органа по приходите“. На следващо място по-високия размер на	
--	---	--

	предвидената санкция при установено нарушение на задължението за съхраняване на данни в електронен вид по чл. 38, ал. 3, се явява фактически и икономически необосновано. Начинът за съхранение на информацията на хартиен или електронен носител, е въпрос на преценка от страна на правния субект. Всяко лице може да прецени как да изпълни законното си задължение за съхранение на документите, като отчете собствените си потребности и възможности. В тази връзка дори самият ДОПК не въвежда по-голяма тежест и значимост на електронния начин за съхранение на документите. Ето защо, предлагаме да се въведе унифициран подход, без да има квалифициран състав за нарушение на задължението за съхраняване на данни в електронен вид по чл. 38, ал. 3 от ДОПК. В случай че становището ни за отпадане на текста по алинея втора от горепосочения чл. 273а, не бъде споделено, тогава предложението ни за имуществената санкция да се ограничи само до периоди, които подлежат на ревизия, следва да бъде разглеждано като предложение за добавяне на алинея трета към чл. 273а, а именно: „(3) Не се наказва лице, на което към момента на установяването на	
--	---	--

	нарушението по ал. 1 или ал. 2 има възгъл в сила ревизионен акт по чл. 118 за съответните задължения и период, както и когато нарушението касае информация, подадена в органа по приходите.		
Висш адвокатски съвет	Предложените многобройни изменения и допълнения на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) са наложителни и като цяло съответстват на необходимостта от модернизиране и усъвършенстване на правната уредба в отрасъла. В хода на приложението на ДОПК се установиха несъвършенства, които следва да бъдат преодолени. С оглед на тези обстоятелства проектът на ЗИД на ДОПК следва да бъде подкрепен в по-голямата му част. Изключение от тази принципа позиция предизвикват следните проекто-разпоредби, които следва да бъдат отхвърлени и висшият адвокатски съвет настоява за отпадането им от законопроекта: 1. В чл. 12, т. 4 „В ал. 6 се създава ново изречение първо: „Правилата на чл. 7, ал. 1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или оправомощен от него заместник	Не се съдържа предложение	
		Не се приема	Основната цел на предложението е да преодолее проблемите, възникващи с променливата и динамична натовареност на органите в различните териториални звена; осигуряване на по-голяма оперативност при организацията на

изпълнителен директор.", а досегашното изречение става изречение второ. "Проекто-разпоредбата разширява неоправдано правомощията на Изпълнителния директор на Националната агенция за приходите и на оправомощен негов заместник, предвиждайки право да определят органи по приходите и публични изпълнители, за които няма да се прилагат разпоредбите относно определяне на компетентността съгласно чл. 7 и чл. 8 от ДОПК. Нормите на чл. 7 и чл. 8 от ДОПК уреждат правила, основополагащи за всички производства, развиващи се по реда на Кодекса, те са разположени в Дял първи на ДОПК „Общи положения“, идващо да покаже тяхната значимост и място в обсъждания нормативен акт. С предложената промяна на практика съществуването на последните две разпоредби се обезсмисля, тъй като те няма да бъдат прилагани относно съответната категория органи по приходите и публични изпълнители, определени от ИД на НАП или негов оправомощен заместник. Това ще даде отражение върху всички производства по ДОПК, тъй като компетентността на приходния орган или публичния изпълнител е винаги съществен техен елемент. От друга страна,		работа на органите по приходите и публичните изпълнители. Това ще доведе до оптимизиране на ресурсите на администрацията при използване на вменените й задължения, което е провокирано от промената се бизнес среда и динамика на икономическите оператори. Не на последно място предложените води и до намаляване на корупционния риск, като превенция срещу опити за корупционни практики и нерегламентирано влияние спрямо органи на НАП в съответната местнокомпетентна териториална дирекция. Трябва да се отбележи, че предложението не води до промяна на териториалната компетентност по отношение на лицата, включително по отношение на обжалване на актовете. В тази връзка със законопроекта се предлага създаването на ал. 4 в чл. 144 от ДОПК: „(4) Когато производствата са извършени от органи по приходите или публични изпълнители, определени по реда на чл. 12, ал. 6, изречение първо, компетентен да се произнесе при обжалване е съответният решаващ орган,
---	--	--

	практическото изключване на приложението на норми, уредящи основни положения в ДОПК, няма как да бъде оправдано с мотиви за целесъобразност. Кодексът достатъчно точно, ясно, конкретно и изчерпателно регламентира правилата за компетентност на държавните органи на приходната администрация и създаването на обсъжданото правомощие на ИД на НАП и оправомощен негов заместник не е нито целесъобразно, нито законосъобразно, доколкото единствено ще се обезсмисли прилагането на правилата за определяне на компетентност по производствата и ще се създадат пречки за нормалното им развитие. Това ще доведе до съществена несигурност за физическите и юридическите лица, които ще се оказат винаги застрашени да не могат на основание на ДОПК да определят компетентния по съответното им производство орган. Доколкото компетентният приходен орган има значение в определени случаи и за компетентен решаващ орган при административно обжалване, обсъжданото предложение не може да бъде подкрепено. Стабилността, яснотата и сигурността на процесуалните правила са едни от основните гаранции за защита на правата и интересите на засегнатите лица.		определен съобразно компетентната спрямо лицето териториална дирекция по чл. 8.“ НАП разполага с информационни системи, които позволяват връчване и получаване на документи по електронен път, което в предвидените в чл. 12, ал. 6 случаи ще позволи и улесни комуникацията между лицата и съответните органи на агенцията. Предложената разпоредба не нарушава утвърдения законов ред и вътрешните правила, както и сигурността при възлагане и контролиране на производството.
--	---	--	--

	С оглед на гореизложеното, направеното предложение за създаване на ново изречение първо в чл. 12, ал. 6 от Кодекса с § 3, т. 4 от ЗИД на ДОПК, не може да бъде подкрепено. Висшият адвокатски съвет настоява за неговото отхвърляне, доколкото ако бъде приета и влезе в сила, тази норма ще създаде несигурност за физическите и юридическите лица, страни в конкретните производства по ДОПК. Възможността ИД на НАП или оправомощен заместник да определят компетентен орган по приходите или публичен изпълнител, без да се съобразяват с общите правила за компетентност, безспорно нарушава правата на физическите и юридическите лица, тъй като чл. 7 и чл. 8 от ДОПК осигуряват сигурността им да са в състояние да установят кой ще е компетентният орган в развиващото се производство и как е определен той. Поради засягането на законните права и интереси на физическите и юридическите лица Висшият адвокатски съвет не подкрепя предложеното изменение в чл. 12, ал. 6 от ДОПК с § 3, т. 4 от ЗИД на ДОПК.		
2. § 5, т. 1 „В чл. 29 се правят следните изменения и допълнения: 1. В ал. 2 накрая се добавя „или автоматизирано от		Не се приема	Предложената в § 5, т. 1 от проекта на ЗИД на ДОПК промяна кореспондира с предложеното в § 5,

съответната администрация". Чл. 29 от ДОПК урежда „Връчване на съобщения“, като предложението за допълнение на чл. 29, ал. 2 in fine е не само ненужно, тъй като в ал. 4 на същия член от Кодекса изчерпателно са уредени начините за връчване, между които изрично е регламентирано връчване чрез електронно съобщение с квалифициран електронен подпис на орган на приходите, но и привнася неяснота на разпоредбата. Същото произтича от факта, че терминът „автоматизирано“ не е дефиниран и създава сериозни опасения за двусмислено тълкуване. Остава открит и въпросът как на практика ще се извърши връчването „автоматизирано“ от съответната администрация“ и по какъв начин ще се удостовери не само компетентността на съответното лице, което го извършва, но и точният момент на получаването му от конкретния адресат. Действащият ред за електронно връчване на книжа в административните производства по ДОПК е уредил тези въпроси на задоволително ниво. Документите, актовете и съобщенията се връчват по електронен път, когато физическото или юридическото лице е посочило електронен адрес, чрез изпращане на електронна препратка, при	т. 2 изменение на чл. 29, ал. 4 от ДОПК. С изменението в разпоредбата на ал. 4 се цели да се разширят възможностите за връчване по електронен път чрез използването и на електронен печат на организацията.
---	--

	активирането на която надлежно се удостоверява моментът на получаване на съответния документ, като същият е подписан с квалифициран електронен подпис на съответния орган. Горният ред създава работещ механизъм за електронно връчване, в рамките на който законните права и интереси на физическите и юридическите лица са защитени, а приходната администрация разполага с надежден начин за удостоверяване на момента на получаване на съответния документ или акт. Приемането на предлаганото изменение с нищо не усъвършенства електронната комуникация между страните в административните производства по ДОПК, напротив единствено създава условия за нееднакво тълкуване и прилагане на разпоредбите, несигурността в една от основните дейности, без осъществяването на която развитието на което и да било производство би било на практика невъзможно. Ако комуникацията между приходните органи и ответната страна не се развива по ясни и конкретни правила, това единствено би довело до нарушаване правата на страните, изключително забавяне в осъществяване на процесуалните действия и правни спорове отнсно начина и момента на връчване на документи и актове. Тъй като сроковете	
--	--	--

	по ДОПК в много случаи се определят от момента на съобщаване на конкретния акт или документ, нормалното и законосъобразно развитие на административните производства би се нарушило в значителна степен. С оглед на горните съображения, предлаганото допълнение всъщност би създавало проблеми в производствата и с нищо не би ги направило по-ефективни, поради което предложеното допълнение с § 5, т. 1 от ЗИД на ДОПК в чл. 29, ал. 2 in fine от ДОПК не може да бъде подкрепено от Висшия адвокатски съвет.		
3. § 15 „Създава се чл. 91а: Оттегляне Чл. 91а. (1) Удостоверението по чл. 88, ал. 2 може да бъде оттеглено от органа по приходите, който го е издал, по искане на чуждестранна компетентна институция или когато се открият нови факти и обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за издаването му. (2) Решението за оттегляне се съобщава в 7-дневен срок от издаването му.” С §15 от ЗИД на ДОПК се създава нов институт на правото оттегляне на издаден административен акт, който с оглед неговите характеристики, е стабилен административен акт. Според систематичното място на новата	Не се приема	Предложеният текст на § 15 от проекта ще се прилага за издадени от орган по приходите удостоверения относно законодателството в областта на социалната сигурност. Въвеждането на такава регламентация произтича от прилагането на чл. 76, §3, § 4, ал. 2 и § 6 от Регламент (ЕО) № 883/2004 и Решение № А1 от 12 юни 2009 г. на Административната комисия за координация на системите за социална сигурност, с което е установена процедура на диалог и помирение по отношение на валидността на документите, определянето на приложимото	

	разпоредба, може да се направи следният анализ: Разпоредбата е поместена в Глава Двadeseta, озаглавена „Административно обслужване“, в чл. 88 от ДОПК е регламентирано, че „обслужването“ всъщност представлява издаване на документ, имащ значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. В следващите разпоредби е уредена процедурата за издаване на съответното удостоверение и начина на обжалване на отказ от такова. Чл. 88, ал. 2 от ДОПК изрично сочи, че по реда на тази глава се издава, съответно обжалва отказ за издаване на удостоверение съгласно правилата за координация на системите за социална сигурност. Терминът е дефиниран в 51, т. 21 от ДР на ДОПК. Т.е. законодателят е създал процедура за издаване на подобен документ, начин за обжалване по административен и съдебен ред и пр. Създаването на предлаганата нова разпоредба на чл. 91а, уреждаща оттегляне на вече постановен стабилен административен акт, е ненужна и в противоречие с уредбата както на ДОПК, така и на АПК. Основанията за изменение на акт са принципино изчерпателно регламентирани в сега действащия чл. 133 от ДОПК, което		законодателство и предоставянето на обществения съгласно Регламент (ЕО) № 883/2004 г. По своята същност формуляр А1 е документ, който удостоверява в коя държава членка се плащат задължителните осигурителни вноски, т.е. с него се удостоверява приложимото осигурително законодателство. В този смисъл удостоверение А1 представлява документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения. Към настоящия момент органът, издал този документ, не разполага с процесуална възможност за оттеглянето му дори и в случаите на стартиране на процедура на диалог по Решение № А1, когато са налице съмнения за правилността на документа с искане на чуждестранна компетентна институция за оттеглянето му или при откриване от орган по приходите на нови обстоятелства относно фактите, въз основа на които е издадено удостоверение. Тъй като с оттеглянето на издаденото удостоверение се променя статутът на лицето по отношение на приложимото осигурително законодателство, като се приема, че
--	---	--	---

	обезсмисля създаването на коментиранията разпоредба. От друга страна, за неуредените в Кодекса въпроси, се прилага уредбата на АПК, който не предвижда такъв институт на оттегляне. Недопустимо е стабилен административен акт да бъде оттеглен, тъй като правните субекти разчитат именно на стабилността на актовете, имащи значение за признаване или погасяване на правила и задължения. Ако бъде допуснато нарушаването на тази установеност, то непременно биха се засегнали и правата и задълженията на засегнатите субекти. Поради горепосочените съображения направеното предложение за създаване на нов институт на административното право не трябва да бъде подкрепено, а оспорено, като застрапаващо законните права и интереси на физическите и юридическите лица. С оглед на това и следващите параграфи, предвиждащи промени в уредбата на ДОПК във връзка със създаването на новия чл. 91а трябва да бъдат отхвърлени.		спрямо него осигурителното законодателство на Република България е неприложимо, оттеглянето би могло да бъде приравнено на отказ за издаване на удостоверение А1. В тази връзка е предвидена възможност за обжалване по административен и съдебен ред на решението за оттегляне на издаденото удостоверение при наличие на правен интерес за това. Обръщаме внимание, че чл. 133 от ДОПК се прилага по отношение на влезли в сила ревизионни актове, както и характер удостоверенията А1 нямат. Предложението отразява спецификата на удостоверението А1. ДОПК като специален процесуален закон съдържа преобладаващо разпоредби, които се отклоняват от общото административно производство, като съгласно § 2 от ДР на ДОПК разпоредбите на Административнопроцесуалния кодекс и Гражданския процесуален кодекс се прилагат субсидиарно за неуредените с този кодекс случаи.
	4. § 23, т. 1, б. б) „В чл. 121а се правят следните допълнения: 1. В ал. 3....б) създава се изречение трето: „Обезпечението, предоставено в пари или	Не се приема	Предложеният 3-дневен срок е твърде кратък с оглед административните процедури, които трябва да бъдат изпълнени при

безусловна и неотменяема банкова гаранция се освобождава от компетентната териториална дирекция по чл. 8. Чл. 121а от ДОПК регламентира налагането на предварително обезпечение при фискален контрол, с оглед на което предложениите изменения и допълнения в разпоредбата със ЗИД на ДОПК следва, принципно, да бъдат подкрепени, доколкото същите усъвършенстват уредбата и целят по-добра защита на засегнатите субекти. Целесъобразно е в тази връзка да бъде направено допълване на горесигуританата разпоредба, като в края й да бъде добавено — „в тридневен срок“, така тя би придобила следната редакция: „Обезпечението, предоставено в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция се освобождава от компетентната териториална Дирекция по чл. 8 в тридневен срок.“ Същото е съобразено с предвидените кратки срокове по чл. 121 а от ДОПК и би защитило правата на физическите и юридическите лица в максимална степен, предвиждайки нормативно определен срок за освобождаване на наложената обезпечителна мярка, когато лицето е предоставило заместващо имущество в пари или безусловна и неотменяема банкова гаранция.		вършане на гаранцията -- като проверка за основание или отпаднало основание за гаранцията, проверка за наличие на обстоятелства за усвояване на гаранцията, административнопроцесуални и технически действия за връщане. В тази връзка по-подходящо би било да се прилага общият 14-дневен срок в административното производство. Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 1 срокът в административното производство е 14-дневен, когато не е установен от закона или определен от органа по приходите, съответно от публичния изпълнител.
--	--	---

	С предложената редакция не биха били засегнати интересите на фиска, тъй като основанието за налагане на предварителното обезпечение при фискален контрол в тази хипотеза е установено, че не е налице, а предлаганият кратък срок за отмяната му от компетентния орган цели единствено защита на интересите на правния субект, доколкото неговото имущество следва да бъде освободено във възможно най-кратък срок при установена липса на основание за налагане на обезпечение. Наред с това, ако не се регламентира конкретен кратък срок, в който приходните органи да са изрично задължени да вдигнат наложеното предварително обезпечение, се създава несигурност относно срока, в който съответното имущество трябва да бъде освободено. Щом законодателят е сметнал за законосъобразно да уреди изключително кратки срокове за налагане на мерките по чл. 121а от ДОПК, то следва да бъде нормативно уреден и конкретен, кратък срок за вдигане на обезпечението. С оглед на това, Висшият адвокатски съвет подкрепя предложените изменения и допълнения с § 23 от ЗИД на ДОПК, както и направеното предложение за допълнение на чл. 121а, ал. 3, изр. 3 от ЗИД на ДОПК в настоящето становище.	
--	---	--

	5. § 35 „В чл. 171, ал. 2 думите „освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, изпълнението е спряно по искане на длъжника или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIа“ се заменят с „освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIа.“ Предлаганата редакция на чл. 171, ал. 2 от ДОПК предвижда сериозни изменения в уредбата на института на давността за публичните задължения на физическите и юридическите лица, тъй като създава нови основания за неприлагането на абсолютната 10-годишна давност. Институтът на давността е уреден в чл. 171, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, като абсолютният давностен срок намира уредба в чл. 171, ал. 2, изрично предвиждайки, че с изтичането на 10 години, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало	Не се приема	Предложеното изменение на чл. 171, ал. 2 от ДОПК, предвиждащо изключение от общото правило на разпоредбата по отношение на публичните вземания, предявени в производството по несъстоятелност е насочено срещу погасяване на предявени публични вземания в производството по несъстоятелност поради изтичане на абсолютната давност и препятстване на тяхното удовлетворяване при разпределение, поради което е насочено именно към осигуряване събирането на публичните вземания. Следва да се отбележи, че в Търговския закон се съдържаат към настоящия момент разпоредби, уреждащи спираването и прекъсването на давността по отношение на вземанията на частноправните кредитори (чл. 628а, чл. 685а, чл. 707б). Тези разпоредби обаче съгласно съдебната практика предвид сегашната редакция на чл. 171, ал. 2 от ДОПК се считат за неприложими по отношение на публичните вземания. Направеното предложение цели да уеднакви режима на давността по отношение на предявените вземания на всички
--	--	---------------------	--

	да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Законодателят е предвидил, че срок от 10 години е напълно достатъчен, за да може публичният взискател, ако прояви действеност да събере задължението на конкретното лице. Това се потвърждава и от сега действащите основания за неприлагане на 10-годишната абсолютна давност, касаещи разсрочване, отсрочване или спиране на изпълнението по искане на длъжника. Очевидно в тези случаи не само приходните органи са извършили необходимото, за да съберат съответните задължения, но и самият длъжник е показал, че има намерение да изпълни. В тези случаи прилагането на 10-годишния абсолютен давностен срок наистина не би било оправдано, поради което същите са регламентирани като основания за неприлагането му в сега действащата редакция на разпоредбата. С предложените промени обаче неприложението на абсолютната давност се обвързва със съществуването на производство по несъстоятелност, в		кредитори на несъстоятелни длъжник, независимо дали са кредитори по публични вземания или кредитори по частноправни вземания. Не споделяме и становището, че се елиминира въведената 10-годишна абсолютна погасителна давност за публични задължения по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, заради това, че не са проведени експедитивни наказателни производства, производства по несъстоятелност и спорове по глава шестнадесета, Раздел II „а“ от ДОПК и затова са продължили 10-години. На длъжника в производството по несъстоятелност са дадени широки процесуални права да оспорва актовете на синдика и съда по несъстоятелността и съответно да забави процеса на осребряване и разпределение на суми в производството по несъстоятелност. По отношение на неприлагането на абсолютната давност в случаите на наказателни производства, от изхода на които зависи установяването или събирането на публичното вземане, следва да се отбележи, че в тази хипотеза в периода на висайността на наказателното производство, на основание чл. 172, ал. 1, т. 6 от
--	--	--	--

	рамките на което е предявено съответното публично вземане, образувано е наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публично задължение или е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIa. Ако тези основания за неприлагане на абсолютната давност бъдат приети и влязат в сила, това на практика би елиминирало този институт. Производствата, при наличието на които се предлага да не бъде прилагана абсолютната давност, притежават редица характеристики, които на практика водят до приключването им след изключително дълъг период от време. В много случаи този период е равен или дори надхвърля предвидения 10-годишен период за погасяване на публичните задължения с абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК. Горното се дължи от една страна на сложността на производството по несъстоятелност и съобразените с неговите цели многобройни възможности за обжалване на актове до окончателното му приключване с изчерпване на масата на несъстоятелността, от друга, поради спецификите на досъдебната и съдебна фаза на наказателния процес, практически необходимото време за извършване на необходимите следствени действия, както		ДОПК действия за установяване или събиране на вземането не могат да бъдат предприемани от органите по приходите или публичните изпълнители, защото обикновено изходът на наказателното производство е претодициален за тези действия. В наказателното производство на лицата са предоставени права във връзка с процесуални права във връзка с правото им на защита, което понякога води до изключително дълги досъдебни и съдебни процедури. В практиката често се случва след продължителни производства, независимо че давността спира по чл. 172, ал. 1 от ДОПК, когато вече могат да бъдат предприети действия за установяване или събиране на публичните вземания, абсолютната давност да е изтекла. Така публичният, фискалният интерес остава неудовлетворен. По отношение на неприлагането на абсолютната давност при подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел IIa от ДОПК, обръщаме внимание, че основанието е вече регламентирано в чл. 171, ал. 2 от ДОПК, бр. 64 от 2019
--	--	--	--

	и сложността на споровете по глава шестнадесета, раздел Па, регламентираща Процедура за разрешаване на спорове между държави - членки на Европейския съюз, във връзка със слогодбите за избягване на двойното данъчно облагане или други международни договори със сходен характер. Изтичането на абсолютната давност по ДОПК за публични задължения не може да бъде поставяно в зависимост от развитието и приключването на тези производства. Целта въобще на съпестуването на института на абсолютната давност по смисъла на чл. 171, ал. 2 от ДОПК е именно да ограничи в специфичен времеви отрязък периода, през който публичното задължение може да бъде изпълнено по принудителен път. Този институт действа като защита за интересите на физическите и юридическите лица, след като е изтекъл един достатъчно дълъг период от време, публичните им задължения да бъдат погасявани по давност независимо от спирането и прекъсването ѝ. С оглед и на тази цел, законодателят е уредил т. нар. обикновена 5-годишна давност по смисъла на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, регламентирайки основания за спирането и прекъсването ѝ, измежду които вече е посочено наказателно производство от		г. В глава шестнадесета, раздел Па от ДОПК е уредена специална процедура с няколко етапа, която се инициира от физическо или юридическо лице, дори когато е налице влязъл в сила ревизионен акт. Доколкото процедурата се иницира от лице с оглед избягване на двойно данъчно облагане, неприлагането на абсолютната давност не накърнява по никакъв начин правата и интересите му, а процедурата във всичките ѝ аспекти е в негов интерес. Тъй като процедурата има за цел спорът да бъде разрешен във всички случаи със споразумение, с неприлагането на института на абсолютната давност в този случай се предотвратява рискът лицето да се възползва от продължителността на процедурата и от разликите в законодателствата на различните държави, при което след постигането на споразумение данъкът да не може да бъде събран в България (в хипотезата, когато държавите се споразумееят, че лицето подлежи на облагане в България).
--	--	--	--

	значение за установяване на конкретни публични задължения, предвидени са и основания за спиране на развиващо се ревизионно производство, през който период давността по чл. 171, ал. 1 от ДОПК също не тече. Т.е. защитата на държавния интерес е достатъчно добре осигурена. Абсолютната давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК има за цел не само да защити интересите на лицата, но и да дисциплинира приходните органи и публичните изпълнители при осъществяване на правомощията им. Именно „заплахата“ от изтичането на 10-годишната абсолютна давност осигурява развитието на производствата по ДОПК в разумни времеви граници и гарантира тяхното приключване в сравнително разумни срокове. Ако тази гаранция бъде практически отменена чрез обвързването на института с горепосочените основания би се стигнало до абсурди ситуации, в които да се търси събиране на публични задължения, изискуеми преди 15/20 години или да се осъществяват ревизионни производства 10, 11 и повече години, докато се чака приключването на производството по несъстоятелност или наказателното производство и пр. Очевидно това е нецелесъобразно и сериозно засяга правната сфера на	
--	---	--

	физическите и юридическите лица. Не по-малко важно е да се посочи, че Държавата в производствата по несъстоятелност е привилегирован кредитор, за да не е необходимо въвеждането на това основание. От гледище на практиката, ако съответният длъжник не разполага с достатъчно активи в масата на несъстоятелността за изпълнение на задълженията към присъединените кредитори, то дали е била приложена или не абсолютната давност, се явява без значение, защото няма имущество, с което да се удовлетвори Държавата. При наказателните производства оценка за относимостта им към съответното публично задължение би могла да бъде направена единствено при техния окончателен изход. Това би довело в не малък брой случаи до водене на съдебни спорове единствено с оглед изясняване на значимостта на изход на наказателно производство за установяването на публични задължения, което на практика ще отнеме прекалено дълъг период от време и ще утвърди фигурата на т.нар. „вечен длъжник“. С оглед защитата и запазването на правата и законните интереси на физическите и юридическите лица, както и осигуряване на решаване на правните спорове и		
--	--	--	--

	осъществяване на производствата по ДОПК в разумни срокове, предлаганите изменения и допълнения с §35 от ЗИД на ДОПК в чл. 171, ал. 2 от ДОПК са нецелесъобразни и незаконосъобразни и Висшият адвокатски съвет настоява за тяхното отхвърляне. 6. § 53 „Създава се чл. 275а: „Прилагане на СИДДО без основание“ Който не внесе или внесе в по-малък размер данък съгласно Закона за корпоративното подоходно облагане или Закона за Данъците върху доходите на физическите лица в установения срок за внасяне на данъка, без да са удостоверени основанията за прилагане на СИДДО, се наказва с глоба — за физическите лица, или имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на 5 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 15 000 лева. При повторно нарушение наказанието е глоба за физическите лица или имуществена санкция за юридическите лица и едноличните търговци в размер на 10 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 30 000 лева. ” На практика предложената разпоредба предвижда неизпълнение на данъчно задължение или изгълнение в по-малък	Не се приема	Включително и СЕС, в Решението по дело С-553/16 от 25.07.2018 г., е приел, че „в случая необходимостта да се гарантира събирането на данъка при източника върху трансграничните плащания и ефективността на данъчния контрол в трансгранични положения като разглежданите в главно производство, изглежда, обосновава налагането на санкции на дружествата, които не плащат данъците в предвидените срокове и представят със закъснение документите, доказващи, че могат да предият право на освобождаване от задължението за плащане на посочените данъци“. Предложената с новия чл. 275а санкция няма нищо общо със случаите, в които ще се дължи лихва, в които и самият данък ще е дължим. В тази връзка позоваването на този механизъм в настоящия случай е
--	---	---------------------	--

	размер, поради липса на основания за приложението на СИДДО, в определен срок, да бъде въздигнато в административно нарушение. Систематичното място на разпоредбата е в Дял пети „Административнонаказателни разпоредби” и е поместена веднага след чл. 275 „Недеклариране” от ДОПК. Въздигането на невнасяне на данък при източника или внасянето му в по-малък размер, поради недоказване на основанията за СИДДО, в административно нарушение е недопустимо и противоречи на общите принципи на административнонаказателната отговорност. С предложената разпоредба е извършено смесване на налагането на санкция, поради извършено административно нарушение, и неизпълнението или частичното неизпълнение на данъчно задължение, което не е административно нарушение, а публично задължение. Това са два различни фактически състава. Неизпълнението/частично неизпълнение на публично задължение не е административно нарушение, санкцията за него е мораторната лихва, която лицето дължи до окончателното изпълнение на съответното задължение, но не и глоба или имуществена санкция, фиксирана по размер, в случай - тя е относително		некоректно. Размерът на санкцията не е прекалено висок тъй като дори и забавянето при доказване на основанията за прилагане на СИДДО да е голямо, например няколко години и размерът на дохода реализиран от чуждестранното лице да е значителен, например милиони левове, нейният размер е ограничен до 5 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 15 000 лева, съответно при повторно нарушение - до 10 на сто от размера на невнесения данък, но не повече от 30 000 лева. Що се отнася до това дали за невнасяне на данък е допустимо да се налага административнонаказателна санкция, следва да се отбележи, че в данъчните закони има редица санкции, при които, независимо от конкретната формулировка, санкция се налага за това, че поради някакво действие или бездействие (например невярно или непълно деклариране, непредставяне на документ и т.н.) е внесен данък в по-малък размер или не е внесен данък поради това че е приложено освобождаване от данък. Нарушението и в хипотезата на чл. 275а е в това, че не е удостоверено
--	---	--	--

	определена — 5 на сто от невнесения данък, но не повече от 15 000 лв. Административно нарушение би представлявало недекларирането на съответното данъчно задължение в нормативно определените срокове, за което е предвидена санкция по чл. 275 от ДОПК, но невнасянето на дължимия данък не е и не може да бъде третирано от законодателя като административно нарушение. Липсата на разграничение между двете показва ниска правна култура, доколкото става въпрос за основни положения на административната отговорност и на събирането на публични задължения, а абсолютно неразбиране на материята, в която се предлагат изменения. Приемането на разпоредбата би довело до практическото превръщане на данъчното задължение в санкция. При влизането ѝ в сила и приложението ѝ на практика, ще се стигне до ситуация, в която дадено данъчнозадължено лице би дължало данък, лихва за забава върху невнесения или частично внесения данък и същевременно с това ще му бъде наложена и санкция по чл. 275а от ДОПК за невнесения данък, водещо до открито абсурдната и незаконосъобразната ситуация да се дължи данък, лихва за забава върху данъка и санкция за		основанието за прилагане на спогодба за избягване на двойното данъчно облагане, а не за невнасянето на данък по принцип. Удостоверяването на основанието за прилагане на СИДДО е предпоставка за освобождаването от данък. Не може да се приложи СИДДО с произтичащото от това намаляване/освобождаване от данък, ако не е удостоверено основанието за това. Точно това има за цел да санкционира разпоредбата, тъй като в практиката често се наблюдава обратното, а обикновено материалният интерес е в значителни размери. Предвид превантивната функция на административнонаказателната отговорност, целта е не само да се гарантира удостоверяване на основанието за прилагане на СИДДО, но да се гарантира съвременното му удостоверяване.
--	--	--	--

	неизпълнението на данъчното задължение едновременно. Данъчното законодателство на Република България, както и ДОПК уреждат ясно и недвусмислено, че за неизпълнение на данъчно задължение в срок, се дължи лихва за забава върху неговия размер, а не се налага санкция за извършено административно нарушение, тъй като неизпълнението на данъчните задължения не е и никога не е било еквивалентно на такова, а неизпълнението в срок винаги се е санкционирало чрез налагането на мораторна лихва, но не и чрез относително определено наказание глоба или имуществена санкция. С оглед на тези съображения, Висшият адвокатски съвет намира, че предлаганата нова разпоредба на чл. 275а от ДОПК с § 53 от ЗИД на ДОПК трябва да бъде отхвърлена, като противоречаща на основните начала на административно-наказателната отговорност и на недвусмисленото разграничение на данъчните задължения и тяхното евентуално неизпълнение от административните нарушения в данъчното законодателство на Република България.
--	---

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

Препис

РЕШЕНИЕ № 747

от 21 октомври 2020 година

ЗА ОДОБРЯВАНЕ НА ЗАКОНОПРОЕКТ

На основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България

МИНИСТЕРСКИЯТ СЪВЕТ

РЕШИ:

1. Одобрява проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.
2. Предлага на Народното събрание да разгледа и приеме законопроекта по т. 1.
3. Министърът на финансите да представи законопроекта по т. 1 в Народното събрание.

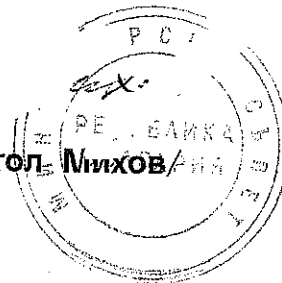
МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ Бойко Борисов

ГЛАВЕН СЕКРЕТАР НА
МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ: /п/ Веселин Даков

Вярно,

ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
“ПРАВИТЕЛСТВЕНА КАНЦЕЛАРИЯ”:

Апостол Милов

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ

№...02.01-103.....

... 21 ... октомври ... 2020 г.

ДО

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. №	002-01-53
Дата	21, 10 2020 г.

**ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО
СЪБРАНИЕ**

10⁵¹
afy

г-жа ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО КАРАЯНЧЕВА,

На основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България изпращам Ви одобрения с Решение №747..... на Министерския съвет от 2020 г. проект на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Приложения:

1. Мотиви към проекта на Закон за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.
2. Частична предварителна оценка на въздействието.
3. Справка от Министерството на правосъдието за съответствие с Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи и с практиката на Европейския съд по правата на човека и справка за отразяване бележките на Министерството на правосъдието.
4. Справка за постъпилите предложения от обществените консултации.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ:

(Бойко Борисов)

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО
СЪБРАНИЕ

РАЗПОРЕЖДАНЕ

НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

N 050-01-242/22.10. 2020 г.

На основание чл. 8, ал. 1, т. 1 и чл. 77, ал. 1 и 2 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание

РАЗПОРЕЖДАМ:

Разпределям Законопроект за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, № 002-01-53, внесен от Министерски съвет на 21.10.2020 г., на следните постоянни комисии:

Водеща комисия:

- Комисия по бюджет и финанси

Комисии:

- Комисия за наблюдение на приходните агенции и борба със сивата икономика и контрабандата
- Комисия по правни въпроси
- Комисия по транспорт, информационни технологии и съобщения
- Комисия по труда, социалната и демографската политика

**ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:**

ЦВЕТА РАРАЯНЧЕВА

